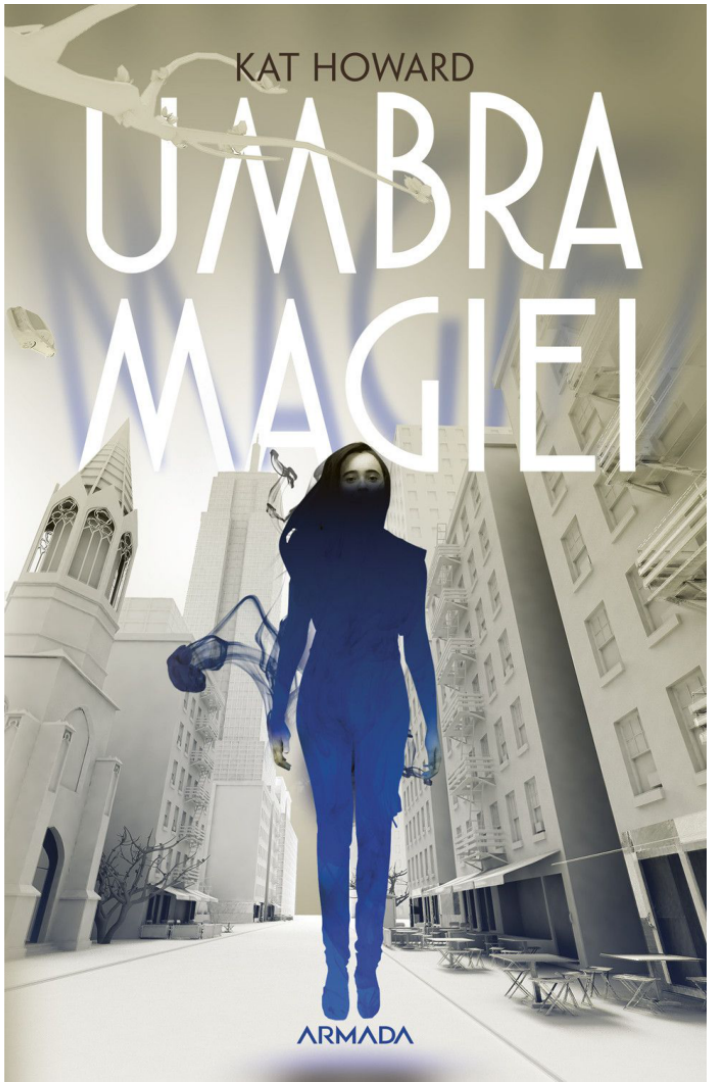
KAT HOWARD
UMBRA MAGIEI
ARMADA

ARMADA

Pentru proza sa scurtă, Kat Howard a fost nominalizată la Premiul World Fantasy, iar povestirile ei au fost incluse în antologii de top și au fost difuzate la postul național de radio din SUA. Romanul său de debut, *Roses and Rot*, a fost aplaudat de critica literară și s-a aflat în finala competiției pentru Premiul Locus. Kat Howard trăiește în New Hampshire și poate fi urmărită pe Twitter la @KatWithSword.

KAT HOWARD

UMBRA MAGIEI

Traducere din limba engleză
MIHAELA IONCELESCU

ARMADA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOWARD, KAT
Umbra magiei / Kat Howard; trad. din lb. engleză : Mihaela Ioncelescu. – București:
Nemira Publishing House, 2018
ISBN print: 978-606-43-0393-6
ISBN epub: 978-606-43-0427-8
ISBN mobi: 978-606-43-0428-5

821.111

Kat Howard
AN UNKINDNESS OF MAGICIANS
Text copyright © 2017 by Kathleen Howard

© ARMADA, 2018
ARMADA este un imprint al Grupului editorial NEMIRA
Coperta: Adnan VASILE
Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Oana IONAȘCU
Lector: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Magda BITAY
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Despre autor
Un cuvânt din partea autorului...
I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X
XI
XII
XIII
XIV
XV
XVI
XVII
XVIII
XIX
XX
XXI
XXII
XXIII
XXIV
XXV
XXVI
XXVII

XXVIII
Mulțumiri
Note

Un cuvânt din partea autorului...

Umbra magiei este o carte care a început cu un cuvânt. Era un cuvânt pe care nu l-am mai întâlnit până atunci, unul care a apărut pe pagina de twitter a unui dicționar ori într-un e-mail ce propunea „cuvântul zilei".

Desfermecare. Un cuvânt foarte vechi ce înseamnă descântec, sfârșitul farmecelor.

Am citit cuvântul acesta și m-am înfiorat. Deodată, o imagine mi-a apărut în minte – o tânără, chipul ei, o reprezentare a înverșunării, îndepărtându-se în timp ce lumea arde cu vâlvătăi în urma ei.

Tânăra aceea este Sydney, o magiciană atât de puternică, încât reușește să scape din Casa Umbrelor, iar lumea aceea care arde în urma ei este Lumea Nevăzută, societatea magicienilor din New York City, cei care au trimis-o de fapt în acel loc.

Magia înseamnă putere și frumusețe, bineînțeles, însă mai înseamnă și sacrificiu și durere. *Umbra magiei* este o poveste care ne arată ce se întâmplă atunci când oamenii încearcă să plătească pentru puterea pe care o au prin suferința altor oameni. Este o poveste despre dueluri magice care hotărăsc cine trăiește, cine moare și cine conduce lumea aceasta. Este o poveste care înfățișează ce se întâmplă atunci când o persoană sacrificată alege să riposteze și să lupte.

Abia aștept să citiți această poveste.

Kat Howard

Părinților mei, care m-au ajutat să rămân întreagă
pe durata scrierii acestei cărți.

„De magia-mi cruntă mă lepăd…“
William Shakespeare, *Furtuna*

I

Tânăra străbătea în viteză trotuarul aglomerat din New York, spintecând mulțimea asemenea tăișului unei lame. Purta pantofi cu toc cui și talpă roșie, care o făceau să pară foarte înaltă, și veșminte negre ce o învăluiau ca un fum, cu fața încadrată de un păr negru, cu vârfurile vopsite într-un roșu-aprins și retezat în unghiuri drepte. Era acel gen de femeie pentru care oamenii s-ar fi oprit în loc să o privească, să o observe. Dar nimeni nu o vedea.

Cum pășea hotărâtă pe pavajul de pe Wall Street, cu turla Bisericii Trinității înălțându-i-se în fața ochilor, tânăra se strecura cu ușurință, ca o taină, prin puzderia de turiști și de oameni în costume, fără să atragă nicio privire, niciun fluierat admirativ și nici măcar atât de obișnuitele ghionturi urbane, nelipsite într-o mare de oameni. Putea trece chiar drept fantomă. O umbră.

Soarele strălucea puternic pe cerul de un albastru-intens, lipsit de nori, sfâșiat doar pe alocuri de străluciri orbitoare. Vara târzie încingea izul de sudoare sărată cu aromele parfumurilor, amestecându-le laolaltă cu sfârâiala aburindă a tonetelor de mâncare de pe trotuar. Era o zi senină, aproape ca oricare alta.

Tânăra se opri la un colț de stradă. Ochii cenușii ca ardezia scăpărară în sus, țintind o fereastră oarecare de la una dintre clădirile ce străpungeau norii, de parcă ar fi vrut să se încredințeze că acolo cineva o privește. Colțurile buzelor sângerii i se arcuiră în sus, iar Sydney coborî de pe trotuar chiar în miezul traficului. Nimeni nu părea să bage de seamă prezența ei, nici șoferii, nici pietonii.

Sydney ajunse în mijlocul intersecției și ridică brațele în aer asemenea unui dirijor pe cale să dea semnalul de început al unei simfonii. Rămase nemișcată preț de o răsuflare. Două. Trei. Dacă cineva, aflat deasupra iureșului urban, ar fi privit cu atenție, ar fi putut vedea că buzele tinerei prinseră a se mișca ușor.

În clipa aceea începu totul. Ca la un semn, mașinile din jurul ei se ridicară grațios în aer. Sydney le lăsă să plutească acolo, deopotrivă taximetre ruginite și limuzine negre cu geamuri fumurii, utilitare de curierat și un autobuz turistic, purtând afișul celui mai nou succes de pe Broadway. Înălțate la peste trei metri de asfalt, vehiculele pluteau prin intersecție asemenea unor stoluri prinse într-o stranie migrație. Un zâmbet sălbatic îi lumină chipul. Dacă oamenii din mașinile plutitoare ar fi reușit să o zărească, ar fi putut pune rămășag că sentimentul ce i se întipărise pe față este unul de pură încântare. Chiar unul de bucurie.

Însă oamenii din mașinile plutitoare nu o vedeau. Nu se auzea niciun claxon, nicio înjurătură. Niciun suspin, nicio reacție, nici din partea celor aflați în mașinile ce planau acum prin aer, dar nici din partea trecătorilor. Pur și simplu un zbor lin, acolo unde zborul nu ar fi avut ce să caute.

Sydney dirija mașinile prin intersecție, prin aer, murmurând ușor și gesticulând scurt cu mișcări precise care îi împleteau degetele și mâinile într-un origami complicat, fără niciun efort vizibil.

Și apoi...

Mâinile îi încremeniră, ca o respirație reținută o clipă. Două. Trei. Brațele coborâră pe lângă trup, iar mașinile ascultătoare se întoarseră pe asfalt la fel de grațios precum îl părăsiseră ceva mai devreme, fără ca fluxul continuu al traficului să se fi întrerupt vreo clipă.

Sydney părăsi intersecția și se amestecă din nou în mulțime, fără ca nimeni să întoarcă măcar capul în urma ei, fără ca nimeni să bage de seamă.

Străbătuse deja jumătate din cartier când simți telefonul ce vibra din buzunar, semnalizând intrarea unui mesaj: „Jobul îți aparține."

Totul a început cu un mesaj care a sosit pe toate căile posibile. E-mail. SMS. Documente oficiale tipărite pe hârtie albă în format business. Scrisori caligrafiate cu cerneală stacojie și pecetluite cu ceară. Indiferent de calea pe care o apucaseră, cuvintele erau de

fiecare dată aceleași:

Roata Norocului a început marea mișcare a Turnantei.
Când Turnanta va fi contenit, totul se va fi schimbat.

Dacă, din întâmplare, nu erai un magician al Lumii Nevăzute și ai fi primit totuși astfel de mesaje, ele nu ar fi avut prea mare însemnătate. Puteau prea bine să fie hârtia dintr-o plăcintă cu răvașe ori o eroare în programul de e-mail. Neinteresant și lesne de înlăturat.

Miranda Prospero era o magiciană și știa limpede ce înseamnă mesajul care își croise drum până pe masa ei. Era o surpriză, nicidecum una plăcută.

Elegantă și sigură pe ea, Miranda era o femeie de aproape șaizeci de ani, ale cărei trăsături fuseseră întotdeauna mult prea aspre pentru a fi considerată frumoasă, până când vârsta a fost cea care a făcut dreptate asprimii chipului. Își purta acum hainele și machiajul ca pe o armură, folosindu-i la fel de bine atât ca o mască, cât și ca un scut de apărare.

Lumina dimineții răcoroase se revărsa în încăperea în care Miranda era așezată îndărătul unui elegant birou din lemn de palisandru, un veritabil obiect de artă. Atinse cu vârfurile degetelor marginile scrisorii. Ridică apoi mâinile deasupra hârtiei și spintecă aerul, rostind câteva cuvinte al căror ecou răsună dur și amar. Mesajul părea autentic și era plin de magie – o magie de nepătruns, zăvorâtă cu băgare de seamă –, astfel încât era cu neputință să fi fost trimis din greșeală. Dar era prea devreme, mult prea devreme ca o nouă Turnantă să se întâmple din nou. De obicei, ar fi trebuit să treacă cel puțin douăzeci de ani de la o Turnantă la alta. Acum trecuseră doar treisprezece, nici măcar o jumătate de generație. În fine, treisprezece ani, cinci luni, o săptămână și patru zile. Miranda știa prea bine împrejurările Turnantei precedente. Pentru că acea Turnantă o făcuse, în mare parte, ceea ce era acum.

O lumină fulgeră deodată și un simbol prinse a pluti în aerul deasupra hârtiei: *Rota Fortunae*. Zeița Fortuna legată la ochi învârte o roată.

Așadar tot ce era scris era adevărat.

O îmboldi teama ale cărei fire ghimpate i se înfășurau în jurul

inimii. Bineînțeles că se găseau o mulțime de motive pentru care Turnanta se petrecea atât de devreme. Niciunul dintre ele nu avea darul să o liniștească.

Miranda era pregătită. Mai bine zis, se pregătise în fiecare zi a ultimilor treisprezece ani. Trăgea nădejde însă că va avea destulă vreme până când gongul va bate din nou. În tot acest timp s-a străduit să facă din Casa Prospero una dintre cele mai puternice din Lumea Nevăzută. Să aibă un loc cât mai bun. O Casă recunoscută și îndeajuns de influentă încât nimic să nu o împiedice pe Miranda să găsească pe cineva dispus să lupte în numele ei.

Își masă tâmplele cu vârfurile degetelor după care își lăsă mâinile pe masă. Știa prea bine ce înseamnă o Turnantă, regulile și mizele sale, trecuse deja prin toate acestea, însă de fiecare dată diavolul se ascunde în detalii, și cu atât mai mult o făcea acum. Așa că Miranda începu să citească:

> *Oricare Casă poate semna contractul de participare. Oricare campion angajat prin contract va fi considerat membru al Casei cu toate drepturile și obligațiile ce decurg de aici pe durata contractului. Odată angajat prin contract, campionul nu va putea fi înlocuit. Orice Casă care nu semnează contractul de participare va accepta toate consecințele ce se vor răsfrânge asupra membrilor săi, inclusiv moartea și dispariția, precum și pedeapsa excluderii din probele consacrate. Toate acțiunile campionului, angajat prin contract sau de orice alt fel, vor fi decisive pe toată durata înfruntării.*
>
> *Orice Casă care prin acțiunile oricăruia dintre membrii săi, fie el de Sânge sau angajat prin Contract, expune Lumea Nevăzută privirii Banalilor va fi nimicită. Oricare Casă care alege să nu participe va fi nimicită. Orice imixtiune premeditată în desfășurarea înfruntărilor va avea drept consecințe deposedarea vrăjitorului de puterile sale magice și nimicirea Casei vinovate.*

Miranda strâmbă din buze. Toate acestea aveau să fie luate în serios ca de fiecare dată, până la capătul primei săptămâni când cel puțin una dintre reguli va fi deja încălcată, dacă nu chiar la sfârșitul

celei dintâi confruntări, iar cel ce o va face va invoca la repezeală „Roata Norocului care se învârte“ sau ceva asemănător. Lumea Nevăzută își iubea regulile, dar numai pe cele care îi conveneau.

Oricare Casă al cărei campion, fie de Sânge, fie prin angajat Contract, moare în timpul unei confruntări va fi scutită de următorul sacrificiu închinat Umbrelor.

Casa care reușește să ocupe cea mai înaltă poziție la finalul Turnantei va deveni conducătoarea Lumii Nevăzute.

Aceste ultime reguli trebuiau respectate, indiferent dacă erau ușor de îndeplinit sau nu. Pentru că, dincolo de măreția spectaculoasă și strălucirea confruntării, aceste ultime două clauze erau cu adevărat scopul Turnantei.

Totul era după cum se așteptase. Dispozițiile erau cele uzuale. Nici măcar o surpriză. Vor veni și acestea chiar în toiul Turnantei. Mereu se întâmpla astfel.

Miranda împături înapoi scrisoarea, pe urmele vechilor îndoituri ale hârtiei, și o puse deoparte. Casa Prospero urma să își respecte blazonul și să angajeze un campion. Întotdeauna se găseau doritori gata să ia asupra lor toate riscurile de neocolit ale Turnantei în schimbul unei grămezi de bani sau al făgăduielii că vor fi primiți în rândurile unei Case. Miranda scoase dosarele în care păstra evidența celor mai pricepuți fii și fiice, a celor mai talentați veri lipsiți de șansa moștenirii unei Case. Dădu la o parte ghemul de teamă care i se cuibărise în coșul pieptului și începu să pună la cale un plan.

– Mama ta își va pierde mințile când va afla că vrei să faci așa ceva, spuse Laurent.

– În ceea ce o privește pe Miranda, eu nu mai sunt fiul ei. Și sunt convins că va face în așa fel încât cel pe care îl va angaja să îi fie campion să afle că eu nu sunt decât un obstacol ce trebuie îndepărtat din drumul ei spre putere.

Grey luă două pahare și turnă un whisky cu o puternică aromă de fum de turbă, după care așeză sticla înapoi în căruciorul pentru băuturi.

– Noroc!

Cei doi stăteau la masa din lemn masiv din apartamentul lui

Laurent. Totul în jur era doar sticlă și crom, granit și lemn deschis la culoare, în apartamentul situat la o înălțime considerabilă, unde luminile și zgomotele New Yorkului rămâneau doar un spectacol mut la picioarele lor. Laurent era priceput în ceea ce privește magia norocului și a șansei, așa că mizase pe iscusința lui și pe alte câteva abilități mult mai banale ca să încropească un portofoliu de investiții cât se poate de rentabil.

– Chiar crezi asta? întrebă Laurent. Chiar și când va afla că te reprezinți singur? Adică, la un moment dat confruntările vor deveni mortale. Știu că nu vă mai vorbiți, dar chiar crezi că îi va fi totuna dacă vei muri?

În urmă cu cinci ani, Laurent le-a cumpărat părinților săi o casă în Pacificul de Nord-Vest, la o distanță de două ore la nord de Seattle. „Pădure și apă, asta este tot ce îmi doresc", obișnuia să îi spună tatăl său. Mama lui mai adăuga pe lista de dorințe câțiva nepoți pe care să îi răsfețe. „Și cu siguranță că avem suficient loc aici ca să vii să ne vizitezi." Le-a spus că va începe întâi cu pădurea și apa, iar ziua în care le-a pus cheile casei în mână a fost una dintre cele mai fericite din viața sa. Din cauza depărtării și a rutinei zilnice, Laurent nu apuca să-și vadă părinții decât o dată sau cel mult de două ori pe an, dar asta nu însemna că nu se iubeau unii pe ceilalți. Nu își putea închipui că părinții săi ar putea spune cu sânge rece că el nu este altceva decât un obstacol.

– Dacă s-ar coborî să vorbească într-un fel sau altul despre așa ceva, nu ar pierde ocazia să îmi aducă aminte că doar atât sunt pentru ea, spuse Grey după care își schimbă glasul, maimuțărind tonul Mirandei. Am avut un excelent loc asigurat pe lista de moștenitori ai Casei Prospero, iar excluderea de pe acea listă se datorează în exclusivitatea nesăbuinței mele. Am acceptat consecințele acțiunilor mele, care nu s-au stins nici acum, adăugă el.

Rânji și sorbi din pahar.

– Maică-ta e tare dificilă, râse Laurent.

– Crede-mă, știu asta, spuse Grey.

Trecuseră deja trei ani de când îl dezmoștenise. Întreaga procedură a fost extrem de pașnică, doar lovituri din condei și fluturări de hârtii trimise dintr-un birou în altul.

Ruptura dintre ei a apărut din cauza magiei. Grey se simțea bine atunci când își depășea limitele, căutând să ajungă la putere în feluri de neimaginat pentru Miranda. În adâncul sufletului, era o

tradiționalistă. A considerat că el a întrecut limita, așa că i-a luat totul. Din clipa aceea, nu și-au mai vorbit.

– Ah, dacă tot vorbim despre familia ta... spuse Laurent.

– Chiar trebuie? mormăi Grey, afundându-se mai adânc în fotoliu.

– Ieri m-am întâlnit din întâmplare cu verișoara ta, Madison. Arată tare bine. Am stat de povești la o cafea.

– Aha, arăta în felul ăla de bine! se strâmbă Grey.

– Fustangiule, nu totul se învârte în jurul sexului, îl ironiză Laurent, clătinând dezaprobator din cap.

– Probabil, dar mare parte, da. Deci, ce mai face? N-am mai văzut-o de când a terminat școala.

– Spunea că tocmai a devenit partener într-o firmă mare de avocatură, Wellington & Ketchum, parcă?

– O firmă bună. Și Casa Prospero se folosește de serviciile ei. De fapt, probabil că ăsta e motivul pentru care e și ea acolo. Aproape toate Casele au oameni în diverse locuri care să se ocupe de afacerile lor banale. E mai bine să lucrezi cu cei din familie, pentru că înțeleg cât de importantă este magia și nu se plâng că trebuie să păstreze discreția.

Oamenii nu prea aduceau vorba despre asta, însă astfel de lucruri se întâmplau. Când și când, magicienii unor Case fie nu erau destul de pricepuți încât să poată rămâne în Lumea Nevăzută, fie alegeau să renunțe la puterea lor. Aceștia erau izgoniți, însă nu prea departe. Poate că Lumea Nevăzută se ascundea de cea a Banalilor, însă înțelegea foarte bine că face parte din ea, iar cineva trebuia să se ocupe și de toată hârțogăria aceea.

– M-a întrebat despre Turnantă și nu părea prea surprinsă că participi și tu, a spus Laurent.

– Nu mi-aș fi imaginat că i-ar păsa vreodată de așa ceva, răspunse Grey ridicând nepăsător din umeri și își termină băutura. Ți-ai găsit campionul?

– Cred că da.

– *Crezi?* întrebă Grey și își turnă din nou whisky în pahar, după care îi întinse sticla lui Laurent, însă acesta refuză. Începe cât de curând. Ar trebui să ai pe cineva pregătit. Asta dacă nu cumva te-ai răzgândit și te-ai hotărât să te reprezinți singur. Nu e ca și cum n-ai avea destul talent și curaj să te descurci bine.

– Mulțumesc. Dar, nu. Deocamdată vreau să văd cum decurg lucrurile înainte să încerc eu, așa că rămân la varianta unui campion.

Nu a semnat contractul încă.

– Crezi cu adevărat că nu o va face? Poate ar trebui să o inviți aici și să o impresionezi cu tot ce ai de oferit, flutură Grey din mână spre fereastra prin care luminile orașului sclipiră ca nestematele împrăștiate pe o bucățică de catifea.

– Ha, ha. Nu e vorba despre asta, presupun că e mulțumită de contractul pe care i l-am oferit, însă cred că este destul de pricepută cât să-și permită să-și aleagă prețul. Mai mult decât pricepută, spuse Laurent, trecându-și mâna peste părul negru tuns scurt. Magia ei a fost uluitoare, complicată și delicată în același timp, complet ascunsă Banalilor. Chiar și celor prinși în ea. Nu am mai văzut pe nimeni care să poată face o astfel de magie. A intrat și a ieșit din vrajă ca și cum asta ar obișnui să facă în fiecare marți.

Fața lui Grey se înăspri într-o clipă.

– De unde ai spus că vine?

– Nu am spus. E fără de Casă.

– O străină cu o asemenea putere... Asta ar trebui să facă lucrurile mult mai interesante, spuse Grey. Uite așa vom avea alt subiect de discuție în afara celui legat de cât de repede se petrece Turnanta. Mă gândeam că va fi cel puțin peste zece ani.

– Doar în felul acesta oricare dintre noi poate întemeia o Casă, răspunse Laurent. Mai bine să se întâmple acum.

– Ai dreptate, admise Grey. M-am săturat să aștept.

Așteptase în toți acești trei ani și simțea că răbdarea îl părăsește cu fiecare zi. Trecuse prea mult timp.

– Mai mult decât atât, rânji Laurent. O uriașă luptă magică? Hai că va fi distractiv!

Undeva, deasupra orașului, cei doi tineri închinară paharele în cinstea lor, a viitorului lor și a Roții Norocului.

Nu era pentru prima dată când Harper Douglas își dorea să aibă o putere magică mult mai mare. Și-ar fi dorit să aibă orice putere adevărată, nu doar să aprindă o lumânare cu ajutorul unui cuvânt. Ceea ce, de fapt, îi solicita mai mult efort decât aprinderea unui chibrit și, în plus, îi pricinuia o durere cumplită de cap.

O văzuse pe femeia cu părul roșu și negru, cea pe care nimeni altcineva nu o băgase de seamă. A urmărit-o apoi cum pășește de pe trotuar direct în mijlocul străzii. Ținându-se pe urmele ei, Harper a simțit cum o cuprinde amețeala, după care a fost cât pe ce să vomite,

dar nu a slăbit-o nicio clipă din ochi, pentru că știa prea bine ce înseamnă vertijul acela. Însemna că era aproape.

Harper a simțit din plin vraja femeii, ca pe o barieră electrostatică al cărei șoc i-a strepezit dinții, dar n-a mai fost atât de puternică încă să vadă întreaga vrajă. A încercat să se apropie, dar puterea femeii a izbit-o din plin, ca un val.

Copleșită, Harper s-a prăbușit leșinată lângă o tavernă.

Mai târziu, când își veni în simțiri, deschise ochii și băgă de seamă că se sprijinea cu cotul într-o chestie alarmant de lipicioasă. Încercă să se ridice.

– Nu arăți prea bine. Rămâi pe loc, spuse cineva.

O bătrână care vorbea cu accent rusesc era aplecată deasupra ei. Scotoci într-o sacoșă din pânză și îi întinse lui Harper o sticlă cu suc de portocale.

– Bea asta.

– Ați văzut-o? întrebă Harper.

Fusese atât de aproape încât încă simțea gustul electricității în gură.

– Pe cine să văd? Cineva ți-a făcut asta? întrebă femeia aruncând priviri tăioase în jur.

– Nu, nu. Nu mi-a făcut nimeni nimic. Am crezut că am văzut pe cineva. Pe cineva important.

Salvatoarea sa nu avea cum să o vadă pe femeia aceea decât dacă era și ea din Lumea Nevăzută, caz în care cu siguranță nu i-ar fi suflat nicio vorbă lui Harper.

– Te-ai lovit la cap? De asta vezi lucruri? Ai nevoie de un doctor? o iscodi femeia cu ochii mijți și buzele țuguiate.

– Nu, sucul ăsta mă ajută. Mulțumesc, răspunse Harper printre înghițituri.

Simțea deja zahărul cum i se strecoară în sânge, iar mâinile îi devin tot mai sigure.

– Ai să cazi din nou? întrebă femeia pe un ton care îi dădea de înțeles lui Harper că ar trebui să se gândească de două ori înainte de a risca să leșine din nou pe trotuar.

– Nu, doamnă. Mă simt mult mai bine. Permiteți-mi să vă plătesc sucul.

– Ce maniere sunt astea? ripostă femeia, dându-i peste mână. Nu plătești pe cineva pentru că a fost amabil. Îi mulțumești.

– Vă mulțumesc. Vă mulțumesc din suflet. Harper se ridică de pe trotuar, dezlipi înfiorată de pe cot rămășițele unei gogoși cu cremă și porni în direcția în care o văzuse ultima dată pe femeia magician, spre mărețele uși de bronz ale Bisericii Trinității.

Nimic. Nicio urmă de vrajă nu mai rămăsese, nu că s-ar fi așteptat la altceva. Dacă un magician nu voia să fie văzut de ochii Banalilor, atunci nimeni nu-l putea zări. Și, cu toate că Harper se străduise din răsputeri să poată folosi cea mai neînsemnată magie, rămânea totuși o Banală. Se învârti încă o dată, privi în jur cu atenție, apoi coborî treptele stației Wall Street spre adâncimile zgomotoase ale metroului.

Fusese cât pe ce. Dacă s-ar fi putut apropia încă un pic, și-ar fi găsit drumul spre Lumea Nevăzută. Iar atunci ar fi putut să își țină promisiunea.

Când Sydney intră în incinta blocului în care locuia, vălul magic în care se înfășurase începu să se risipească, făcând-o din nou vizibilă celor din jur.

– Am primit vreun mesaj, Henry? îl întrebă pe portar.

– Astăzi nu, domnișoară.

Zâmbi în semn de mulțumire și luă liftul până la etajul al șaptelea. Sydney locuia dinadins într-o clădire banală. Nimănui din Lumea Nevăzută nu i-ar fi trecut prin gând să o caute aici. Snobismul de care ei dădeau dovadă devenise pe cât de folositor, pe atât de predictibil. În urmă cu șase luni, atunci când se mutase în locul acesta, înălțase mai multe scuturi care n-au fost însă puse la încercare și cu atât mai puțin încălcate.

Încuie ușa în urma ei, după care se descălță de pantofi, rotindu-și încheieturile și încercând să alunge durerea din oase. Scoase telefonul din buzunar și tastă mesajul de consimțământ către Laurent.

Gata.

Cu picioarele goale, Sydney se îndreptă spre insula din bucătărie și își turnă un pahar de vin roșu. Deja pusese roțile în mișcare. Nu Roata Norocului, nu avea răbdare pentru toate fasoanele Lumii Nevăzute. Roata norocului ei era acum în mișcare.

Sorbi în timp ce savura aroma vinului, bucurându-se de buchetul bogat al licorii. Plăcerea aceasta pe care i-o oferea simplul răsfăț al unui pahar de vin ori de câte ori îi dorea inima era ceva cu totul nou.

Se străduise din greu și își îngăduia să se bucure din plin de clipa aceasta.

Va fi bine să lucreze împreună cu Laurent. Își dorise să găsească o Casă candidată, sperase chiar să îi apară în cale un străin. Un magician ce nu apucase să fie titular al unei Case, prea puțin dispus să accepte ca literă de lege toate secretele murdare ale Lumii Nevăzute. Cineva care ar fi fost în stare să vadă lucrurile asemenea ei și care ar fi putut să-i fie în cele din urmă un aliat.

Sydney era hotărâtă să scoată din negura umbrelor toate acele secrete murdare și să le aducă la lumina zilei, ori, de va fi nevoie, de la lumina focului pus chiar de ea ca să ardă din temelii Lumea Nevăzută.

Ridică paharul și închină în cinstea acestui gând.

Dintr-odată, un tremur îi zgudui tot corpul. Vinul se revărsă peste buza paharului, căzând în stropi sângerii. O durere surdă o fulgeră și i se cuibări în încheieturile mâinilor și în umeri, sleind-o de puteri, cuprinsă în ghearele frigurilor. Broboane de sudoare îi apărură pe piele.

Acesta era prețul pe care trebuia să îl plătească pentru magia de astăzi.

Sydney așeză paharul pe masă și trase adânc aer în piept, căutând să liniștească cu o răsuflare tremurul, durerea și secătuiala din oase. Își adună toate puterile până când se simți din nou sigură pe picioare și, cu toate că durerea era încă acolo, de-acum ajunsese să o stăpânească. Era obișnuită să își stăpânească durerea. După mult timp și tot atâtea chinuri, devenise un fel de specialitate a ei. Ridică încă o dată paharul, de data aceasta ținându-l ferm în mână, după care sorbi o înghițitură de vin.

La ora 12:01 noaptea, atunci când din vinul festiv nu mai rămăsese decât un pahar pus la uscat în suportul de vase, Sydney stătea pe malul sudic al heleștieului din Central Park. Aprindea chibrituri cu scântei scăpărând din vârfurile degetelor. Una, două, trei scântei.

Înainte ca fumul celei din urmă să se risipească, din apele întunecate își făcu apariția o barcă din lemn. Veche și hărtănită, arăta de parcă cea mai mică atingere putea să o scufunde. Barca se lovi ușor de mal, așteptând.

Sydney se urcă în barcă, iar aceasta porni la drum, trosnind și legănându-se. Sydney rămase în picioare. Magia care propulsa barca nu ajunsese până la băncuțele ce șiroiau de apă, iar Sydney nu avea de gând să facă nimic tocmai aici unde Casa ar fi putut să o vadă. Iar Casa ar fi văzut-o fără îndoială. Casa vedea tot.

Întunericul se înteți, iar din tenebrele lui zări contururile Casei Umbrelor. Tăinuită și joasă, se ridica deasupra apei în toată ticăloșia ei, îngrămădită parcă pe o insulă de oase și suferință, o matahală ce se ița în vârful unui loc ce n-ar fi trebuit să existe niciodată. Locul acela fusese odată casa ei, din ziua în care fusese dată ca să plătească datoria altora până când a fost îndeajuns de puternică să deschidă ușile acelei Case și să iasă de acolo.

Sydney o ura din tot sufletul.

Barca se izbi ușurel de treptele Casei, iar Sydney păși înăuntru.

Era frig. Frigul acela care trecea prin tălpile încălțărilor îi intra în

oase până când înțepenea de durere. Nu avea voie să folosească niciun fel de magie fără voia Casei câtă vreme se afla dincoace de ușile sale, nu fără luptă. Casa nu avea să îi arate nicio urmă de îngăduință, iar Sydney o știa prea bine de multă vreme. Era o chestiune de mândrie să nu cerșească bunăvoința Casei. Cu spatele drept și capul sus, Sydney se încăpățână să nu tremure. Să nu arate nicio slăbiciune.

Nu avea de gând să lase nimic din ceea ce Casa nu luase deja de la ea, iar Casa îi luase deja din plin.

Luminile pâlpâiră pe zidurile Casei. Pe sub apă, se aprinseră scântei asemenea unor licurici sub luciul gheții. Singurul sunet ce se auzea era ecoul înfundat al pașilor ei.

Casa ar fi putut să o aducă direct înaintea Sharei. Ar fi putut să o aducă într-o încăpere încălzită și bine luminată. Ar fi putut face o mulțime de lucruri care să-i facă viața mai ușoară lui Sydney.

Firește, ar fi putut la fel de bine să o țină prizonieră într-un labirint până când ea ar fi căzut sfârșită de oboseală, ar fi putut să se surpe podeaua deasupra unui beci, întemnițând-o, sau i-ar fi putut oferi o mulțime de alte neplăceri la fel de fatale. Ar fi putut-o sili să treacă pe lângă camerele în care magia era extrasă din trupurile locatarilor mai puțin norocoși ai Casei, aceia care erau storși de toate puterile și aruncați cât colo, aceia care nu aveau să mai plece niciodată. Ar fi putut-o face să asculte țipetele, urletele ce ieșeau din gâtlejuri sfâșiate, rugămințile sfâșietoare. I-ar mai fi putut aduce mirosul sângelui și al fricii. Sau ar fi forțat-o să privească, să vadă și să simtă din nou ceea ce mai fusese silită să îndure.

Cele dintâi amintiri pe care Sydney le avea erau despre încăperile acelea. Urmele vechilor răni îi stăruiau fantomatice pe piele, în vreme ce ecoul țipetelor de demult i se ridică în gât.

Înghiți cu greutate. O plimbare mai lungă prin frig și întuneric era de acum o nimica toată.

– Ai întâziat.

Glasul Sharei se auzi înainte ca luminile să se aprindă. Lumini albastre, atât de înghețate încât parcă te ardeau, ascuțeau și mai tare umbrele. Casa era într-o dispoziție proastă astăzi, se vede treaba.

Sydney nu răspunse. Nu avea nicio importanță că aprinsese scânteile la ora stabilită, nici că dispoziția Casei era cea care o făcuse să întârzie. Nu erau nici locul, nici momentul pentru o conversație.

– Trag nădejde că te-ai descurcat mai bine în restul zilei.

Glasul Sharei era la fel de rece ca marmura în care părea cioplit chipul ei. Palidă și străvezie după ce își dusese toată viața în Casa Umbrelor, Shara purta părul lung și încâlcit, asemenea unei vrăjitoare medievale, iar rochia părea țesută din umbrele pe care le stăpânea. Ochii albastru-deschis luciră în întuneric. Sydney nu o auzise niciodată vorbind cu blândețe.

– Ce ai să îmi raportezi?

– Așa cum mi-ai cerut, am semnat un contract de angajament cu o Casă pe durata Turnantei, răspunse Sydney.

Avea un plan, iar acesta era doar începutul.

– Despre ce Casă este vorba?

Shara se apropie, cu umbra lungindu-se înapoia ei. Umbra sclipi apoi în lumina pâlpâitoare, dar marginile ei erau line, nesfâșiate.

– Laurent Beauchamps.

Sydney simți durerea în mâini și frigul ce îi înghețа părul.

Nici nu mai încăpea îndoială că Shara se simțea în largul ei.

– O Casă candidată. E o alegere foarte interesantă.

Sydney rămase tăcută. Dacă Shara avea de gând să pornească o ceartă, doar ca să o poată dojeni pentru un motiv sau altul, ar fi lăsat să se înțeleagă asta în cel mai scurt timp. Fără să aibă un motiv întemeiat, Sydney nu voia să spună nimic ce ar fi putut regreta mai târziu. Anumite lucruri trebuiau să rămână sub tăcere, cu atât mai mult aici.

– Prea bine. Continuă așa cum ne-am înțeles. Nu mai am nimic de adăugat de data asta.

Sydney se întoarse pe călcâie.

– Firește, cu excepția contractului, făcu Shara cu voce mieroasă, aproape încântată pentru prima dată de când se întâlniră.

Firește, cu această excepție.

Cu mult timp înainte de a-și lua angajamentul față de Laurent, pentru a-l ajuta să își dobândească legitimitatea în ochii Lumii Nevăzute, Sydney se aflase în slujba Casei Umbrelor. Prea puțină însemnătate avusese că ea nu primise de bunăvoie să încheie acel contract. Casa păstra evidențe minuțioase ale tuturor datoriilor. Era cale lungă până când Sydney va fi reușit să le plătească pe ale sale.

Pe o măsuță de lângă Shara se găseau contractul, un toc de scris și un cuțit cu mânerul de os. Lama lui era mai întunecată decât o umbră adâncă, iar tăișul, la fel de ascuțit și pătrunzător cum era adevărul.

Cu o mână Shara luă cuțitul, iar cu cealaltă adună faldurile umbrei lui Sydney. Cum stătea ea acolo nemișcată, simți că i se face pielea de găină, însă senzația era doar pe dinăuntru, ca și cum i-ar fi venit să vomite și să tremure în același timp.

Shara tăie și despică în carne vie până ajunse să înmoaie tocul în sângele ei. Sydney nu simți altceva decât mânia care îi încingea sufletul, ca sarea presărată pe rană. Mai pățise asta și, probabil, avea să i se întâmple din nou, totul din pricina acelei datorii fără de capăt, iar asta era cel mai rău.

Se sili să nu se mai gândească la nimic și semnă, și de data aceasta. Semnă, așa cum o făcea de fiecare dată când era chemată aici și așa cum o va face iar și iar până când va izbuti să echilibreze balanța blestematei datorii și va fi liberă. Doar Umbrele vor hotărî când va veni și momentul acela, așa că Sydney nu putea nici măcar să numere zilele pe care le mai avea de așteptat.

În ziua în care semnase pentru prima oară contractul, se consolase cu gândul că întregul ritual și toată durerea aceea vor fi mult mai ușor de îndurat. Se înșelase amarnic. Cel puțin reușise să-și controleze tremurul mâinii, se gândea ea, în timp ce lacrimile, agățate de gene, se desprindeau și îi înghețau pe obraz.

– Vei fi chemată din nou când va fi nevoie de tine și nu vei mai întârzia, spuse autoritar Shara. Asta este tot.

Sydney plecă fără să se uite în urmă. Casa îi deschise de îndată ușile spre barca pe jumătate plină de apă care o duse de acolo. Cu pumnii încleștați și unghiile înfipte în carne, Sydney alungă din minte suferința pe care i-o provoca rana proaspătă și lăcrimândă din umbra ei și se concentră asupra durerii surde din palme, asupra pădurii dimprejur și a apei de sub picioarele ei, asupra aerului nopții mângâindu-i pielea, până când ajunse pe malul celălalt și barca se pierdu înapoi în noapte.

În timp ce se îndepărta de lac, își lăsă mintea pradă propriilor planuri. Cele al căror punct de plecare coincidea cu al Umbrelor, dar se terminau cu totul altfel.

Adânc ascunsă în măruntaiele Casei Umbrelor, Grace Valentine zăcea în frig și întuneric și aștepta să i se usuce sângele de pe mâini. Își îndoi degetele, tresărind de fiecare dată când rănile nevindecate se deschideau din nou.

Mâinile o chinuiau cel mai mult, durerea zăbovea acolo la fel ca

magia. Tăieturile care îi brăzdau brațele îi aminteau de fiecare dată cum ajunsese ea aici și îi făceau mâinile să sângereze, iar încleștarea pumnilor redeschidea vechile răni.

Scăpase parcă mai ieftin astăzi când trebuise să îndure doar cât îi sfredeliseră mâinile. Părea că în ultimele săptămâni sau luni sau poate chiar mai mult – nu mai era sigură cum se scurge timpul aici, chiar și atunci când Casa nu îi dădea peste cap percepția realității ca să înrăutățească și mai mult lucrurile –, nu îi mai lua atât de multă vreme să i se scoată magia din trup și să i se provoace durere pentru a spori puterea colectată. Mai degrabă, acum petrecea tot mai mult timp învățând cum funcționează magia unică a Umbrelor.

Chiar și asta îi făcea rău. Totul era o suferință aici, câteodată chiar și respirația. Dar era o durere ceva mai suportabilă. Dacă era încă în stare să îndure noul tip de durere în spatele căruia se ascundea puterea, dacă reușea să învețe ceea ce îi arătau Umbrele, atunci ar fi putut folosi magia ca să poată pleca din locul acesta.

Știa că așa ceva se mai petrecuse o singură dată, cu mult înainte ca ea să fie ascunsă aici. Simțise frământarea Casei rănite reverberând prin pereții săi atunci când altcineva avusese sorți de izbândă. Zăvorî gândul cât mai adânc în inima ei.

Ascunsă și uitată de lume, Grace Valentine zăcea în negura Casei Umbrelor. Sângele i se usca pe brațele de pe care începu să numere cicatricile ca să cheme somnul. Visă doar răzbunare.

Miranda hotărâse să fie ea însăși cea care intervievează candidații pentru poziția de campion al Casei Prospero. Toate erau bune și frumoase când pretendenții debordau de magie ostentativă, pentru că oricum le-ar fi cerut o demonstrație a competențelor înainte de a lua o decizie, însă ceea ce conta era tocmai campionul care urma să reprezinte Casa. Iar ea voia să se încredințeze că va fi acceptat de Casă.

Miranda mai voia să se convingă că, dacă nu îl va plăcea, va fi în stare măcar să îl respecte. Câștigătorul și magia lui vor fi cei care vor reprezenta Casa Prospero, vor fi imaginea ei. Puterea și îndemânarea erau importante, însă caracterul avea o însemnătate la fel de mare, cu atât mai mult cu cât deciziile pe care campionul urma să le ia în luptă puteau fi decisive. Întotdeauna exista riscul ca luptătorul, ale cărui planuri nu coincideau cu ale ei, să facă alegerile greșite sau chiar pe cele care i-ar servi propriilor lui interese. Mai

mult, atunci când duelurile aveau să devină mortale, ea avea să-i pretindă acelui cineva să își dea viața pentru Casa ei. Și voia să se încredințeze că acela va fi dispus să o facă.

Ultimele pregătiri pentru interviurile din acea dimineață o găsiră pe Miranda în timp ce aduna o vrajă defensivă pe care și-o înfășură în jurul degetelor și îi dădu apoi drumul într-o călimară goală. Dacă spărgea sticla, vraja se declanșa instantaneu. Era puțin probabil că ar fi avut nevoie vreodată de ea, însă oricând putea să apară cineva care să atace Casa înainte chiar ca duelurile să înceapă. Era mai bine să fie pregătită.

Aruncă încă o privire de jur împrejurul biroului, cântărind din ochi ordinea meticuloasă în care se găseau toate lucrurile de pe masa ei, cât de mult se desfăcuseră bobocii florilor din glastră – flori cu petale albe bătând în verde și un parfum suav – așezată pe o măsuță alăturată, observând cum cădeau razele de soare pătrunse prin fereastra din spatele ei. Împinse doar un milimetru spre dreapta stiletul pentru scrisori, după care dădu aprobator din cap.

– În regulă! se adresă Casei. Trimite cel dintâi candidat.

Este unul care a fost înscris pe lista suplimentară.

De fapt, Casa nu avea propriul glas. Când devenise Conducătorul Casei, Miranda născocise oglinzile vrăjite, care depindeau de vocea și de prezența ei. Atunci când Casa voia să spună ceva, fără să fi primit vreo cerință, cuvintele își făceau apariția pe luciul oglinzii, însoțite de un dangăt surd. Nimeni altcineva din acea încăpere nu ar fi putut să vadă ori să audă ceva. Vraja îi permitea, de asemenea, să răspundă în gând, astfel că, la nevoie, Miranda putea purta o discuție complet ascunsă tuturor.

Ridică din sprânceană, intrigată de îndrăzneala Casei. Ian Merlin intră în biroul ei, iar Miranda își puse mâna stângă pe masă, cât mai aproape de sticluța cu vrajă.

– Bună ziua, doamnă Prospero!

El înclină din cap doar atât cât cereau bunele maniere. Se îmbrăcase de asemenea foarte cuviincios, într-un costum negru, bine croit și deloc strident. Oricine altcineva poate ar fi lăsat să treacă neobservate aceste detalii, însă nu și ea, care aprecie efortul tânărului.

– Ian. Aveam cumva o întâlnire stabilită? întrebă Miranda, insinuând doar o ușoară curiozitate.

Cu mișcări precise, Ian se așeză în fotoliul elegant din fața ei.

– După cum am aflat, Casa dumneavoastră are nevoie de un campion. Aș vrea să vă conving că eu trebuie să fiu acela.

Miranda văzuse magia de care era el în stare și în alte împrejurări. Nu avea nevoie de un test de îndemânare, dacă exista un magician mai puternic decât Ian, atunci Miranda nu îl întâlnise încă.

– Iartă-mă că amintesc ceea ce este evident deja, dar tu ești Moștenitorul Casei Merlin.

Asta nu însemna nicidecum că nu putea să reprezinte orice altă Casă, să intre în luptă și să încerce să-și întemeieze propria Casă, însă nu era ceva obișnuit.

– Mai mult de atât, în ultima vreme nu ai fost foarte prezent în viața Lumii Nevăzute. Așa încât sunt oarecum surprinsă să te văd aici, în fața mea.

– V-ați păstrat darul eufemismului, spuse Ian. Ar trebui să știți că nu sunt Moștenitorul Casei Merlin. Am renunțat la toate drepturile odată cu plecarea mea. Tata nu a numit-o încă pe sora mea Moștenitoare, întrucât speră că mă voi răzgândi, ceea ce nu intenționez să fac.

– Înțeleg.

Miranda își îndreptă spatele în fotoliu în timp ce cumpănea. Să-l fi angajat însemna să dea lovitura, dar nu putea ști deocamdată ce ar fi avut el de câștigat de aici.

– De ce Casa Prospero? De ce nu profiți de șansa pe care ți-o oferă Turnanta ca să îți întemeiezi propria Casă?

– Nu îmi place cum funcționează Lumea Nevăzută. Intenționez să o schimb și îmi va fi mult mai ușor să o fac pornind din interiorul unei Case puternice și consacrate. În plus, tatăl meu nu vă simpatizează prea tare și am chef să îi mai scot câțiva peri albi. Și o pot face de minune dacă vă ajut să câștigați Turnanta, implicit să îi suflați de sub nas conducerea Lumii Nevăzute.

Ian făcu o pauză.

– Vă rog să îmi iertați francheța, dar e mai bine să fii onest.

Miranda bătu ușurel darabana în tăblia mesei. Argumentul lui era unul demn de apreciere.

– Nici eu nu îl simpatizez prea mult pe Miles, iar felul în care a condus Lumea Nevăzută în ultimii treisprezece ani îmi place cu atât mai puțin. Dar aș dori să știu ce fel de idee voi sprijini. Ce anume speri să schimbi?

– Dependența de Casa Umbrelor. Dacă mă veți angaja și dacă, la

finalul Turnantei, Casa Prospero va ajunge la conducerea Lumii Nevăzute, trebuie să mă ajutați ca să pun capăt acestei situații. Înțelegeți de ce am nevoie de sprijin din exterior?

Casa Umbrelor a fost fondată de însăși Casa Merlin prin străstrăbunicul lui Ian, cel care a început vraja ce le permitea membrilor Lumii Nevăzute să profite de o zestre de magie depozitată, să își folosească propria magie fără niciun sacrificiu personal, în schimbul unui sacrificiu oferit de fiecare Casă o dată la câte o generație. Așa se face că, deși Roata Norocului se tot învârtea, Casa Merlin rămăsese de atunci la putere.

– Cred că m-aș putea lăsa convinsă, zise Miranda sec. Mai dorești și altceva?

– Nu, răspunse el. Doar sprijinul de care am nevoie și doar în aceste condiții.

– Atunci îți accept condițiile, spuse Miranda. Ai vreo întrebare?

– Am văzut numele lui Grey pe lista Caselor Candidate. Cum doriți să îl tratez într-un eventual duel?

Când i se confirmă faptul că fiul ei Grey urma să ia parte la viitoarea Turnantă, Miranda nici măcar nu clipi. Se așteptase la așa ceva din partea lui.

– Dacă va provoca la luptă Casa, îl vei trata în conformitate cu termenii contractului.

O întrebare foarte politicoasă și un răspuns pe măsură, care nu însemnau altceva decât că Ian îl putea ucide pe Grey dacă avea să îl întâlnească într-o confruntare mortală. Ian așteptă un moment. Cum Miranda nu mai adăugă nimic, se hotărî să continue el.

– În regulă. Este nevoie de o demonstrație magică?

– Te-am urmărit crescând, Ian. Sunt destul de mulțumită de capacitățile tale magice. Sunt încântată să semnăm contractul dacă și tu dorești asta, spuse Miranda.

– L-am semnat deja.

Ian zâmbi și își desfăcu palma dreaptă, răsfirându-și degetele. În clipa aceea, primul sertar al biroului se deschise.

Miranda scoase teancul consistent de hârtii. Între ele se afla acordul standard, modificat pentru a corespunde condițiilor lui de plată. În partea de jos a paginii se afla și semnătura lui, în cerneală ce nu apucase încă să se usuce.

– Și dacă nu am fi ajuns la o înțelegere?

– Ar fi rămas o pagină goală. Și aș fi fost foarte dezamăgit.

Ian făcuse toată vraja aceea în timp ce ședea în fața ei. Foarte elegant, se gândi Miranda, de vreme ce nu băgase nimic de seamă.

În timp ce semna, Miranda zâmbi încredințată de gândul că acum Casa ei nu doar că va supraviețui acestei Turnante, dar va ieși trimfătoare.

– Excelent! spuse ea. Casa Prospero îți mulțumește pentru serviciile tale.

– Cred că va fi mulțumită.

Cu aceeași înclinare ușoară a capului, Ian își luă rămas-bun și plecă.

Miranda privi în urma lui și auzi ușile Casei închizându-se.

– Mulțumesc, îi spuse Casei. Va fi destul de interesant.

Dacă avea vreo părere, Casa nu i-a împărtășit-o. Oglinzile au rămas mute.

Harper apăsă butonul „Trimite“ și expedie documentul ce conținea CV-ul, își roti capul într-o parte și în cealaltă până când auzi un pocnet în ceafa înțepenită, după care se lăsă pe spate în scaunul de la birou. Închise ochii, își luă avânt și înclină scaunul pe picioarele din spate, lăsându-l suspendat cu doar un milimetru înainte de a se răsturna, după care reveni la loc cu o bufnitură. Își petrecuse ultimele luni studiind cu ce se ocupă așa-numitele Departamente de Proiecte Speciale ale firmelor exclusiviste de avocatură din New York. Toată documentarea aceea i-a luat ceva timp, pentru că nu era unul dintre serviciile pe care le găseai de obicei în prezentarea unei case de avocatură. Existența unui Departament de Proiecte Speciale însemna, aproape întotdeauna, că firma respectivă se ocupa de problemele juridice ale uneia sau mai multe Case ale Lumii Nevăzute. Se vede treaba că magicienii aveau și ei nevoie de avocați.

Să lucreze pentru o firmă, pe a cărei listă de consultanță figura aproape sigur cel puțin un magician, îi putea deschide o ușă spre Lumea Nevăzută, una care chiar ducea într-acolo. Două dintre firmele cărora le trimisese de curând CV-ul o respinseseră în timpul facultății, pe când nici măcar nu auzise despre Lumea Nevăzută. Acum, amândouă se arătaseră încântate să primească vești din partea ei. Urma să se prezinte la un interviu la cea de-a treia firmă, săptămâna aceasta.

Va face tot ce îi va sta în putință ca să intre în lumea aceea. Avea o

promisiune de îndeplinit.

Pe peretele din fața biroului ei era agățată o fotografie înrămată care le înfățișa pe Harper și pe cea mai bună prietenă a ei, Rose Morgan. Zâmbeau, îmbrățișate și radioase. Rose a fost cea care a învățat-o să aprindă o lumânare prin magie și care s-a încumetat să întredeschidă ușile Lumii Nevăzute, lăsând-o pe Harper să tragă cu ochiul înăuntru.

În urmă cu doi ani, Rose a fost ucisă, iar Harper a fost cea care i-a găsit trupul.

Reușise să ajungă la timp. Atât cât să zărească un bărbat, cu fața ascunsă de umbre, ce se ridica de pe cadavrul lui Rose cu mâinile pline de sânge. Ajunsese la timp cât să îl vadă cum deschide o ușă în întuneric cu aceleași mâini însângerate, pășește dincolo și se face nevăzut. Nu mai încape vorbă că nimeni nu i-a dat crezare atunci. Firește că s-au arătat înțelegători, au dat vina pe șocul pe care îl suferise după ce și-a găsit cea mai bună prietenă măcelărită, dar nu au luat-o niciodată în serios. Abia când situația s-a înrăutățit, și-a dat seama ce se întâmplă. Dacă i-ar fi spus cineva aceeași poveste, poate că nici ea nu ar fi crezut-o.

Poliția nu avea nicio pistă. Harper nici nu spera că vor găsi una vreodată. Rose spusese că singurul lucru la care Lumea Nevăzută se pricepea cel mai bine era să își țină ascunse secretele. Așa că Harper s-a hotărât să găsească drumul spre acea lume.

Va reuși să intre în acea lume, va afla cine a omorât-o pe Rose și îi va face în cele din urmă dreptate celei mai bune prietene pe care a avut-o.

Harper își trecu degetele peste fotografia lui Rose, apoi reveni la computer. Introduse o parolă și deschise fișierul criptat. Era documentul în care păstra toate informațiile legate de magie și magicieni. Însemnă pe hartă toate locurile în care se aflase ieri. Rose îi spusese că magicienii obișnuiesc să locuiască în aceleași zone ale orașului, formând adevărate enclave, un soi de echivalent magic al cartierului miliardarilor [1]. Harper nu avea destule indicii pentru a face presupoziții deocamdată – însemnase zona de lângă Central Park, dar toată lumea mergea acolo, așa că nu voia să îi dea prea mare însemnătate –, însă putea oarecum să vadă cum prinde contur un anumit tipar. Cele mai multe rezultate erau doar niște prostii, în afara unui link care o trimitea spre pagina noului număr al iluzioniștilor Penn și Teller [2]. Nu era tocmai genul de magie pe care

îl căuta, însă l-a însemnat pentru mai târziu. Spectacolele lor erau întotdeauna amuzante.

În clipa următoare îi apăru în fața ochilor o înregistrare video pe YouTube. Înregistrarea avea douăzeci și șapte de secunde și era încărcată sub titlul „Sxxxy Hogwarts“. Poate că nu era nimic interesant și mai târziu va regreta că i-a dat drumul, dar erau doar douăzeci și șapte de secunde și nu era nevoită să urmărească filmul până la capăt dacă nu merita.

Porni filmulețul, se crispă și mări imaginea de pe ecran. În colțul din dreapta al ecranului, undeva în spate, se vedea turla Bisericii Trinității.

Era aceeași intersecție în care se aflase și ea cu o zi în urmă.

Înregistrarea sări, se opri și dintr-odată... apăru ea. Magiciana stătea în mijlocul intersecției, iar mașinile zburau pur și simplu în jurul ei.

Mașini. Mașini care *zburau*.

Până și sub forma acelei înregistrări, magia era atât de puternică, încât Harper simțea că îi explodează capul de durere doar privind-o, însă a revăzut-o de nenumărate ori. Dincolo de durere, adrenalina începuse să îi gonească prin corp, săgetându-i venele. Asta era! Asta era ceea ce căutase!

Mașini care zburau. Zburau prin aer de parcă nu ar fi fost nimic neobișnuit. Al naibii de necrezut! Aproape că uitase să respire în timp ce privea încă o dată filmul de pe ecran.

Înregistrarea se opri. Dispăru. Apoi îi apăru afișat mesajul care o anunța că înregistrarea se încarcă din nou. Harper pierdu semnalul de internet. Știa deja ce înseamnă asta. Aflase că secretele Lumii Nevăzute se apără singure. Se blestemă în gând pentru că nu îi trecuse prin minte să facă o captură de imagine ca să aibă măcar fotografia acelei femei.

Când semnalul de internet reveni, înregistrarea deja dispăruse.

Harper se lăsă pe spate în scaun și se strădui să gândească pe cât putea de rațional. Aceasta era doar o înregistrare video, care confirma ceea ce ea știa deja: magia exista, iar ea fusese îndeajuns de aproape să ia legătura cu cineva care era într-adevăr capabil să o înfăptuiască.

Totuși. De doi ani tot încerca, iar acum părea că se apropiase cel mai mult. Nu pricepuse cu adevărat ce voia să spună Rose atunci când vorbea despre Lumea Nevăzută și despre cât de bine își ținea

ea secretele ascunse până la înmormântarea prietenei sale, atunci când a încercat să stea de vorbă cu părinții ei. Luaseră cina împreună de două ori chiar în casa lor, însă fără ajutorul lui Rose nu a mai reușit să găsească locul. Adresa o nimerise, iar odată ajunsă acolo a dat peste un magazin Apple dintr-un district comercial, însă nici urmă de casa aceea elegantă dintr-un cartier liniștit. Sunase la toate numerele de telefon din agenda lui Rose și de fiecare dată nu auzea nimic altceva decât zgomot alb.

Încetul cu încetul, și-a dat seama că singura cale de a găsi pe cineva care să o poată ajuta era să caute un magician în carne și oase căruia să îi povestească tot ceea ce văzuse în acea noapte. Înregistrarea aceasta era dovada că tocmai găsise pe cineva.

Harper se frecă la ochi și își roti umerii pentru a alunga încordarea. Se ridică apoi și își făcu o cafea. Mai avea o mulțime de contracte de verificat.

Grey stătea în picioare pe mocheta uzată care acoperea podeaua unui hol în care miasmele de mucegai și varză fiartă se amestecau neplăcut. Atinse yala de la ușa apartamentului și scoase din gâtlej un sunet care aducea cu un fel de țăcănit. Metalul deveni rece sub degetele lui și siguranța încuietorii se retrase. Răsuci cheia în broască și deschise ușa.

Odată ajuns înăuntru, trase zăvorul și așa inutil, după care puse lanțul cu atât mai nefolositor, și activă siguranța, care încălca de fapt termenii contractului de închiriere.

– Clădirea este prevăzută deja cu yale, nu mai ai nevoie de altele. Trebuie să pot intra în apartament dacă se sparge vreo conductă sau altceva, spusese proprietarul.

Grey dăduse ascultător din cap, semnase contractul, după care își instalase propria yală. Banii pe care îi plătea pentru chirie însemnau de fapt că yalele proprietarului erau la fel de eficiente precum lanțul de la ușă.

Astăzi urma să instaleze încă un rând. Înfipse mai multe piuneze în ramele ferestrelor, întinzând peste geam, de la o piuneză la alta, un fir subțire. Păși până în mijlocul apartamentului și începu să bată din palme fără un ritm anume. Mirosul de metal încins se răspândi în aer.

Se înecă din pricina izului greu și își strecură mâna prin rețeaua de fire ca să deschidă fereastra.

– Fir-ar să fie!

Se alese cu o zgârietură în palma stângă de unde începu să curgă sânge. Era prea mare bătaia de cap să scoată firul și să invoce din nou vraja, așa că lăsă duhoarea magiei să se amestece cu toate celelalte miasme ale locului. După câteva minute nu se va mai simți nicio diferență.

Ura apartamentul acesta mizerabil, cu podelele lui crăpate, cu vasul de toaletă care curgea întruna și invazia de gândaci. Imediat ce se va încheia Turnanta și va primi dreptul să întemeieze o Casă, o va șterge de aici. Bătu cu degetele într-un ciob de oglindă, atârnat pe perete.

– Nu mai e mult până atunci.

Oglinzile erau motivul pentru care invocase o protecție suplimentară, cu toate că locuințele particulare reprezentau teritoriu interzis, cu excepția cazurilor în care deveneau loc de desfășurare a unei confruntări, iar până acum nu lăsase pe nimeni să vadă unde locuia el de fapt. Nici măcar Laurent nu fusese vreodată aici și era al naibii de sigur că nu avea de gând să găzduiască o confruntare în gaura asta de șobolan.

Oglinzile demonstrau că nu totul se desfășura mereu conform planului într-o Turnantă și îi aminteau mereu ceea ce i se furase. O vrajă care nu a funcționat așa cum trebuie și oglinda s-a făcut zob. Un ciob mai mare a zburat prin aer și s-a înfipt în tatăl său, omorându-l pe loc. Un ciob ceva mai mic, pe care îl păstrase în toți acești treisprezece ani, ajunsese în umărul lui Grey. Avea pe atunci doisprezece ani.

Magia lui nu și-a revenit niciodată în întregime după rana aceea. Totuși, a învățat între timp cum să compenseze pierderea. Deschise dulapul de deasupra cuptorului și scoase de acolo un borcan aproape gol. Un singur oscior, care se izbi de pereții transparenți. Azvârli osul într-un mojar și mârâi câteva cuvinte pline de consoane.

Atmosfera se încinse în încăpere, iar osul se prefăcu în pulbere. Grey turnă din plin miere până reuși să omogenizeze toate particulele, apoi vin, ca să acopere gustul și îndoi cu apă toată compoziția, astfel încât să o poată sorbi.

Pulberea de oase îl zgârie totuși pe gâtlej. Avea mai mult gust de pietriș decât de miere. Dar pietrișul acela era plin de magie – magie care avea să vină în ajutorul propriei lui puteri.

Grey așeză mojarul în chiuvetă alături de restul vaselor. Va trebui să iasă în curând ca să își reîmprospăteze proviziile, însă ce avea

acum îi ajungea să treacă de prima provocare. Iar când Turnanta se va fi încheiat – când va avea propria lui Casă și, posibil, toată puterea Lumii Nevăzute – nu va mai fi nevoit să apeleze la așa ceva. Va avea ceea ce era menit să îi aparțină dintotdeauna.

Miles Merlin, un bărbat cu o figură leonină și cu o coamă de păr argintiu asemenea, cu un nas ce părea tăiat în stâncă și ochii ageri de un albastru-deschis, era acum conducătorul Lumii Nevăzute. Dar până și el trebuia să se supună Roții Norocului, la fel ca toți ceilalți oameni ce trăiau în lumea lor. Casa Merlin trebuia să înfrunte în rând cu toate celelalte Case riscurile pe care le aducea cu sine o Turnantă – pierderea poziției și a puterii, ce era mereu compensată de șansa de a dobândi prestigiul mult visat. Era o competiție măreață și încântătoare, pe care el o savura din plin.

Cu toate că desfășurarea oficială a jocului consta într-o serie de dueluri prin care o Casă – consacrată sau candidată – este asmuțită împotriva celeilalte, Turnanta însemna mult mai mult. Competiția era în sine o veritabilă strategie – trebuia să cumpănești bine pe care dintre Case le puteai provoca la luptă încă de la început și pe care dintre ele era mai bine să le păstrezi pentru mai târziu, atunci când duelurile mortale deveneau obligatorii. Odată pornit jocul, toate acestea nu mai erau probleme la care să poți medita în liniște. Deja alianțele erau stabilite, promisiunile făcute, iar prietenia candidaților fără de Casă era îndelung cultivată. Seara aceasta era însă hărăzită liniștii. Seara aceasta era dedicată propriilor lui planuri.

Așezat în capul mesei de marmură albă din bucătărie, în timp ce se desfăta cu o porție generoasă de friptură și cartofi pe care el însuși îi pregătise, Miles frunzărea o serie de imagini pe ecranul tabletei. Fiecare participant la Turnantă trebuia să se înregistreze și să își desemneze un campion. Miles studia lista în căutarea punctelor

nevralgice. Momentele acestea și anticipația nerăbdătoare erau întotdeauna favoritele sale. Atunci avea senzația că ține în mâna sa toate cărțile și toate posibilitățile.

Câștigase ultima ediție a competiției, ducând încă o dată Casa Merlin pe culmea Lumii Nevăzute, consolidându-și poziția, dar și influența asupra evoluției evenimentelor din lumea Banalilor, deopotrivă. Nu câștigase pentru că era cel mai bun magician, nu își făcuse nicio clipă iluzii în legătură cu rezultatul pe care l-a obținut. Câștigase pentru că fusese în stare să descopere punctele slabe și să le exploateze. Pentru că era destul de inteligent ca să asmută Casele periculoase unele împotriva altora și să rămână pe margine până când se liniștea apele.

Turnanta sosise din nou și repede, poate mai repede ca niciodată. Era mult prea devreme. Treburile nu fuseseră rezolvate, existau incertitudini mari, chiar în sânul Casei sale. Se așteptase ca Ian să își fi cerut deja iertare, să se fi întors acasă. Doar speranța acelei reîntoarceri l-a făcut să întârzie numirea unui campion. Iar acum, când mai avea doar câteva ceasuri la dispoziție, se afla încă în așteptare.

Merlin continua să mănânce în timp ce citea, tăind felii subțiri din friptura gătită în sânge. Turnanta nu era doar o ocazie de a spori influența Casei Merlin. Trebuia să fie atent. Să împingă întreaga Lume Nevăzută – fie direct, fie mai pe ocolite – în direcția pe care o dorea el. Se găseau câțiva oameni pe lista aceasta care l-ar fi putut ajuta, unii chiar de bunăvoie. Își făcu unele însemnări, sublinie câteva nume, amestecă în gând cărțile de joc, cântărindu-și strategia.

Apoi se opri. Laurent Beauchamps angajase o străină. Asta era destul de ciudat. Magia care venea din afara Caselor era și așa destul de neobișnuită, dar să fie deja doi străini de felul acesta și amândoi să se întâlnească și să lucreze împreună, asta era cât se poate de bizar. Luă încă o îmbucătură și sorbi apoi din vinul acela excelent de Burgundia. Perechea aceasta merita toată atenția dacă reușea să treacă de runda inaugurală. Orice izvor proaspăt de magie se cuvenea să fie urmărit îndeaproape, poate chiar cultivat. Iar dacă nu putea fi cultivată acea magie nouă, atunci trebuia înlăturată. În cele din urmă, existau totuși anumite reguli.

Trecu la pagina următoare și aproape că se înecă cu dumicatul. Scuipă bucata de carne pe jumătate mestecată în șervețel. Așeză furculița pe masă. Privi încă o dată fotografia. Făcu o grimasă și împinse cât colo farfuria din fața lui. Era de neconceput să se

întoarcă în felul acela, după ce se lepădase de moștenire și dispăruse fără urmă de ani buni. Furișându-se ca un câine și gudurându-se după resturile azvârlite de Miranda Prospero.

Miles duse mâna la stomac și apăsă ușor. Ultimele vești avură darul să îi provoace deja o indigestie.

Totuși, Ian era un băiat deștept. Acum, că se încheiase și episodul lui de răzvrătire și revenise în Lumea Nevăzută, va regreta hotărârea pe care o luase și motivele prostești care îl îndepărtaseră de familie. Odată ce se va căi, Ian va putea fi extrem de folositor ca aliat al său din interiorul Casei Prospero. Hotărârile pe care le luau campionii în timpul confruntărilor erau de cele mai multe ori decisive. Oricum, dacă refuza în continuare să devină rațional, lui Miles nu i-ar fi venit prea greu să îl manipuleze în direcția pe care și-o dorea el. Fiul său fusese întotdeauna mult prea bun la suflet.

Merlin își notă să nu uite să o anunțe mâine-dimineață la micul dejun pe fiica sa, Lara, că o va numi campionul ce va reprezenta Casa, în locul fratelui ei. În ciuda tuturor hibelor sale, Ian își iubea sora și nu concepea să îi facă vreodată rău. Lara îi împărtășea această afecțiune fraternă, însă blândețea nu era una dintre trăsăturile pe care cei doi frați le aveau în comun. Ceea ce însemna că, într-un fel sau altul, Casa Merlin putea învinge Casa Prospero într-un duel mortal. Iar lui îi va aduce o poziție satisfăcătoare în clasamentul Turnantei. Iată! Deja se simțea mult mai bine. După ce se gândi puțin, se hotărî că merită un desert.

Dispozitivul de protecție se activă după ce Ian încuie ușa în urma lui. Vestea despre noul campion al Casei Prospero se va răspândi cu repeziciune, dacă nu cumva o aflaseră deja cu toții. Tatăl său se va mânia, însă erau nenumărați cei care își doreau să intre în grațiile lui Miles Merlin.

Nimic nu era mai ușor decât ca o vrajă rătăcită să își rateze ținta, ca un strop răzleț de magie să aibă consecințe neașteptate și vai, atât de tragice. Într-o Turnantă, accidentele nu doar că se petreceau, ci erau așteptate de toată lumea, iar cel care era în stare să ajute la apariția situațiilor neprevăzute era tocmai tatăl său. Probabil că Miles avea deja o listă, întocmită în funcție de poziția ocupată în Lumea Nevăzută, cu persoane la care putea apela pentru a-l ajuta să rezolve problema fiului său recalcitrant.

Ian își pregăti un sandvici Caprese, după care luă laptopul și ieși în grădina de pe acoperiș, acolo unde putea sta deasupra orașului, a

zgomotelor și a mulțimii, înconjurat de florile ce se ofileau în această vară târzie. La picioarele sale se întindea Central Park, chiar și acum verde și înflorit, iar de la înălțimea aceasta Ian reușea să vadă umbrele ce se agățau una de alta în preajma helesteului. Casa Umbrelor se pricepea să rămână ascunsă. Dar el știa prea bine că se află acolo, chiar dacă nu o putea vedea. Însăși prezența ei era nefastă. Ceva ce nu ar fi trebuit să se petreacă niciodată și care dăinuia acolo de mult prea multă vreme.

Mută șezlongul în așa fel încât să nu aibă privelistea sub ochi și întoarse spatele Umbrelor.

După ce mâncă, deschise fișierul ce conținea numele puținilor magicieni pe care nu îi cunoștea: campionul lui Laurent Beauchamps, Sydney. Atât, niciun alt nume. Înregistrarea video pe care o avea începea după ce vraja era deja în plină desfășurare, așa că nu reușise să vadă cum fusese pregătită. Dar ușurința cu care tânăra aceea stătea acolo și precizia cu care mânuia totul erau fantastice.

Opri filmul și mări imaginea. Nu se zărea nici măcar un strop de sudoare.

Ian nu știa nimic despre ea. Nu provenea din niciuna dintre Case, nu frecventase cursurile niciuneia dintre școlile obișnuite, dar se vede treaba că fusese bine instruită. Cel mai probabil era o Umbră. Ceea ce era foarte interesant. Nu auzise ca vreuna dintre ele să iasă de acolo în ultima perioadă, nici măcar de la Verenice. Poate că Sydney rămăsese ascunsă, așteptând momentul acesta pentru a-și face apariția în lume. Surpriza era o armă la fel de eficientă ca oricare alta.

Oricine ar fi fost și de oriunde ar fi venit, Ian se îndoia că taina ei va rămâne multă vreme ascunsă. Privi înregistrarea încă o dată. Tânăra nu putea fi asemănată cu nimeni altcineva pe lume.

Verifică programul confruntărilor deja stabilite. Voia să o vadă cu ochii lui la treabă. Voia să o vadă în carne și oase. Oricine era în stare de o asemenea magie era vrednic să fie cunoscut, de preferat înainte de a se întâlni față în față într-un duel.

Ian închise laptopul și se lăsă pe spate în șezlong. Atmosfera era apăsătoare, aproape electrică. Se apropia furtuna. Iar el era pregătit.

– Aș dori să nu îl provocăm la duel pe Grey în mod direct, spuse Laurent.

Sydney își ridică privirea spre el, de unde ședea cocoțată pe pervazul ferestrei, cu priveliștea orașului desfășurându-i-se la picioare. Apartamentul lui Laurent, aflat la ultimul etaj al clădirii, se ridica mult mai sus deasupra orașului decât locuința ei de la etajul al șaptelea, iar, după ce scăpase din beciurile întunecate ale Umbrelor, Sydney se desfăta mereu în locurile cele mai înalte și mai aerisite pe care le găsea. Cerul care se întindea în fața ei era splendid. Apusul, tot acest spațiu liber, o făceau să creadă că orice era posibil pe lume.

– Ai un motiv anume? întrebă ea.

Shara îi dăduse tot felul de dosare cu istorii și biografii ale principalilor competitori din Lumea Nevăzută, cu numele celor pe care urma să îi întâlnească precum și legăturile dintre ei. Știa așadar că cei doi bărbați erau prieteni la cataramă. Însă întotdeauna realitatea era mult mai complexă decât informațiile adunate într-un dosar.

– Este prietenul meu cel mai bun. Poată că pare caraghios ceea ce spun, de vreme ce toată chestia asta este plină de familii și de prieteni care concurează unii împotriva celorlalți, dar el a fost prima persoană care mi-a spus că sunt un magician. De atunci, a fost mereu alături de mine.

Laurent ridică din urmeri încercând să se scuture de vorbele pe care tocmai le rostise.

– Nici tu nu ai crescut aici, nu-i așa?

Sydney știa și de data aceasta răspunsul, dar voia să îl audă rostit chiar de el.

– Dacă vrei să spui aici, în oraș, atunci da. Dar dacă te referi la Lumea Nevăzută, nici pomeneală. Absolvisem chiar și gimnaziul când mi-am dat seama că eram mai norocos decât ar avea dreptul să fie cineva, mai ales atunci când spuneam cu glas tare ceea ce voiam să se întâmple. Adică, multă vreme m-am gândit doar că vorbe precum „aruncă un bănuț în fântână și pune-ți o dorință“ erau adevărate.

Rânji amuzat cu gura până la urechi.

– Și cum ți-ai dat seama?

De data aceasta, curiozitatea ei era autentică. Sydney fusese întotdeauna conștientă de magia pe care o deținea. Dintotdeauna, magia fusese una și aceeași ființă cu ea.

– Voiam să întâlnesc un vrăjitor. Iar atunci când am ajuns în camera Cărților Rare de la Biblioteca Publică din New York și am

deschis ușa al cărei grilaj fusese îndepărtat de către Grey, care voia să își facă temele, l-am întâlnit pe el, care a fost foarte drăguț și mi-a explicat că „vrăjitor“ nu era tocmai cuvântul potrivit.

– Foarte drăguț! îl îngână Sydney, care coborâse de pe pervazul ferestrei ca să își umple din nou paharul cu suc de portocale roșii.

Se întâlniseră la micul dejun, iar Laurent îi oferise o masă cât se poate de generoasă.

– Sunt convinsă.

– Mă rog, drăguț e un fel de a spune. Dar el a fost cel care mi-a explicat totul așa încât să nu mă mai simt ciudat. Atunci când am hotărât că vreau să intru și eu în lumea aceasta, pentru că nu există niciun puști de paisprezece ani care să nu dorească să devină magician, el a fost cel care mi-a făcut cunoștință cu toți și s-a asigurat că nu stau de unul singur la masă când am început să merg la școală împreună cu ei. M-a făcut să simt că locul meu este aici.

– În regulă, atunci. Știi că sunt un magician mult mai bun decât el.

Sydney nu îl văzuse pe Grey făcând nicio vrajă până atunci, dar nici nu avea nevoie. Știa prea bine cine era ea și de ce era în stare. Nu își făcea nicio grijă în legătură cu o persoană care se strecurase prin viață având abilități ce n-ar fi meritat mai mult decât o notă de șapte, și aceea chinuită.

– Știu. Dacă se va ajunge acolo, nu am să îți cer să eziți sau să te abții, dar pentru mine el este ca un membru al familiei. Așa că aș vrea să evit o astfel de situație, spuse Laurent ridicând din umeri. Adică, ce poate fi mai rău decât să îl scoți din competiție, după care eu voi fi responsabil pentru că i-am răpit ceva ce își dorește atât de mult. Și își dorește enorm de mult, se pregătește pentru Turnanta aceasta încă de când a fost dezmoștenit de Miranda.

– Iar dacă lupta devine imposibil de evitat?

Nicio Casă nu era obligată să le cheme pe celelalte la luptă, iar în prima etapă a Turnantei, atunci când duelurile nu erau încă mortale, provocările puteau fi respinse, însă Casa respectivă urma să fie aspru penalizată. Cele mai multe Case rezistau pe poziție – numărul lor se ridica la treisprezece după ultimele trei Turnante, iar acum erau douăzeci și șapte de Case consacrate și candidate aflate în competiție, așa încât la început era destul de importantă poziția în clasament.

Apoi devenea mult mai important să rămâi în viață.

Laurent respiră zgomotos.

– O să te rog să păstrezi lupta în condiții neletale.

Sydney încuviință în tăcere. La început, trebuia să fie destul de simplu. Confruntările erau de mai multe feluri – cele dintâi erau veritabile demonstrații de îndemânare magică, subtilitate și finețe. Moartea putea fi invocată în luptă doar dacă ambele părți se puseseră de acord în prealabil și numai în ultima rundă a bătăliei. Sydney era convinsă că Grey nu va rezista atât de mult în competiție. Dacă nu va fi așa, atunci îi va rămâne să discute încă o dată cu Laurent ce avea de făcut.

– Sigur că da. După cum spuneam, sunt mult mai bună decât el. Mai este și altcineva despre care ar trebui să știu?

– Nu. În război, totul e permis, parcă așa se spune?

– Cam așa ceva, răspunse Sydney. Cum vom începe?

– Am provocat Casa Dee, spuse Laurent. Este una dintre vechile Case, destul de puternică de foarte multă vreme, astfel încât vom face o figură frumoasă dacă o vom învinge. Casa aceasta are suficientă putere magică, așa că victoria noastră va fi un semnal clar pentru cei care mă socotesc o țintă ușoară.

Strategia era inteligentă, una pe care i-ar fi sugerat-o ea însăși, tocmai din aceleași motive.

– Ai vreo metodă de luptă preferată?

– Las la alegerea ta.

Sydney zâmbi.

Cum se îndrepta spre casă în lumina tot mai cenușie a serii de toamnă, Sydney se gândea dacă în viața ei exista cineva a cărui prietenie să valoreze la fel de mult pe cât prețuia Laurent prietenia lui Grey, cineva îndeajuns de important încât să-și sacrifice toate planurile pentru acea persoană.

În primele zile pe care le petrecuse în ținutul Umbrelor observase doar lupta pentru supraviețuire. Prietenia nu era nici măcar un cuvânt pe care să îl cunoască, darămite un concept ale cărui înțelesuri să le priceapă și chiar să le simtă. Pe măsură ce creștea și era tot mai limpede că Sydney era în stare să-și însușească toate metodele prin care Casa încerca să o distrugă și să le transforme în propria ei putere, devenise tot mai izolată, ținută departe de celelalte sacrificii. Ceilalți erau doar materia primă ce hrănea Lumea Nevăzută. Ea trebuia să fie o pasăre Phoenix ce urma să se ridice din propria cenușă.

Pasărea Phoenix era întotdeauna singuratică.

Un grup de tinere trecu pe lângă ea pe trotuar, sprijinindu-se una de cealaltă, apropiate de un secret pe care păreau să îl cunoască doar ele. Râdeau vesele. Fiecare își îndesa mâinile în buzunarele celeilalte, se țineau pe după umeri cu capetele lăsate pe spate și chipurile relaxate. Nicio urmă de îngrijorare, nicio suspiciune. Atmosfera în jurul lor era blândă și îngăduitoare, ca și cum oricare dintre ele putea să intre în viața celeilalte și să rămână acolo în siguranță.

Erau atât de frumoase și de fericite, încât Sydney simți de-a dreptul o durere fizică la vederea lor, așa că se întoarse și se îndepărtă în viteză, pășind zgomotos pe caldarâm.

Dacă asta era prietenia, atunci mai bine se lipsea. Nu avea nevoie de așa ceva.

Undeva, într-un desiș întunecat și retras din Central Park, un loc peste care magia așternuse întunericul și mai intens, izolându-l de restul lumii, Grey stătea aplecat deasupra unui cadavru, strâmbându-se la vederea mizeriei din jurul său.

Fata nu fusese prea drăguță nici când era încă în viață. Nu că ar fi contat prea mult. Grey nu o alesese pentru înfățișarea ei. O alesese – în timp ce ședea alături de ea la bar, oferindu-i băuturile una după alta, pretinzând că era cât se poate de interesat de toate poveștile ei, până când fata se sprijinise de el, îl luase de mână și plecaseră împreună – pentru urma aceea de magie pe care o avea în sânge. Oricât ar fi fost de puțină, fata avea destulă ca să poată rămâne în Lumea Nevăzută, dar nu și ca să i se acorde prea multă importanță.

Grey aflase pe pielea lui că era mult mai simplu dacă fetelor acelora nu le-ar curge prea multă magie prin vene. Obișnuiau să opună rezistență atunci când își dădeau seama ce avea el de gând și, cu cât aveau mai multă putere magică, cu atât îi era mai greu să le răpună.

Cea dintâi fată, aceea din pricina căreia îl dezmoștenise Miranda, avea mult mai multă magie decât își închipuise el. Ripostase cu toate puterile. Reușise chiar să fugă. Să povestească tuturor. Atunci au apărut și efectele nedorite. Acele efecte care au fost atât de supărătoare, încât pierduse aproape un an întreg înainte să mai facă altă încercare.

Aceasta nu a opus nicio rezistență. Se sprijinise de el, cochetând și zâmbindu-i, iar el o sărutase odată ajunși în parc. Ea chicotise și se

repezise la catarama pantalonilor lui, în vreme ce el o trăgea spre întuneric, acolo unde erau șanse mai mici să îi întrerupă cineva. Clipise nedumerită când mâinile lui i se încleștaseră în jurul gâtului și el rostise cuvintele care să aducă bezna și mai aproape de ei, ascunzându-i, și care să o țină în viață, incapabilă să se miște până când ritualul ajungea la etapa în care nu mai era nevoie ca ea să trăiască. Era mult mai puțin atrăgătoare, acum când ritualul se încheiase.

A îngenuncheat apoi lângă ea și a scos cuțitul cu care îi crestase pielea de pe mâini. A scormonit apoi prin sângele ce pulsa cald încă și printre mușchii mâinii până când a scos la iveală falangele, folosind din nou cuțitul ca să taie tendoanele ce le mai țineau. Magia obișnuia să se concentreze în oscioarele acestea mai mult decât în oricare loc din corp, de vreme ce mâinile erau mai mereu folosite pentru a direcționa vrăjile. Ultima falangă a degetului mare s-a desprins cu un pocnet neplăcut. Carnea smulsă de pe os căzu pe pământ. Sângele și noroiul îi mânjiră pantofii și manșetele pantalonilor.

– Fir-ar să fie!

Enervat, încercă să-și curețe hainele, reușind doar să împrăștie murdăria și mai mult. Nu mai avea importanță. Era întuneric și nu se vedea nimic. Putea să-și spele hainele când ajungea acasă sau, la nevoie, chiar să le arunce.

Termină de adunat toate oasele, le puse într-o pungă pe care o îndesă în buzunarul hainei și mai strânse încă o dată degetele golite de falange ale fetei, ca să se asigure că nu a lăsat nimic în urmă. Era aproape sigur că recolta aceasta îi va oferi destulă putere ca să reziste până când duelurile deveneau mortale. Văzuse deja cum mergeau treburile și nu voia să rămână fără nicio rezervă.

Deși, întotdeauna putea să-și facă rost de mult mai multă putere. Învățase de-a lungul timpului că întotdeauna se găsea o fată căreia nimeni să nu-i ducă dorul.

Croi o ușă în miezul întunericului și păși dincolo de ea, lăsând în urma lui cadavrul fetei.

IV

Una dintre cele mai vechi amintiri pe care Sydney își îngăduise să le păstreze era de pe vremea când învăța să folosească magia, iar cele dintâi vrăji de care își aducea aminte că le învățase erau cele ale tăcerii. După aceea au urmat vrăjile confuziei și ale amăgirii, acelea care mistificau realitatea, invocau invizibilitatea, îi făceau pe oameni să se uite în altă parte, să nu vadă, să ignore, să uite. Adevărata invizibilitate venea mai târziu, fără să întârzie prea mult.

După aceea, după ce învățase denumirile celor nouă tipuri și treisprezece niveluri de tăcere, după ce învățase cum să se înfășoare în umbre, să se ascundă într-un zid sau să intre într-un copac și să se învelească apoi cu scoarța acestuia, abia atunci i s-a permis să invoce și alte feluri de magie. De fiecare dată, vrăjile acelea erau în așa fel făcute încât ea să devină mai mult decât invizibilă, să dispară de-a dreptul. Lumea Nevăzută se mândrea cu invizibilitatea ei, în vreme ce Casa Umbrelor rămânea doar un zvon al secretelor ei. Chiar și după ce părăsise ținutul Umbrelor, Sydney fusese nevoită să păstreze secretul și să rămână ascunsă, așteptând să-și facă apariția doar la începerea Turnantei.

În seara aceasta, Sydney voia să fie văzută.

Deschiderea oficială a Turnantei începea, de fiecare dată, cu o petrecere. Era un bun prilej pe care Casele și aspiranții îl foloseau pentru a socializa ca într-un soi de armistițiu. Aici avea să se desfășoare cea dintâi luptă, iar tradiția cerea ca primul duel să nu fie mai mult decât o înfruntare camaraderească. Mai mult spectacol și

mai puțină ură. O simulare menită să ajute la a cântări puterea potențialilor adversari.

Sydney nu avea încredere în simulări.

Păși printre porțile Casei Dee, îmbrăcată într-o rochie de culoarea sângerie, cu buzele pictate într-o nuanță asortată. Deși mai multe capete s-au întors pentru a o urmări în timp ce înainta pe pardoseala din marmură și mai multe perechi de ochi au observat cum i se încovoiase încheietura mâini atunci când a cules un pahar de șampanie de pe tava unui chelner aflat în trecere, totuși acei ochi nu vedeau altceva decât o femeie frumoasă ca oricare alta. Pentru moment, asta era de ajuns.

Casa Dee, așa cum se înfățișa în forma sa arhitecturală, era o clădire veche, decorată cu minuțiozitate, un loc menit să le reamintească oamenilor că atât Casa, cât și locuitorii săi se aflau aici de vreme îndelungată și intenționau să rămână astfel. Decorat în așa fel încât să etaleze putere și bogăție, locul era primitor, cu o tentă barocă. Lumina scânteia prin paharele și candelabrele de cristal, strălucea pe tapetul gros și viu colorat și mângâia lustrul perfect al mobilei. Puterea consacrată și tradiția umpleau întreaga atmosferă.

Cu un zâmbet larg pe chip și cu paharul într-o mână, Sydney trecu prin mulțime, oprindu-se din când în când pe lângă un grup mai animat ca să asculte cum crema Lumii Nevăzute, învești mântată în fracuri și rochii de seară, își lua înfățișarea de societate și bârfea pe seama ei.

– O anonimă care reprezintă o Casă parvenită. Îți dai seama dacă a ajuns să angajeze o străină? Nu va reuși să treacă nici măcar de seara aceasta cu o astfel de magie.

– Beauchamps e un băiat de bani gata. Și e prieten cu tânărul Prospero. Ai fi crezut că e în stare de ceva mai mult.

– Tânărul nu mai este un Prospero, amintește-ți. Miranda l-a dat afară, i-a șters numele din istoricul familiei. Și el încearcă să parvină de data asta.

– Chiar așa. Și ce va face Miranda?

– Probabil că îl va omorî. L-a angajat pe Ian Merlin.

Numele acela era destul de puternic ca să ridice valuri de șușoteli dintr-un colț în celălalt al încăperii. Sydney așeză paharul pe jumătate gol pe tava unui chelner care trecea cu o tavă pe lângă ea. Lucrurile se complicau deja. Fostul Moștenitor al unei Case era acum aliatul celui mai mare rival al tatălui său. Ian Merlin merita toată

atenția, chiar și în lipsa acestui amănunt, datorită legăturilor pe care Casa Merlin le avea cu ținutul Umbrelor, dar și pentru că era unul dintre magicienii suficient de puternici încât Sydney să îl considere o adevărată provocare. Iar acum devenise și mai interesant.

Shara nu trebuia să afle niciodată despre această turnură neașteptată a faptelor, iar Sydney trebuia să își regândească propria strategie, însă toate aceste gânduri puteau aștepta. Acum era necesar să se concentreze asupra propriilor gânduri.

Își continuă drumul prin mulțime, căutând-o din priviri pe Miranda Prospero.

Iat-o!

Era acolo, cu spatele drept și elegantă, cu părul de culoare închisă traversat de o singură șuviță albă. Legenda spune că șuvița aceea se albise peste noapte, la ultima Turnantă, în seara în care soțul ei a fost ucis, un semn al durerii. Stropi de diamante îi atârnau de urechi, iar pe mâini pietrele prețioase luceau cu sclipiri de gheață. Radia putere prin toți porii.

Sydney făcu un pas înapoi pentru a ieși din raza vederii Mirandei. Întâlnirea aceea putea aștepta și tot nu ar fi fost destul de târziu.

Elizabeth Dee păși hotărâtă în mijlocul încăperii pentru a declara deschisă în mod oficial Turnanta.

– Vă mulțumesc tuturor pentru că ați venit în această seară în care Casa noastră va găzdui duelul inaugural și va sărbători întoarcerea Roții Norocului.

Sydney nu acordă prea mare atenție discursului înțesat de referiri neîntrerupte la Roata Norocului și de descrieri ale Turnantei ca un eveniment menit să garanteze faptul că Lumea Nevăzută este condusă de cei mai puternici și mai competenți magicieni. Turnanta semnifica foarte multe lucruri, iar puterea și îndemânarea magică puteau fi decisive într-un duel, însă cu siguranță această competiție nu avea scopul de a-i găsi pe cei mai pricepuți magicieni.

Deveni atentă din nou în clipa în care Elizabeth rosti cuvintele care deschideau oficial duelul.

– Casa Dee acceptă Provocarea Casei Candidate Beauchamps.

Vraja ce urma să fie folosită fusese și ea negociată ca parte a provocării lansate și acceptate. Pentru seara aceasta fusese aleasă influența. În calitate de Casă provocată, Dee avea dreptul să aleagă dacă va intra sau nu prima la duel. Nu avea prea mare importanță în acest moment al competiției, când toată lumea se aștepta ca lupta să

fie doar o simplă încălzire, un fel de mănușă colectivă aruncată, dar, pe măsură ce lucrurile evoluau, căpăta o însemnătate mult mai mare cine era cel care începea duelul. Asta pentru că, după ce vedea alegerea adversarului, oricine putea modifica o vrajă pentru a o face mai frumoasă și mai strălucitoare și pentru a-și ajusta riposta. Sydney era convinsă că Dee va alege să fie ea cea care începe, pentru a le demonstra tuturor că nu merită să își facă nicio grijă din cauza unui înlocuitor angajat de o Casă candidată.

Sydney nu avea nevoie să-și ajusteze riposta. Știa precis ce avea de gând să facă.

Casa Dee se mândrea că era reprezentată în luptă de un campion din rândul familiei. Firește că nu își aruncase în lupte moștenitorul – nu era cazul să dea dovadă de nesăbuință –, ci pe fratele mai mic al acestuia. Bryce Dee făcu câțiva pași, își scoase fracul și butonii și își suflecă mânecile cămășii. Sydney zâmbi imperceptibil. Tânărul acesta nu ar fi trebuit să se dea în spectacol, dacă asta era tot ce era în stare să facă.

Bryce ridică mâinile în aer, miji ochii, iar în clipa aceea toți chelnerii ridicară într-o singură mișcare tăvile de argint deasupra capetelor. Se uitară în dreapta și în stânga și începură să lovească podeaua cu picioarele. Bryce îi trimise apoi prin toată încăperea într-un fel de dans sincron.

Alegerea acestei seri era influența, iar vraja lui era cât se poate de potrivită. Dovedea pricepere. Totul era destul de spectaculos, cu mișcările acelea exacte și pașii asurzitori, iar Bryce fusese destul de inteligent ca să folosească personalul de servire, pentru că uniformele lor ofereau o imagine captivantă. Nimic altceva nu se găsea dincolo de toată această fațadă. Mai mult chiar, brațele lui Bryce începură să tremure, iar sudoarea îi păta deja cămașa la subsuori. Mult prea mult efort evident pentru o vrajă atât de simplă.

Sydney observase că și ceilalți magicieni își dăduseră seama de același lucru. Miranda Prospero nici măcar nu se mai obosea să-și ascundă disprețul.

Ar fi fost mai bine dacă tânărul acesta și-ar fi păstrat haina pe el.

Când și-a încheiat demonstrația, aplauzele care se auziră erau doar de politețe.

– Acum intră în ring contracandidatul, reprezentând Casa Beauchamps.

Sydney rămase pe loc și își îndoi trei degete de la mâna stângă,

după care o roti din încheietură într-un unghi de 45°.

O vioară nevăzută dădu glas acordurilor unui vals.

Sydney își mișcă brațul drept, încovoindu-și degetele în unghiuri ascuțite. Lovi de două ori în podea cu tocul stâng și rosti cuvântul care declanșa vraja pe care o pregătise.

Dintr-odată, fiecare dintre cei aflați în încăpere, cu toții membri ai Lumii Nevăzute, s-au întors ca la un semn spre cel sau cea care se găsea în apropiere și odată perechile formate, începură cu toții să danseze.

Toți cu excepția lui Sydney, care zâmbea la vederea magicienilor care se mișcau executând figurile de dans pe care ea le hotăra, și a bărbatului care se apropia de ea prin mulțimea ce continua să valseze. Avea părul închis la culoare, trăsăturile feței bine definite, iar magia i se încolăcea pe sub piele. Era Ian Merlin. Destul de interesant că nu fusese afectat în niciun fel de influența vrăjii. O croise cu foarte mare atenție.

– Cred că ai nevoie de un partener, spuse el.

Sydney îl privi atent.

– Cred că mă descurc foarte bine pe cont propriu.

– Te vor urî mai puțin dacă dansezi și tu, odată ce se va încheia vraja.

– Și de ce ți-ar păsa dacă mă vor urî, întrebă ea.

– Pentru că pari destul de interesantă, spuse el și întinse mâinile spre ea.

– Presupun că e un motiv destul de întemeiat.

Sydney se apropie de el și îl lăsă pe Ian să o conducă în ritmul dansului, imitând îndeaproape mișcările magicienilor aflați sub puterea farmecului. Era un dansator priceput, grațios și sigur pe el. Sydney îi simțea căldura trupului prin materialul fracului și în mâna ce o apăsa pe pielea spatelui ei dezgolit.

– Se vor înfuria foarte tare, spuse Ian privindu-i pe magicienii care dansau.

– Cei mai mulți dintre ei, încuviință Sydney. Dar își vor da seama că nu e de glumit cu mine. Îmi vor da atenție. Mie și magiei mele.

– De ce este atât de important pentru tine? întrebă Ian. Pari a fi genul de femeie care, de obicei, nu trece neobservată.

– A fi observat este cu totul altceva decât a fi văzut, precizează ea. Degetele ei fluturară pe spatele lui Ian și Sydney opri vraja.

Nu băgă de seamă muzica ce se stingea și nici tăcerea uluită care

se așternuse în încăpere transformându-se în șoapte, apoi într-un vacarm dezlănțuit.

– Vrei să plecăm de aici? îi propuse lui Ian și îi oferi brațul.

– Magia ta a fost singurul motiv pentru care am venit aici.

– Sper că a meritat efortul.

– Cu vârf și îndesat.

Când ajunseră în stradă, Sydney se opri.

– Ca să limpezim lucrurile, te-am rugat să ieși cu mine pentru că vreau să mă culc cu tine. Ce părere ai despre asta?

Ian înghiți cu noduri.

– Bună. Am o părere foarte bună.

Sydney zâmbi și făcu semn unui taxi.

Sydney se strecură din patul lui Ian și se îndreptă tiptil spre baia din capătul coridorului, închizând ușa în urma ei. Se rezemă cu spatele de plăcile reci de faianță de pe perete. Efectele secundare ale magiei puteau fi întârziate, însă nu pentru multă vreme. Vraja fusese destul de puternică, iar prețul trebuia plătit.

Febra și frigul îi fulgerară deopotrivă întregul trup, făcând-o să tremure din toate încheieturile. Sângele îi picura din nas, dar i se scurgea și pe gâtlej în jos, simțindu-i gustul. Se întinse să dea drumul la robinet, astfel încât niciun sunet al suferinței sale să nu treacă de zidurile acelea.

Trase adânc aer în piept. Lăsă durerea să se întindă și să-i cuprindă tot corpul, să-i pătrundă până în măduva oaselor. Până când tot ceea ce a mai rămas a fost doar un junghi, până când din zbaterea magiei nu a mai rămas decât senzația supărătoare ca a unei răni provocate de pantof, ca atunci când o mică umflătură apare din senin pe călcâi, sau mai degrabă ca dulcea suferință pe care o simțea după ce făcea sex. O durere printre multe altele. Nu mai era aproape nimic. Ea era cea care nu îngăduia să mai fie nimic.

Sydney își aminti atunci de Bryce Dee, transpirând de efort, chiar și când avea la îndemână toată acea rezervă de magie. Și-l închipui cum doarme liniștit, odată ce prețul pe care îl datora fusese deja plătit de altcineva.

Ea însăși fusese unul dintre oamenii siliți să răscumpere acel preț, iar acum și-l plătea pe al său.

– Sydney? se auzi vocea somnoroasă a lui Ian din căldura așternuturilor.

Opri robinetul. Existau mijloace mult mai plăcute care să îi abată

gândurile.

Mai târziu, Sydney plecă pe jos spre casă, străbătând pe tocurile amețitoare cele treizeci și șapte de străzi care o despărțeau de locuința ei. Refuzase propunerea lui Ian de a chema un taxi.

– Îmi place noaptea.

Aerul îi răcorea obrajii înfierbântați, iar distanța era suficient de mare cât să o ajute să se simtă din nou cu picioarele pe pământ după vraja aceea enormă și toată suferința care urmase. Durerea nu mai era decât un bâzâit undeva departe, dar rămășițele magiei încă îi clocoteau sângele pe când trecea pe lângă mulțimea de restaurante și baruri luminoase și încălzite, pe lângă vitrinele acelea splendide. Încetini pasul ca să privească decorațiunile ce le făceau să se asemene unor uriașe cutii cu comori, culorile și modelele feerice, după ultima modă a sezonului. Tânjea după frumusețea de felul acesta, provocatoare și stranie deopotrivă. Așa cum trebuia să fi fost și magia.

Șase luni și treisprezece zile. Atât timp trecuse de când ieșise din Casa Umbrelor. Nu era liberă, cel puțin nu deocamdată. Dar era deja afară. Îi venea tot mai ușor să se obișnuiască cu gândul acesta. Săptămâna trecută petrecuse o zi întreagă fără să se întrebe dacă nu cumva în clipa aceea Shara avea să se răzgândească și să o oblige să se întoarcă acolo pentru totdeauna, ferecând ușile în urma ei. Bineînțeles că totul era posibil, însă magia fusese destul de puternică încât să scape dincolo de ușile acelea, așa încât ar fi fost în stare să o facă încă o dată. Exista însă un soi de teroare ce nu ținea seamă de realitate, o frică ce se ascundea în cele mai nebănuite locuri, lovind-o atunci când se aștepta mai puțin. Frica aceea o cuprindea mai ales noaptea, ceea ce ura și mai mult. Trecuse deja destul timp de când ieșise de acolo, așa că, de cele mai multe ori, reușea să doarmă câte o noapte întreagă. Mai avea și acum coșmaruri, dar îi venea din ce în ce mai ușor să îndure. Cu toate acestea, încă nu era în siguranță. Nu era liberă.

Nu încă.

În prima ei noapte după ieșirea din Casa Umbrelor nu reușise să pună geană pe geană. Nici măcar nu încercase. În schimb, în timp ce umbra ei vărsa lacrimi de întuneric în locul în care cuțitul tăiase adânc pentru ca ea să iscălească învoiala, pentru a-i arăta cât de mare era datoria ei față de Casă, Sydney rămăsese afară, privind

stelele și gândindu-se la tot ce va face atunci când își va câștiga cu adevărat libertatea.

Își imaginase cum ar fi să mâzgălească un „Du-te dracului!“ imediat lângă numele ei pe hârtia aceea cenușie și groasă, să facă țăndări sticla aceea în care umbra ei se transformase în cerneală și să rupă condeiul. Își imaginase cum i-ar înfige Sharei penița aceea în inimă, în gât sau în orice alt loc lipsit de apărare. Își imaginase în nenumărate feluri cum arată libertatea. Atunci a început să pună la cale un plan care să îi aducă libertatea cât mai repede.

Acum, când nu reușea să adoarmă noaptea, nu se apuca să numere oi. Se gândea la un chibrit și la un contract mistuit de flăcări. Adormea purtând în gând imaginea fumului care se risipește în aer.

Un taximetru încetini în dreptul ei, dar îi făcu semn șoferului să își continue drumul.

– Sunteți sigură, doamnă? Pantofii aceia par criminali.

– Așa cum sunt și eu, răspunse ea.

Șoferul ridică iute geamul, iar mașina se îndepărtă în viteză. Ultima zvâcnire a magiei o simțea doar ca pe o durere în mâini. Era mulțumită de vraja pe care o făcuse și până la urmă de toată noaptea aceasta. Roata Norocului se învârtea, iar ea va face tot ce îi va sta în putință ca și Lumea Nevăzută să se schimbe odată cu ea. Seara aceasta fusese un început cât se poate de bun.

Ajunse în cele din urmă acasă. Străbătu holul pustiu de la intrarea în clădire îndreptându-se spre lift. Își păstră pantofii criminali în picioare până intră în apartament. Nu avea voie să simtă nicio slăbiciune, nici măcar aici. Odată intrată în casă, își scoase rochia și pantofii, trăgându-și o pereche de colanți negri și un tricou uriaș. Se opri o clipă ca să-și adune gândurile: mai multe pături erau stivuite la picioarele patului, acoperite cu o cuvertură brodată cu stele. Pe raftul din bucătărie se aflau pahare în toate nuanțele de albastru, pentru că și paharele puteau fi frumoase și, până la urmă, de ce nu ar fi? Canapeaua era de pluș, roșu-închis, iar pe perete era o instalație artistică de frunze din alamă, bronz și cupru. Micul ei sipet cu frumuseți, o dorință ce devenise realitate.

Se așeză și își făcu o cafea. N-avea chef de coșmaruri și încă era mult de lucru.

Laurent a primit rezultatele în dimineața următoare, puțin înainte ca ele să ajungă la cunoștința Lumii Nevăzute. Era Privilegiul Învingătorului. Sydney se gândi că putea foarte bine să se numească

„ultimele momente de liniște înainte ca ea să devină o țintă ambulantă“, dar era mult prea lung. Nu că s-ar fi plâns, asta era exact ceea ce își dorise.

Mesajul a apărut pe ecranul lui Laurent, urmând aceleași protocoale tehnomagice care fuseseră utilizate pentru a anunța începerea Turnantei. Vraja era o capodoperă de magie colectivă. Votul anonim era exprimat de magicieni aflați în public, vraja însăși realiza clasamentul, în vreme ce o altă vrajă semnala anomaliile apărute în utilizarea magiei. Aceeași magie reglementa toate aspectele Turnantei, astfel încât nicio Casă nu o putea trece cu vederea. Ecranul sclipi în lumini multicolore.

– Am învins! exclamă Laurent și se întoarse ca să îi zâmbească atât de încântat, încât Sydney îi răspunse cu un rânjet ușor.

– Foarte bine. M-ar fi surprins să nu fi fost așa.

– Aș fi vrut să văd cu ochii mei. Am auzit că ai făcut o treabă de milioane.

Laurent nici măcar nu fusese invitat la petrecerea unde fusese purtat duelul, întrucât Casa Dee avea propriile concepții despre cei pe care îi considera adecvați pentru a face parte din Lumea Nevăzută. Casa Dee a avut grijă ca Laurent să afle că străinii care nu se născuseră în Lumea Nevăzută și care cutezau să creadă că au dreptul să întemeieze o Casă nu aveau ce căuta pe listă.

– Sunt niște snobi, spuse Sydney înălțând din umeri de parcă ar fi vrut să alunge toată Lumea Nevăzută din fața ochilor. Dar sunt niște snobi care știu să recunoască puterea. Cred că vei fi invitat peste tot de acum înainte.

– Ți-ai luat toate măsurile de precauție, ai întărit scuturile? întrebă Laurent. Am auzit că se întâmplă tot soiul de accidente în această perioadă și nu aș vrea să pățești ceva.

– Nici măcar tu nu știi unde locuiesc. Voi fi bine, zâmbi Sydney.

– Vorbesc serios. Nu vreau să par necioplit, dar am mulți bani. Foarte mulți. Dacă trebuie să aleg între a-ți plăti chiria și a mă încredința că ești în siguranță, să știi că eu consider securitatea ta ca pe o cheltuială de afaceri. Cumpără orice ai nevoie și îți voi deconta totul sau spune-mi de ce ai nevoie și mă voi asigura că vei primi totul.

– Laurent, știu cât mă plătești ca să te reprezint în competiție. Iar acum stăm în apartamentul tău cu cinci dormitoare din Upper East Side. Nu mai este pentru nimeni un secret că ai bani.

– Sydney!

Laurent o privea atât de îngrijorat, încât Sydney înțelese în cele din urmă că vorbise serios.

– În cazul în care siguranța mea personală va depinde de bani, te voi anunța. Dar crede-mă că am de gând să ajung nevătămată până la capăt. Nu am nicio intenție să mor, nici într-un accident și cu atât mai puțin într-un duel. Scopul principal este ca tu să devii fondatorul unei Case, atunci când totul se va termina și, ca asta să se întâmple, eu trebuie să rămân în viață. Mi-am luat toate măsurile de precauție și sunt foarte pricepută în ceea ce fac.

Laurent o privi în ochi după care încuviință:

– În regulă.

– Care este următoarea mișcare? întrebă ea.

– Am meditat mult la asta. Primul meu gând a fost să luăm în considerare provocarea Caselor mai puternice acum, spuse Laurent. Să le eliminăm înainte ca totul să se schimbe, iar duelurile să devină mortale.

– Și care a fost cel de-al doilea gând, întrebă Sydney.

– Al doilea gând a fost că putem aplica o strategie mult mai subtilă. Doar pentru că o Casă este puternică nu înseamnă că și campionul ei este la fel. Multe dintre vechile Case au devenit mult prea mândre pentru a angaja un campion, iar magia lor are de suferit din acest motiv. Așa că vreau să îmi croiesc un drum cu totul diferit.

– Cred că este o idee inteligentă, răspunse Sydney. Casa Dee este una dintre cele mai vechi și mai consacrate, însă vraja lui Bryce nu a avut nicio valoare. Vrei să îți dau un sfat?

– Bineînțeles, spuse Laurent.

– Ai ceva timp la dispoziție. Urmărește atent tot ceea ce se întâmplă în runda aceasta înainte de a decide pe cine vei provoca mai departe. Urmărește rezultatele, ce tip ce vrăji sunt folosite, cine iese din competiție. Chiar și alianțele dintre Case se vor schimba. Nu ai remarcat câte notificări ai primit pe telefon doar de când stăm de vorbă? Presupun că mare parte dintre ele vin din partea Conducătorilor de Case sau din partea altor Candidați care vor să te invite la un pahar, la o cină, la diverse evenimente unde vor putea să afle mai multe despre tine, despre cum vezi tu magia și dacă asta se potrivește cu propriile lor concepții.

Laurent aruncă o privire spre ecranul telefonului, trecu în revistă

notificările și dădu din cap.

– Asta e șmecheria, dar nu e mult prea devreme să le pese de părerea mea despre magie?

– Deloc. După cum a decurs seara trecută, nu își mai pun întrebarea dacă vei întemeia o Casă. Acum se întreabă ce se va întâmpla cu magia dacă vei câștiga.

– Adică dacă voi obliga oamenii să plătească taxe pentru a folosi ceva? râse Laurent.

– Ideea e că ai putea face asta. Câștigătorul Turnantei conduce Lumea Nevăzută. Dacă tu vei fi acela, vei avea un cuvânt greu de spus în ceea ce privește felul în care este folosită magia și cine are dreptul să o folosească. Tu vii din afară, poate că vei dori să deschizi noi perspective. Unele Case vor spune că este minunat. Altora le va displăcea într-atât încât își vor dori să te reprezinți singur doar ca să te poată ucide atunci când duelurile devin letale.

Laurent clipi nedumerit.

– Dar, dacă oamenii află că gândești la fel ca ei, că poți duce greul pe durata luptelor, eliminându-i din competiție pe cei ce nu le împărtășesc convingerile, atunci poate că vor ajunge la concluzia că este mult mai bine să te susțină decât să te provoace.

Nu toate Casele participau la lupte. Turnanta nu voia să pârjolească tot pământul în calea Lumii Nevăzute, ci doar să o scuture puțin. Unele alianțe trebuiau să rămână în picioare. Din ceea ce văzuse Sydney până acum, Laurent era un bun strateg. Dacă el se ocupa mai departe de tactica duelurilor, asta i-ar fi oferit destul timp ca să își pună în ordine gândurile în ceea ce îl privește pe Ian Merlin, cel care era acum campionul Casei Prospero, dar și cât de mult din toate acestea avea nevoie să afle Shara. De acum avea propriile ei planuri și trebuia să le cântărească mai bine.

Laurent se sprijini de tejgheaua barului.

– Miles Merlin se află la conducere de când mă știu aici. Tot ceea ce știu despre Lumea Nevăzută sau despre magie este felul în care conduce el, adică aproape nimic. Ceea ce, presupun, i-ar putea face pe unii să creadă că aș fi mulțumit să accept această stare de fapt și, drept să-ți spun, acum îmi convine că gândesc așa.

– Dar? întrebă Sydney.

– Ei mă consideră un venetic. Ca și cum ar fi un soi de titlu, doar că unul negativ. Pentru simplul motiv că nu m-am născut într-o Casă. Casa Dee nici măcar nu mi-a permis să le trec pragul aseară și

nimeni nu a avut nimic de obiectat. Sunt singura persoană cu pielea mai închisă la culoare care concurează într-o Turnantă și pun rămășag pe toți banii din cont că voi fi primul negru care va întemeia o Casă. Îmi doresc puterea. N-o să pretind că nu vreau asta. Motivul pentru care am intrat în toată nebunia asta este acela că există și alți copii, așa cum am fost și eu, al căror loc este aici. Chiar dacă nu le voi putea deschide toate ușile Lumii Nevăzute, le pot deschide propria-mi Casă și le pot oferi un loc în ea. Așa că voi face cum spui. Voi aștepta și voi observa, deocamdată. Odată ce lucrurile se vor limpezi, voi hotărî pe cine voi provoca mai departe.

– Foarte bine, spuse Sydney. Te rog să te mai gândești la încă ceva. Ce e de făcut în legătură cu Grey?

– Am spus...

– Știu ce ai spus, i-o reteză Sydney. E „teritoriu interzis". Nu spun să schimbi asta, dar trebuie să ții cont că la un moment dat luptele devin mortale. Ai dreptul să intri la duel cu o Casă ori cu un Candidat o singură dată.

– Adică ar fi mai bine să îl provoc mai devreme cu riscul că îl scot din competiție, decât să aștept până mai târziu când ar putea fi omorât, spuse Laurent nefericit. Nu îmi place ideea, dar o înțeleg. Mă voi gândi. Nu îți promit nimic, dar mă voi gândi la asta.

– Asta este tot ceea ce mi-am dorit, spuse Sydney.

Deși nu era chiar așa. Ea voia ca el să ia în considerare faptul că succesul lui putea însemna ca provocarea să vină din partea lui Grey și trebuia să știe ce avea de gând să facă în cazul acela, dar se vedea treaba că acum nu era momentul pentru discuția aceea.

– Trimite-mi următoarea provocare atunci când vei hotărî cui o vei lansa.

Când s-a pus temelia Casei Umbrelor, mai multe vrăji au fost orânduite la vremea aceea. Una dintre ele avea înfățișarea unui înger.

Era Îngerul Apelor din vârful Fântânii Bethesda, aflat în inima de cărămidă roșie a Bethesda Terrace din Central Park. Statuia părea că se avântă cu aripile larg deschise și brațele întinse, ținând în mână o floare de crin. Sydney stătea în fața Îngerului pe ale cărui aripi se înșiraseră și uguiau netulburați porumbeii.

Statuia nu era nicidecum magică în sine. Înainte de apariția Umbrelor, fusese creată pentru a sărbători introducerea apei

potabile, fiind un simbol al prospețimii și al purității, idee care avusese darul de a o însufleți pe Sydney atunci când o aflase. Nu a mai fost nimic din toate acestea atunci când a fost luată în stăpânire de aceeași vrajă care a stat la temelia Umbrelor și care acum rânduia magia ce venea din acel loc.

Poate că Sydney ar fi văzut-o ca pe o sculptură de-a dreptul frumoasă, dacă ar fi făcut-o să se gândească la orice altceva în afara Umbrelor. Știa prea bine ce însemna și nu suporta să o privească, nici măcar acum în apusul soarelui ce picta cerul și norii ca într-o acuarelă.

Ca să poți rupe o vrajă trebuia, mai întâi, să știi cum funcționează. Iar asta însemna că trebuie să facă ceva mai mult decât să privească pur și simplu statuia.

Sydney dădu ocol fântânii, privind cu coada ochiului la Înger. Umbrele se legaseră de ea mult mai profund decât de oricare alt obiect din parc. Efectul era foarte subtil, însă un fotograf sau un pictor sau oricine altcineva care lucra cu lumini și umbre ar fi putut să îl observe, însă majoritatea Banalilor l-ar fi trecut cu vederea. Magia era cât se poate de bine ascunsă.

Sydney rosti un cuvânt pentru a aduna aerul ca pe o mantie în jurul ei. Sunetele se împrăștiară și căzură ca o ploaie ușoară. Își întinse brațele, o imagine în oglindă a statuii, și *atinse* magia cetluită în Înger.

Rugină și putreziciune, senzația de sânge închegat ce i se scurge printre degete, asta era exact ceea ce se aștepta să găsească. Magia Umbrelor, pe care o cunoștea deja. Și o putea distruge.

Trase aer în piept, îl expiră și își afundă mâinile mai adânc.

Magia biciuia în jurul ei cu nenumărate funii și fire de sârmă ghimpată ce strângeau, scrijeleau și trăgeau înfometate. O altă vrajă se împletea în magia Umbrelor. O altă vrajă ce încerca să scoată magia din ea însăși. Degetele lui Sydney apucaseră inima magiei și căutau cu înfrigurare.

Scrâșni printre dinții încleștați un cuvânt ce pârjoli aerul în jurul său și rupse legătura cu magia ce se prelingea prin Înger. Blestemă scurt când vraja de căutare îi lăsă în gură un gust de fiere. O durere surdă și profundă i se instală în cutia toracică.

Miji ochii și începu să înconjoare din nou fântâna, de data aceasta în direcția opusă. Era foarte probabil ca Shara să aibă cunoștință de cea de-a doua vrajă. La fel de bine putea fi încă un test născocit de

Shara – oare ar fi venit Sydney să îi dea de veste, după ce descoperea vraja? Însă niciuna dintre instrucțiunile pe care i le dăduse Shara și niciunul dintre planurile Umbrelor nu implicau statuia în vreun fel.

Se putea însă ca Shara să nu știe nimic despre cealaltă vrajă, iar gândul acesta merita să zăbovească mai mult asupra lui.

Circulau deja zvonuri – Sydney le auzise după ce își petrecuse prima lună după ieșirea din ținutul Umbrelor învățând cum trebuie să se poarte în lumea Banalilor și pe cea de-a doua studiind totul despre Lumea Nevăzută – conform cărora magia nu mai era așa cum trebuie. Mici vrăji care fie dădeau greș, fie trebuiau luate de la capăt, fie nu erau ceea ce trebuiau să fie. Zvonuri în aparență neînsemnate, dar pentru Sydney era suficient ca să își dea seama că în spatele șușotelilor se ascunde, de fapt, adevărul.

Shara nu suflase nicio vorbă.

Ceea ce era de înțeles dacă problema avea legătură cu vraja cetluită de Înger. Magia care venea din ținutul Umbrelor era curată, însă aici... Sydney își făcu curaj și întinse din nou mâinile să o cerceteze. De data aceasta cu mai multă precauție, având grijă să se oprească înainte de a simți iarăși prezența aceea care pândea flămândă. Destul de aproape, însă, ca să simtă abisul ce se deschidea dedesubt.

Indiferent ce reprezenta acesta, putea fi considerat momentul declinului.

Laurent și Grey se întâlneau de trei ori pe săptămână pentru a alerga în jurul helești eului din Central Park. În urmă cu aproape trei ani, Grey căpătase o adevărată pasiune pentru sport, pe motiv că o condiție fizică mai bună îi va ajuta să își întărească magia, o minte sănătoasă într-un corp sănătos și așa mai departe. Grey avea tot felul de idei despre cum își putea îmbunătăți magia, cum o putea fortifica, unele dintre ele cel puțin bizare. Alergarea era însă inofensivă, nu și trezirea de dimineață și cu toate acestea Laurent îl însoțea de fiecare dată.

Își potriviră pașii într-un ritm care să le lase destul suflu să stea de vorbă.

– Cum a fost prima confruntare? întrebă Laurent.

– Bine. A fost tot un candidat, un fel de văr de-al doilea sau copil vitreg din familia Morgan care voia să își întemeieze propria Casă. Supărat pe Miranda dintr-un motiv oarecare și dornic să se răzbune

pe mine. Toată treaba asta n-ar mai fi o pacoste atât de mare dacă lumea ar înțelege odată că Mirandei nu îi pasă nici cât negru sub unghie dacă sunt învins. Dar am avut prima opțiune a magiei și am ales *locuri*. Am invocat vraja hărții desfășurate și am învins.

– Minunat! Care e următoarea mișcare?

– Încerci să îmi furi strategia? râse Grey. De data asta țintesc una dintre Casele mari. Să înțeleagă toți o dată pentru totdeauna. Dacă îi învinge, le arăt că nu își pot bate joc de mine. Tu?

– Înainte de toate, strategia. Ieșiri în oraș și tot tacâmul. Încerc să îmi aleg bine cărțile înainte să mă hotărăsc. Știi cum e.

– Nu prea, făcu Grey.

În timp ce alergau, câteva fâșii de panglică galbenă fluturară în vânt, acea bandă folosită pentru împrejmuirea locului unei crime.

– Nimeni nu m-a chemat nicăieri, adăugă Grey.

Laurent încercă să dreagă greșeala. Grey era cel mai fericit atunci când se simțea important.

– Poate că oamenii s-au gândit că te cunosc mult prea bine ca să te abordeze fățiș. Tu te-ai născut în lumea aceasta, eu sunt un venetic, dacă îți aduci aminte.

– Da, răspunse Grey uitându-se peste umăr spre golul întunecat dintre copaci. Sunt sigur că despre asta este vorba, adăugă el.

– Ce s-a întâmplat acolo? întrebă Laurent arătând cu capul spre zona întunecată din pădure.

– Nu văd prea bine ca să îmi dau seama, răspunse Grey întorcându-se și alergând câțiva pași înapoi ca pentru a zări mai bine scena crimei. Tot ceea ce se putea vedea însă era doar panglica mânjită de noroi a poliției.

– Ai auzit despre femeia aceea omorâtă căreia i s-au smuls toate falangele. Poate că aici a fost găsită.

– Ce spui? făcu Grey. Poate.

– Îngrozitor, nu-i așa? Serios, acum, ce fel de om fură oasele degetelor cuiva? De parcă am fi într-un soi de poveste de frații Grimm.

– Chiar așa, spuse Grey și se întoarse.

– În fine, revenind la strategie, ce mă sfătuiești? întrebă Laurent. În cine ar trebui să am încredere și așa mai departe?

Expresia de pe fața lui Grey dădea de înțeles că întrebarea îl încânta peste poate.

– Nu prea poți da greș dacă te aliezi cu învingătorul, spuse Grey.

– Te referi la Merlin?

– Este cea mai veche Casă. O asemenea istorie înseamnă putere și poziție înaltă. În plus, Miles cunoaște toate secretele, tot ceea ce se petrece.

– Credeam că familia ta îl urăște.

– Miranda îl urăște. Iar asta este o bilă albă pentru el, în ceea ce mă privește.

Laurent izbucni în râs.

Terminară o tură de alergare și încetiniră până când deja se plimbau unul lângă altul.

– Încă ceva, spuse Laurent. M-am gândit că ar fi o mișcare inteligentă să ne provocăm unul pe celălalt acum, câtă vreme lucrurile nu sunt atât de bătătoare la ochi.

Grey se înecă și scuipă apa pe caldarâm.

– Ce dracu'? Bătător la ochi? Dacă ai prea multe înfrângeri, nu mai poți avansa. Unul dintre noi trebuie să îl doboare pe celălalt. Las-o baltă!

– Cum spui tu.

Laurent luă o înghițitură de apă.

– Toată treaba asta este atât de ciudată.

– Ciudată sau nu, încearcă să pricepi despre ce este vorba și nu mai veni cu idei nebunești.

Grey se despărți de Laurent, lovindu-l ușurel cu palma pe spate, după care se îndreptă spre stația de metrou.

– Roata Norocului continuă să se învârtă.

Laurent rămase pe loc în aerul rece, simțind cum vântul îi usucă transpirația. Roata Norocului se învârtea într-adevăr și nu toți oamenii rămâneau în picioare. Câteodată, Roata trecea de-a dreptul peste ei. Laurent își scutură amorțeala ce îi cuprinsese mâinile și picioarele și porni spre casă.

– Ai ceva pentru mine, Henry? întrebă Sydney, traversând holul clădirii în care locuia.

– Da, domnișoară.

Se opri și ridică nedumerită o sprânceană. De obicei nu comanda nimic care să îi fie livrat acasă. Doar două persoane cunoșteau adevărata ei adresă și se îndoia că Shara va folosi vreodată sistemul

poștal. Întrebarea ei venea din pură obișnuință și nu așteptase niciodată un răspuns afirmativ.

– Nu este vorba despre un lucru, ci despre o persoană. Spunea că nu o așteptați, așa că v-a așteptat.

Sydney se înclină ușor lăsându-și greutatea corpului pe călcâie. Cu siguranță nu aștepta pe nimeni. Scuturile nu fuseseră declanșate, dar nu toate neplăcerile erau provocate de magie până la urmă. I-ar fi fost mai ușor să îl apere pe Henry dacă se afla mai aproape de el.

– Ea? Este vorba despre o ea?

– Într-adevăr, domnișoară. Vă așteaptă acolo.

Femeia cu părul alb era îmbrăcată în negru din cap până în picioare, cu veșmintele perfect croite pe silueta ei dreaptă. Rujul pe care îl folosea era la fel de roșu ca și cel al lui Sydney și, cu toate că trecerea timpului lăsase urme pe pielea ei, forța și frumusețea acestei femei erau mult mai profunde. Se ridică de pe scaun, păstrându-și ținuta plină de grație precum o regină.

– Bună ziua, Sydney! Numele meu este Verenice Tenebrae.

Sydney cunoștea acest nume. Iată de ce scuturile ei – configurate pentru magicienii care foloseau magia ce venea dinspre Umbre – nu se activaseră.

– Mulțumesc, Henry. E în regulă.

Henry dădu din cap, iar Sydney se îndreptă spre femeia care o aștepta. În timp ce se apropia, croi cu o mișcare ușoară a mâinii stângi o zonă de liniște, ca să fie sigură că nimeni le poate asculta.

– Tenebrae. Tu ești cealaltă Umbră care a reușit să iasă.

– Într-adevăr, răspunse Verenice cu o înclinare a capului. Sunt încântată să te cunosc. Trăgeam nădejde că vom putea vorbi.

Acum că se apropiase, Sydney văzu că semnele originilor lui Verenice nu lăsau loc de îndoială. Le vedea ea însăși în fiecare oglindă: felul în care ședea Verenice, linia spatelui și licărul de veghe din priviri. Magia i se simțea mult mai aproape, mai alertă decât a celor care nu fuseseră nevoiți să devină un soi de recipient pentru alții. Marginile umbrei îi erau zdrențuite.

– Știu o patiserie foarte bună, nu departe, la o stradă și jumătate distanță, dacă nu te deranjează mersul pe jos.

– Chiar îmi plac cornurile cu ciocolată. Nu dorești să intru în locuință și ești mult prea diplomată ca să îmi spui asta. Te înțeleg foarte bine.

Sydney nu răspunse nimic pentru că femeia avea dreptate. Nu

voia ca Verenice să intre în apartamentul ei. Atunci când a plecat din ținutul Umbrelor, Shara i-a cerut să o caute pe Verenice spunându-i că femeia aceea o putea ajuta să se descurce în Lumea Nevăzută. Înainte de toate, Sydney nu avea încredere în prea mulți oameni, cu atât mai puțin în cei recomandați de Shara. Așa încât nu o căutase pe Verenice și dacă nu era deloc surprinsă că fusese găsită, cu atât mai puțin era încântată că se întâmplase.

În timp ce mergeau, o privea cu atenție pe Verenice, însă femeia nu se trăda cu nimic. Ar fi fost de mirare dacă ar fi făcut-o. Cu siguranță, Umbrele ofereau o instrucție foarte temeinică.

Când se așezară în cele din urmă, Verenice avea în fața ei o cană cu ciocolată caldă și o prăjitură, iar Sydney alesese macarons trandafirii și violet.

– Datoria mea este plătită. În întregime, spuse Verenice. Umbrele nu mai au nicio putere asupra mea, iar eu nu mai datorez loialitate acelui loc.

Rostise ultimele cuvinte pline de fiere.

– Am venit din proprie inițiativă pentru că voiam să te cunosc și nicidecum pentru că mi-ar fi cerut Shara să te spionez.

– Nu prea sunt persoana care să merite interesul cuiva, răspunse Sydney.

– Patruzeci de ani, spuse Verenice amestecând gânditoare în cana cu ciocolată fierbinte.

– Poftim?

– Am ieșit din Casa Umbrelor în urmă cu patruzeci de ani. Înainte ca tu să te fi născut măcar. Nimeni înaintea mea și nici de atunci încoace, până acum, nu a reușit să treacă de porțile acelea. Amândouă știm prea bine ce a avut fiecare de îndurat pentru a ajunge aici. Falsa modestie nu ni se potrivește deloc.

Verenice își ridică privirea spre Sydney și o privi direct în ochi.

– Bine. Spune-mi atunci cum îți pot satisface curiozitatea?

– Îmi placi, zâmbi Verenice. Atât de directă. Atât de prevăzătoare. Atât de asemănătoare cu mine, așa cum eram pe vremuri. Deși presupun că vrei să fii mult mai mult. Nu, nu mă întrerupe. Îmi dau seama cât te poate stânjeni faptul că știu ceea ce ești și că ai prefera să nu te afli aici. Ai vrea să negi, să te ascunzi, să mai pui un strat de „nu mă vedeți“ peste tine. Sunt convinsă că singurul motiv pentru care nu ai ridicat niciun scut în jurul discuției noastre este acela că nu îți dorești să fie importantă. Însă eu am învățat să privesc lumea

îndeaproape și îți voi spune ceea ce cred. Cred că ai ieșit din Casa Umbrelor și ai început să lucrezi cu tânărul acela chipeș pentru că Umbrele ți-au cerut să o faci – să fii angajată de către cineva, nu de el în mod special – și pentru că Shara și Casa vor continua să taie bucăți din tine, încet-încet, dacă faci ceea ce ți se cere sau mult mai repede dacă te împotrivești. Mai cred că pui și altceva la cale, fie doar și pentru că nu ai fi fost atât de precaută în ceea ce îmi spui dacă nu ai fi avut ceva de ascuns față de Shara. Care probabil că ți-a spus să mă cauți știind foarte bine că ultimul lucru pe care îl vei face va fi să o asculți, așa că a vrut să te lipsească de un aliat.

Sydney ridică din sprânceană, întrebătoare. Nu răspunse nimic, dar se gândi că Shara ar fi procedat întocmai.

– Îți repet că nu sunt aici în numele ei, nu am mai vorbit cu ea din momentul în care mi-am achitat contractul, dar nici nu mă aștept să mă crezi, continuă Verenice. Nici eu nu aș crede dacă aș fi în locul tău. Știu însă cum ai rafinat vraja influenței pe care ai folosit-o la prima confruntare – ai făcut în așa fel încât să aibă efect doar asupra acelor magicieni care folosesc magia oferită de Umbre pentru a-și plăti datoria. Mă gândesc că, poate, erai în căutarea unor aliați.

Verenice se apropiase mult, chiar foarte mult de adevăr. Sydney gândise vraja în felul acela cu intenția de a-și număra dușmanii mai degrabă decât pentru a-și găsi aliați. Voise să vadă cât de profundă era influența Umbrelor, cât de mare va fi vâlvătaia atunci când ea va aprinde scânteia. Se vede treaba că era posibilă o deflagrație de toată frumusețea.

– Mai ai și alte presupoziții?

– Cred că folosești Turnanta ca pe un pretext pentru a acționa împotriva Umbrelor, iar eu vreau să te ajut.

Verenice își ținea mâinile lipite de masă, acolo unde Sydney le putea vedea. Niciun magician nu era nevoit să își folosească mâinile pentru a invoca o vrajă, dar faptul că Verenice le ținea nemișcate, la vedere, îi arăta că magia nu era amestecată în discuția lor sub niciun chip.

Abia atunci Sydney se hotărî să protejeze conversația dintre ele, își înmuie un deget în cana de ceai, după care desenă un simbol pe tăblia mesei.

– Presupunând că tot ceea ce mi-ai spus este adevărat, de ce ai mai dori să te implici? E destul de riscant să lupți împotriva Umbrelor. Chiar periculos. Odată ce ai ieșit, ești în siguranță, spuse Sydney,

întărind ultimul cuvânt.

Poate că nu avea încredere în Verenice, dar nu avea de gând să trimită pe nimeni înapoi în ghearele Sharei.

Trăsăturile feței lui Verenice se schimbară dintr-odată, iar Sydney văzu atunci tot timpul și toată durerea care săpaseră urme pe chipul femeii.

– Am deschis ușile Casei pe când aveam treizeci și trei de ani. M-au forțat să rămân sub contractul lor timp de încă zece ani. Ei, pentru acei zece ani și pentru ceilalți treizeci care au urmat în care am trăit în Lumea Nevăzută și am știut ceea ce se întâmplă în ținutul Umbrelor. Am știut fără să fi putut să îi pun capăt sau să schimb ceva. Nu de una singură. Iată de ce.

Sydney își roti privirea prin patiseria elegantă, la pereții crem cu incrustații aurii, la personalul în uniforme alb cu negru și șorțuri cu volănaș de dantelă. Inspiră adânc aromele de zahăr și unt, de scorțișoară și ciocolată și se gândi cât de departe se găseau amândouă față de locul acela de unde plecaseră.

Privi încă o dată umbra lui Verenice, ruptă, sfâșiată, cu marginile zdrențuite. Arăta mult mai jalnic decât umbra ei, iar Sydney știa prea bine că propria ei durere – atunci când își îngăduia să o simtă – era precum țipătul neîntrerupt al pielii jupuite, al rănilor deschise. Singura mângâiere pe care o putea aduce durerii aceleia, mâniei ce zăcea înlăuntrul ei, era gândul că putea schimba lucrurile. Le putea pune capăt. Putea să se asigure că nimeni altcineva nu va mai fi zdrobit și tăiat în bucăți pentru a le înlesni altora magia.

Sydney ar fi putut chiar să înțeleagă rostul Umbrelor dacă ar fi fost mai mult decât atât. Eventual dacă magia ce venea de acolo ar fi fost folosită poate ca pe un impuls sau dacă i-ar fi ajutat pe oameni să devină magicieni mai puternici. Oamenii erau însă lacomi, cu atât mai mult lacomi de putere. Cu toate acestea, magia trimisă de Umbre nu îi făcea nici pe departe mai puternici, nici nu le oferea puteri mai mari. Tot ceea ce făcea era să le ușureze viața – pentru că toată magia adunată se afla mereu acolo – și să îi asigure pe cei care o întrebuințau că nu aveau de înfruntat nicio consecință a folosirii propriei magii, iar asta pentru că întotdeauna se găsise cineva care să plătească în locul lor.

Sydney fusese la rândul ei una dintre acei altcineva, în primii săi douăzeci și cinci de ani de viață, iar Verenice, cu opt ani încă pe atât.

Sydney simți cum începe să tremure pe dinăuntru. Îi datora lui

Verenice această alegere, chiar dacă, în felul acesta, femeia nu ar mai fi fost în siguranță. Câteodată, siguranța nu mai atârna atât de greu în balanță. Iar ca să o poată folosi pe Verenice nu era nevoită să aibă încredere în ea.

– OK, spuse Sydney. În regulă.

Verenice încuviință.

– Când te vei hotărî, te rog să îmi spui cum îți voi putea fi de folos.

– Ar fi totuși ceva, spuse Sydney.

Putea foarte bine să înceapă prin a-i pune întrebarea pe care Shara însăși ar fi sugerat-o. În felul acesta nu avea nimic de pierdut dacă se dovedea că Verenice nu era de încredere în cele din urmă.

– De cine ar trebui să mă tem cel mai mult?

– De Miles Merlin, răspunse Verenice fără să se gândească de două ori. Este deja peste măsură de mânios pentru că fiul său refuză să folosească magia Umbrelor. Pe mine mă urăște pentru că sunt cea care i-a arătat lui Ian că nu are nevoie de magia aceea. Odată ce va prinde de veste cine ești și de unde vii, va veni el la tine. La început va fi subtil, dar nu care cumva să îți imaginezi că e mai puțin periculos. Pentru el, orice amenințare la adresa Umbrelor este o amenințare adusă puterii sale și nu va fi deloc încântat.

– Tu ești cea care l-a învățat pe Ian? întrebă Sydney. Un licăr de surpriză îi lumină fața, înainte să își dea seama că totul începea să aibă sens. Cineva trebuise să o facă, iar opțiunile erau mai mult decât limitate.

– Este priceput?

– Foarte!

– Încă ceva, atunci, adăugă Sydney. Ai auzit cumva despre unele eșecuri ale magiei?

– Foarte puțin, răspunse Verenice. Nimic concret.

– Te rog să îmi spui și mie dacă afli ceva. Poate că îmi va fi de folos să știu mai multe dacă, într-adevăr, aș avea de gând să pun la cale toate lucrurile acelea despre care vorbeai mai devreme.

Vorbise cât se poate de ambiguu, așa încât ar fi putut oricând să își scape pielea dacă cererea ei ar fi ajuns într-un fel sau altul înapoi la urechile Sharei.

Verenice își adună lucrurile, după care se opri o clipă.

– Sydney, mulțumesc!

– Poate că nu vei mai dori să îmi mulțumești când totul se va termina, răspunse Sydney.

– Dacă asta înseamnă sfârșitul Umbrelor, atunci o voi face.

A doua zi, Sydney îi trimise un buchet de flori lui Verenice. Un gest de curtoazie, nimic mai mult.

Nimic în afară de ceea ce voia să sublinieze gestul acela, iar ea știa că Verenice va înțelege. Voia să îi arate că Verenice, la rândul ei, putea fi lesne găsită. Mai mult decât atât, era o particularitate a vrăjii împletite între flori, care le-ar fi făcut să se ofilească dacă ar fi dat de cea mai mică urmă a magiei Umbrelor în casa lui Verenice, în cazul în care aceasta lua legătura cu Shara. Cea de-a doua vrajă făcea ca florile să se deschidă însuflețite și înmiresmate atunci când nu ar fi descoperit nicio urmă de magie a Umbrelor, ridicând îndoieli greu de ocolit.

Verenice zâmbi și trimise la rândul ei un buchet de flori, însoțit de un bilet de culoare roșie. „Fie ca prietenia noastră, asemenea acestor flori, să nu se ofilească niciodată.“ Împletise propria vrajă în cuvintele scrise pe hârtie. De fapt, un jurământ de loialitate care o făcea incapabilă să invoce orice magie împotriva lui Sydney.

Sydney se uita la biletul din mâna sa. Erau atât de multe feluri – întotdeauna erau – în care un astfel de jurământ putea fi ocolit. Verenice putea acționa indirect împotriva lui Sydney, putea răni pe altcineva în schimb. Dar... Legământul acesta pe care nu i-l ceruse nimeni însemna că vorbise cât se poate de serios, însemna că nu mai era legată de Shara ori de Umbre și că se va strădui să o ajute pe Sydney dacă aceasta avea nevoie de sprijinul ei.

Era un început bun.

V

Barul era un local cu totul obișnuit, ferit din calea cohortelor de corporatiști ce se revărsau din cartierul financiar și prea puțin popular în rândul hipsterilor. Cu pereții săi din cărămidă roșie veche, lemnăria în nuanțe de caramel și intarsii de alamă, spațiul era unul primitor.

Femeia cu părul blond, care ședea la capătul tejghelei, îmbrăcată într-o rochie sobră, părea mult prea elegantă pentru locul acesta și totuși discuta plină de veselie cu barmanul, punând întrebări până și despre expoziția de artă a surorii chelneriței.

– Înțeleg că acesta este locul tău obișnuit, spuse Sydney care se strecură pe scaunul de lângă Madison și ceru un martini.

– Vin aici încă de pe vremea când eram la Facultatea de Drept. Atunci Will servea băuturi ca să își poată plăti studiile, după care a hotărât că preferă să lucreze la bar decât să pledeze la bară. În cele din urmă a cumpărat localul, acum vreo doi ani, nu-i așa, Will?

Bărbatul din spatele tejghelei încuviință din cap în timp ce le așeza băuturile în față.

– Mă gândesc să extind bucătăria ca să oferim și altceva în afară de băuturi și gustări. Soțul meu vrea să servim sandviciuri fanteziste și câteva sortimente de desert, le explică Madison.

– Este un loc extraordinar. Iar tu prepari un martini fantastic, îl lăudă Sydney din toată inima.

– Mulțumesc. Dacă vi se face foame, anunțați-mă. Mai am niște sparanghel murat din acela după care știu că te înnebunești, Mads.

– Tu trimite-l încoace de pe acum. Într-un butoi ar fi cel mai bine, răspunse Madison cu ochii sclipind de poftă. Știi că nu îi pot rezista.

După ce Will se îndepărtă, Madison se întoarse spre Sydney.

– A început! Turnanta!

– Așa este. Apropo, îți mulțumesc pentru că mi-ai împărtășit părerea ta despre Laurent. Ai avut dreptate, e un băiat bun, dar destul de naiv în ceea ce privește lumea în care trăiește.

Sydney hotărâse să ignore instrucțiunile Sharei, care o trimisese să ceară îndrumarea lui Verenice, preferând să-i cerceteze pe cont propriu pe câțiva dintre cei ce trăiau în Lumea Nevăzută și care ar fi putut-o ajuta să se descurce în tot ceea ce avea să se întâmple. Madison făcuse parte din Casa Prospero, dar lăsase baltă lumea magicienilor cu tot cu Umbrele, iar toate acestea o recomandau ca fiind perfectă din acest punct de vedere. Era un avantaj la care Sydney nici nu sperase că, între timp, ajunsese chiar să o îndrăgească pe tânăra aceasta.

– Nu ai de ce să îmi mulțumești, răspunse Madison și zâmbi recunoscătoare spre Will care tocmai îi întindea un platou de sparanghel murat asortat cu o mulțime de gustări.

– Ar trebui să guști ardeii umpluți, o îmbie Madison pe Sydney. Nu l-am cunoscut pe Laurent în copilărie, pentru că el a apărut cu puțin înainte ca eu să plec, dar întotdeauna mi-a făcut impresia că e un personaj pozitiv. Cum este să lucrați împreună?

Sydney sorbi alene din pahar.

– Deocamdată, totul decurge bine. Este un strateg foarte bun, ceea ce apreciez la el.

– Îți place la nebunie să ai un plan.

– Cu cât mai multe, cu atât mai bine.

Sydney avea deja câteva planuri pregătite.

– Noi am purtat duelul inaugural, adăugă Sydney.

– Am aflat. Când vine vorba de bârfă, avocații Caselor nu mai țin seama de riscul „expunerii în fața lumii Banalilor". Iar tu și magia ta sunteți subiectul preferat de bârfă, la ora actuală. Chiar i-ai făcut pe toți să danseze? Te rog, spune-mi că a fost ca în *Thriller* al lui Michael Jackson, cu toți zombii dansând.

Madison ridică paharul și închină batjocoritor în cinstea imaginii pe care o găsea amuzantă.

Sydney izbucni în râs.

– Din păcate, a fost doar un vals pentru că nu mi-a trecut prin

minte dansul zombilor atunci când plănuiam vraja. Aproape că îmi pare rău că nu mi-a venit ideea asta. Ce altceva ai mai auzit?

– Cealaltă bârfă care îi preocupă pe toți este că Ian a fost angajat de Casa Prospero. Nimănui nu îi vine să creadă că Ian a renunțat la poziția lui în Casa Merlin, iar acum toți așteaptă momentul în care Merlin va exploda de nervi că fiul lui reprezintă Casa Prospero în loc să încerce să își întemeieze propria Casă.

– Știe cineva cu adevărat ce se petrece acolo? întrebă Sydney.

– Nu am auzit nicio poveste plauzibilă, răspunse Madison. Circulă doar teorii conspiraționiste despre felul în care Miles încearcă de fapt să îi păcălească pe toți, iar aceasta este doar o mișcare ca să preia controlul asupra Casei Prospero. Ceea nu este cazul. Dacă ar fi avut doar o bănuială că Ian nu îi este loial, Miranda l-ar fi mâncat de viu. Cu lingura, eventual. Dar de ce mă întrebi? Știi tu ceva?

– Poate că da. Ian nu folosește magia care vine de la Umbre și pun rămășag că acesta este motivul pentru care și-a părăsit Casa.

– Doar pentru atât? făcu Madison neîncrezătoare, după care ridică o mână în semn de scuză. Nu mă înțelege greșit. Sunt aici cu tine tocmai pentru că urăsc sistemul acela și nu vreau să am de-a face cu el. Dar cu toții avem posibilitatea de a alege.

– Nu uita însă că a fost Casa Merlin cea care a întemeiat Umbrele, pe vremuri, și a creat vraja care face posibil transferul consecințelor magiei. Îmi imaginez că Ian nu prea a avut ce alege.

Madison înclină din cap, ușurel.

– Ai dreptate. Am mai auzit că cei din Casa Merlin încă își achită obligațiile în sânge. Este una dintre puținele Case cu tradiție care mai procedează în felul acesta.

– Obligații? întrebă Sydney.

Madison se uită țintă la paharul gol din fața ei de parcă ar fi vrut să îl umple doar din priviri.

– Este termenul folosit în mod oficial pentru sacrificii. Obligații în sânge înseamnă că rezolvă totul în familie în loc să facă rost de un copil prin alte mijloace.

– Nu mai fi atât de stânjenită. Nu dau doi bani pe cuvintele pe care le folosesc ei doar să se simtă mai bine sau mai puțin vinovați. Nu există niciun cuvânt prea rău pentru a descrie toată cruzimea asta. Mă întreb, însă, dacă Ian știe pe cine a trimis Casa lui acolo și dacă acesta este motivul pentru care are conștiința încărcată. Oricum, asta nu explică alianța lui cu Miranda, dintre toți oamenii de pe lume.

– S-a zvonit că ar fi fost vorba tocmai despre mama lui. Că s-ar fi întâmplat ceva când Lara Merlin a venit pe lume, ceva rău, și, în loc să dea copilul, Miles și-a oferit soția drept plată a datoriei, explică Madison.

– Cred că eram mult prea mică pe vremea aceea ca să îmi dau seama că au adus acolo pe cineva ca ea, însă asta ar putea fi o explicație. Mai ales dacă Ian era destul de mare ca să și-o amintească pe mama lui, dar să nu priceapă încă ce se petrece.

– Într-adevăr. Schimbând subiectul ca să vorbim totuși și despre ceva care nu este complet oribil. Umblă bârfa că voi doi ați plecat împreună de la duelul inaugural, iute-iute și în mare grabă, o iscodi Madison ridicând întrebător din sprâncene. Ai și detalii mai picante? Hai, spune-mi, te rog, dacă sunt detalii picante.

Sydney zâmbi pe deasupra paharului.

– Bineînțeles că sunt și nici măcar nu ai de gând să spui nimic. Am înțeles. Altceva?

Madison înghiți și ultima bucățică de sparanghel murat.

– Ar trebui să cumpăr acțiuni pentru chestia asta, mormăi încântată.

– Încearcă să afli ce informații există despre Verenice Tenebrae, ce ar trebui să știu despre ea.

Sydney își dorea cu putere să aibă încredere în Verenice, dar nu voia să aibă surprize neplăcute.

– Ai întâlnit-o? întrebă Madison. Este un fel de personaj de legendă, după ce a ieșit din Casa Umbrelor.

Sydney îi aruncă încă o privire pe deasupra paharului.

– De acord! Presupun că și tu ești, bătu în retragere Madison. Dar cum ți s-a părut?

– Puternică. Poate chiar legendară. Fă-mi, te rog, favoarea să o verifici.

Sydney îndesă câteva bancnote sub suportul paharului și se ridică.

– Luăm micul dejun împreună, săptămâna viitoare?

– Te anunț când pot. Și, Sydney, ai grijă de tine!

În prima parte a Turnantei, lucrurile au evoluat după cum se așteptase Sydney: Casele purtau lupte menite să răscumpere dușmănii, supărări și despărțiri vechi de treisprezece ani. Alianțele neoficiale dintre Case, fie ele candidate ori consacrate, se formau și se rupeau pentru a se reface din nou la primul semn care le dădea

de înțeles de partea cui s-ar fi aflat puterea la sfârșitul tuturor confruntărilor. Lumea Nevăzută zumzăia de întâlniri secrete, negocieri tainice, amenințări voalate și promisiuni deșarte. Intriga devenise un fel de sport național pe care îl practicau cu voluptatea luptelor sângeroase din arenă, însă fără vărsare de sânge.

Dintr-odată însă lucrurile nu au mai evoluat așa cum era de așteptat.

Întâmplarea putea trece neobservată dacă unul dintre magicienii implicați nu ar fi fost Ian. După cum spusese Madison, devenise subiectul preferat de bârfă. Una dintre Casele candidate, care, în alte circumstanțe, ar fi intrat și ieșit din competiție precum frunzele purtate toamna de vânt, a fost destul de nesăbuită să provoace la luptă Casa Prospero. Nimeni nu părea să dea prea mare importanță duelului, dacă nici măcar Miranda nu catadicsise să asiste la confruntare. Ian arunca prima vrajă.

– Care este magia aleasă? întrebă Sydney.

Mult mai puțin fast înconjura asistența adunată să urmărească lupta acestei seri, cu toate că una dintre combatante era chiar Casa Prospero. Nu-și mai făcuseră apariția nici paharele cu șampanie, nici tartinele sofisticate și nici valeții în uniforme cu fireturi. Se aflau în încăperea spațioasă a unui apartament atât de lipsit de personalitate încât părea de-a dreptul ireal.

– Timpul, răspunse Ian.

Era o alegere pe cât de complicată pe atât de ambițioasă. Sydney se uită lung spre magicianul Casei Candidate care aștepta imperturbabil.

– Cred că mă pot declara impresionată. A fost alegerea ta sau a lui?

– De fapt, a fost alegerea lui. Sper că nu te voi dezamăgi însă cu ceea ce am ales să fac.

– Chiar te rog să mă impresionezi pe deplin, făcu Sydney.

Ian rânji cu subînțeles.

Duelul începu.

Ian căută prin buzunar de unde scoase un sâmbure de culoare maronie. Arăta mai degrabă ca un grăunte. Îl așeză pe masă și începu să numere ceasurile de la miezul nopții înapoi, numind fiecare oră și fracțiunile sale. Cum rostea el fiecare cuvânt, din grăuntele, care se făcuse verde între timp, prinseră a crește lăstari, apoi crengi din care țâșniră ghimpi și frunze, apoi muguri și flori.

Mirosul de trandafiri invadă încăperea.

Ian opri numărătoarea. Rosti un cuvânt nou, iar ticăitul mai multor ceasornice răbufni dintr-odată. Trandafirii începură să se ofilească tot mai repede, fără ca nicio petală sau frunză să se desprindă, doar planta care se chircea înapoi în ea însăși. Ceasornicele tăcură și tot ceea ce mai rămăsese era doar un singur grăunte.

Magicienii izbucniră în aplauze, iar Ian îi puse lui Sydney grăuntele în palmă.

– Va crește din nou, dacă îl plantezi.

Hawkins, celălalt magician, își începu vraja.

Trecuse deja o jumătate de minut când Ian deveni atent. Se îndreptă apoi spre Hawkins, se opri în dreptul lui și îi dădu roată, privindu-i mâinile care se smuceau într-un fel bizar după care reveneau la loc. Apoi un deget i se dislocă brusc cu un pocnet surd.

– Ești în stare să oprești vraja? îl întrebă Ian.

Hawkins bâțâia din cap, în vreme ce mâinile i se mișcau haotic, iar buzele rosteau necontrolate formula vrăjii. Sângele îi picură precum sudoarea de pe tâmple, după care începu să i se prelingă din ochi și din urechi. Încă un deget pocni de la locul său.

Ian vorbi răspicat, adresându-se mulțimii.

– S-a petrecut o eroare de magie. Casa Prospero abandonează această luptă. Până în momentul în care se va putea demonstra că eroarea a ținut de magie și nu de magician, rezultatul luptei este nul. Toți ceilalți, dacă nu vreți să îl priviți pe omul acesta cum sângerează până la moarte, mergeți acasă.

Oricine s-ar fi aflat acolo vorbindu-le în locul lui Ian, mulțimea strânsă în încăpere nu i-ar fi băgat în seamă vorbele și ar fi rămas să se uite cum bietul Hawkins, prins în capcana unei vrăji ratate, își dă ultima suflare. Dar cel care le vorbea era Ian, iar Casa Prospero tocmai abandonase un duel, ceea ce, dacă nu se demonstra că eroarea apăruse din vina magiei, i-ar fi afectat considerabil poziția în clasamentul general al Caselor. Iar aceasta era o bârfă grozavă. Așa încât plecară cu toții.

Sydney rămase pe loc.

– Cu voia ta, aș vrea să văd dacă te pot ajuta cu ceva.

Îngrozit, Hawkins aprobă, dând frenetic din cap. Nu mai reușea să îngaime nicio vorbă. Dinții îi erau atât de încleștați, încât Sydney îi auzea deja crăpându-se. Se apropie de el și ridică mâinile de-o

parte și de alta a capului magicianului, iar umbrele din încăpere se apropiară de ei. Îngână cu voce joasă, după care rupse vraja cu o zvâcnire a mâinii.

– Dar asta este... Ceea ce ți se întâmplă ție nu este din cauza magiei. De fapt, este o absență a magiei.

Dincolo de absență, imediat sub vidul de putere, aceeași foame hulpavă pe care o simțise în magia cetluită de Îngerul Apelor. Aceeași senzație de groază care se agăța de ea.

– Este o absență care se comportă, nici nu știu cum să o numesc, ca o gaură neagră. Absoarbe toată magia. Și o va face... până când nu va mai rămâne nimic. Până când o consumă pe toată. Îmi pare atât de rău.

Ian scăpă o înjurătură și își întoarse neputincios privirea.

– Îți pot ușura suferința, îi propuse lui Hawkins cu voce liniștitoare.

Tânărul acceptă resemnat.

Cuvintele pe care le rosti apoi Sydney erau atât de suave, încât păreau un cântec de leagăn.

Hawkins închise ochii. Trupul său încă se frângea din toate încheieturile, dar chipul îi era deja liniștit. Respiră o dată, cutremurându-se, și se înecă cu un șuvoi de sânge care îi țâșni pe gură. Carnea se topea de pe el, mistuindu-se într-un fum ce se ridica șuierând, înecăcios și fetid, până când în urma lui rămaseră doar oasele, căzute grămadă pe podea.

Ian izbi cu pumnul în perete cu atâta putere, încât mâna i se umplu de sânge. Durerea răbufni nestăvilită în braț până spre încheietura mâinii.

– Ce risipă nenorocită!

– Există ceva din toată lupta asta care nu este? întrebă Sydney. Nu contează. Era o întrebare retorică.

– Dacă ar fi fost el primul... începu Ian.

Sydney ridică din umeri.

– Probabil că s-ar fi întâmplat la fel. Tu nu folosești aceeași magie. Dacă nu aș fi știut deja lucrul acesta, acum aș fi fost sigură.

Ian se albi la față.

– Îți curge sânge din nas, îl anunță ea.

Scotoci febril prin buzunare în căutarea unei batiste. Când reuși, în cele din urmă, să găsească bucata de pânză pe care și-o îndesă pentru a opri sângerarea, ridică privirea, dar Sydney dispăruse deja.

Sydney se cufundă în cada plină, lăsând apa, cât de fierbinte putea îndura, să îi încingă pielea. Nu era de mirare că moartea începea să își vâre coada în Turnantă. Va veni momentul când totul se va învârti doar în jurul morții. Dar amintirea lui Hawkins murind pur și simplu sub mâinile ei... Nedreptatea era atât de izbitoare, încât era de-a dreptul dezgustătoare. Era, așa cum spusese Ian, o risipă.

Apa i se prelingea printre degete, de-a lungul brațului întins să ia paharul de vin pe care îl lăsase pe maginea căzii. Ceea ce i se întâmplase în seara aceasta îi lăsase lui Sydney un gust amar în gură pe care nu îl putea nicicum alunga.

Vraja care îl omorâse era o hidoșenie, cu mult mai groaznică decât oroarea întrețesută în magia care venea dinspre Umbre. Nu era un eșec al magiei, nu neapărat, deși aceasta urma să fie declarația oficială. Era o lăcomie nestăvilită a magiei.

Ceea ce simțise ea era o foame hulpavă care – era deja convinsă de asta – nu se ostoise încă.

VI

Madison se uită peste CV-ul deschis pe tabletă, iar apoi la femeia care ședea în fața ei. Avea în jur de douăzeci și opt de ani, poate chiar treizeci, se gândi ea. O tânără îngrijită, îmbrăcată într-o rochie simplă și elegantă. Pantofii săi, în schimb, erau suficient de interesanți cât să sugereze că avea propriul său stil, dar nu exagerat de mult pentru a le provoca sudori reci partenerilor mai vârstnici din firmă. Purta părul șaten închis și scurt, într-o tunsoare stilizată punk-cumințit, numai bun la locul de muncă.

Prea puțină însemnătate ar fi avut toate aceste detalii, dacă nu avea un CV solid care să demonstreze de ce era în stare persoana din fața ei. Și se vede treaba că era o tânără foarte capabilă – absolventă *cum laude* a Facultății de Drept a Universității New York, stagiatura efectuată la Curtea de Apel, în prezent angajată la o firmă importantă din lumea Banalilor.

Totuși, se întâmpla adeseori ca departamentul lui Madison să atragă cei mai neobișnuiți candidați. Cum se întâmplase ultima dată când a intervievat un individ al cărui CV nu ridica niciun semn de întrebare, dar care a ținut morțiș să îi dezvăluie ceea ce el numea „mantia vrăjitorului". Respectiva mantie nu era nimic mai mult decât un halat de baie din satin roșu. Cum ea rămăsese mută de uimire, bărbatul a început să îi dezvăluie că adevărații vrăjitori obișnuiesc să poarte doar halate și nimic altceva pe sub ele. Nu a durat prea mult până când i-a făcut o demonstrație pe loc. Din păcate, nu a mai fost contactat a doua oară.

Spre ușurarea lui Madison, interviul de astăzi se arăta a fi mult

mai promițător.

– Domnișoara Douglas, mă numesc Madison Prospero și mă bucur să vă cunosc. În cererea dumneavoastră spuneți că doriți să candidați pentru post în cadrul diviziei noastre de proiecte speciale.

– Lucrez de peste doi ani în departamentul Conturi și Proprietăți al fimei „Alexander, Harad & Hill". Cred că a venit momentul să las roata norocului să se învârtă din nou, spuse Harper slăbind cadența din glas pentru a sublinia ultimele cuvinte.

– Cu siguranță este nevoie de o formulă mult mai inspirată, răspunse Madison izbucnind în hohote. Întotdeauna am avut impresia că, în loc să discut cu un candidat, de fapt joc într-o parodie de film cu spioni. De vreme ce știi despre ce este vorba, presupun că îmi poți demonstra ce abilități ai.

Trei vrăji elementare erau folosite pentru a testa priceperea candidaților. Aprinderea unei lumânări, ridicarea unui obiect în aer – de cele mai multe ori stilourile erau făcute să leviteze – sau iluzia „florii înflorite". Cei mai mulți dintre Banalii care erau dispuși să exerseze intens reușeau în cele din urmă măcar una dintre vrăji, de fiecare dată prin voință și autocontrol și niciodată datorită unor abilități magice adevărate. Menirea testărilor nu era aceea de a depista lipsa de putere magică a oamenilor, ci era una asemănătoare parolelor, formulelor convenționale: dacă le știai însemna că le-ai aflat de la un membru al Lumii Nevăzute. Aduceau dovada faptului că știai destule ca să poți fi primit în acea lume, chiar dacă undeva pe la periferia ei.

– Pot să aprind o lumânare, anunță Harper îndreptându-și spatele în scaun.

Madison așeză o candelă pe birou, după care luă în brațe stiva de hârtii și o puse pe podea.

– Nu o lua personal, însă un candidat a ratat lumânarea și a dat foc dosarelor de pe masă.

– A primit slujba în cele din urmă? se interesă Harper.

– Nu am terminat niciodată interviul. S-a speriat atât de tare încât a fugit mâncând pământul. Acum se ocupă cu titluri de valoare la o firmă complet banală. Un băiat de treabă. Ești pregătită? întrebă Madison.

Harper încuviință și își concentră privirea asupra lumânării. Inspiră adânc până își umplu plămânii cu aer pe care îl lăsă apoi încet afară. Așeză mâinile pe masă și rosti cu băgare de seamă

cuvintele vrăjii.

Flacăra licări o dată, de două ori, după care se aprinse. Harper prinse cu două degete șaua nasului și masă puternic pentru a alunga durerea ce îi cuprindea deja capul.

– Îmi dau cuvântul că sunt mai pricepută ca avocat decât ca magician.

– Testul acesta folosește doar ca să confirme faptul că ești conștientă în ce te bagi și ca să mă asigure pe mine că te pot primi în firmă. Crede-mă, dacă am nevoie de magie, voi chema un magician. În mod normal, ar trebui să te chem pentru un al doilea interviu, dar acum este perioada Turnantei – pe scurt, o competiție obligatorie și câteodată letală –, așa că nimic nu mai este normal. Toată lumea își modifică testamentele, își reconsideră situația financiară și doar săptămâna aceasta au fost intentate nu mai puțin de trei divorțuri, dintre care două sunt aproape sigură că vor merge până la capăt. Suntem înecați în dosare și muncă suplimentară. CV-ul tău este strălucit, iar tu pari a fi o persoană cu care aș putea lucra, așa că postul este al tău dacă îl dorești.

Mâinile lui Harper se încleștară în poală.

– Îl doresc foarte mult.

– Perfect! făcu Madison. La început va fi destul de plictisitor. Acum am neapărat nevoie de cineva care să se ocupe de afacerile banale pe care sunt nevoită să le las deoparte.

– Înțeleg, spuse Harper. Trebuie să închei câteva dosare, dar pot să încep lucrul de luni.

– Mi-ai salvat viața!

Madison se ridică de la birou și întinse mâna spre tânăra femeie.

– Bine ai venit în Lumea Nevăzută, filiala Wellington & Ketchum!

– Mulțumesc, răspunse Harper și îi strânse mâna.

Era încă destul de devreme, înainte de amiază, așa că Harper se hotărî să facă alte două opriri în loc să se îndrepte spre casă. Prima dată se opri la o florărie de unde cumpără un buchet de floarea-soarelui. Apoi luă metroul și, depășind cu mult stația obișnuită, coborî la Cimitirul Woodlawn, unde se afla mormântul lui Rose. Odată ajunsă aici, sprijini florile de piatra funerară.

– Voiam să îți spun că îmi este dor de tine și că am reușit să mai fac un pas astăzi. De data aceasta, sunt mult mai aproape. Îl găsesc eu, Rose, îți promit.

Laurent împinse ușa masivă a clădirii în stil Art Deco din Upper East Side. Înăuntru aștepta un valet în uniformă și mănuși albe.

– Sunteți membru al clubului, domnule?

– Nu, dar am fost invitat de un membru. Mă numesc Laurent Beauchamps și am venit să mă întâlnesc cu Miles Merlin.

Pereții erau zugrăviți într-un verde-închis, iar accesoriile erau din alamă patinată. Totul în jur fusese gândit așa încât să inspire prosperitate și putere de către un decorator lipsit de imaginație. Ori de către unul care descoperise lipsa de imaginație a clienților săi.

Valetul verifică ecranul unei tablete și aprobă cu o înclinare scurtă a capului.

– Prea bine, domnul Miles Merlin a sosit deja. Vă rog să mă urmați.

Laurent se simțea oarecum dezamăgit în timp ce păși pe plăcile de marmură albe și negre ale podelei în forma unei table de șah din Clubul Magilor. Își imaginase că un club privat al magicienilor trebuia să fie ceva mult mai interesant decât unul al celor mai bogați 500 de americani. Deocamdată, erau perfect asemănătoare.

– Domnule Beauchamps. Sunt încântat că ați putut veni!

Încă o dată, Laurent avu impresia că întâlnește mai degrabă un om de afaceri prosper, cu toate că înfățișarea lui, în costumul elegant, trăda mult mai mult stil decât locul în care se aflau. Cravata și batista din buzunarul de la piept aveau aceeași nuanță gri-argintie precum coama de păr care îl făcea să semene cu un leu.

– Vă mulțumesc pentru invitație. Și vă rog să îmi spuneți Laurent, adăugă zâmbind și strângându-i politicos mâna.

Invitația nu avusese darul de a-l surprinde prea mult. Sydney îl avertizase deja că așa se va întâmpla, că se vor deschide căi mai puțin cunoscute spre Lumea Nevăzută și îi datora lui Grey – își datora chiar sieși – să nu scape această șansă. Dacă Miles era cel care deținea cea mai mare putere, atunci era bine să își dea seama singur despre cât de mare era puterea aceasta.

– Atunci trebuie să îmi spui Miles. Bei ceva?

Miles se așeză comod în fotoliul său din piele și făcu un semn discret către chelner.

– Un whisky sec.

– Clubul acesta permite fumatul, dacă preferi și un trabuc, îl înștiință Miles.

– Nu sunt fumător, dar vă rog să nu vă stricați plăcerea doar din

cauza mea. Acest club pare a fi un loc minunat.

Și încăperea aceasta avea tavanul înalt, lemnăria de culoare închisă cu intarsii de aramă. Covoarele groase cu modele complicate erau așezate la distanțe egale pe podeaua de lemn lustruit. Rafturile de pe pereți erau ticsite de volume legate în piele. Laurent se întrebă dacă acele cărți fuseseră vreodată citite, ori au fost pur și simplu cumpărate la metru, întrucât cotorul lor se asorta cu decorațiunile interioare. Murmură o vrajă care să îl ajute să citească de la distanța aceasta titlurile: *Primăvara Poeților, Eradicarea gândacilor de bumbac, Proceduri ale Congresului de la Viena.* Precis nu fuseseră citite.

În club se mai aflau câțiva bărbați, cei mai mulți așezați la mesele lor, păstrând o distanță politicoasă unii față de alții, astfel încât să creeze iluzia intimității. Nu se vedea nicio femeie, nici măcar în rândul personalului. Ar fi fost greu de spus dacă stabilimentul adoptase oficial segregrarea pe criterii de gen ori dacă motivul era acela că prea puține femei conduceau, chiar și acum, o Casă. Lumea Nevăzută trăda adeseori concepții la fel de mărginite precum lumea Banalilor în umbra căreia trăia. Chiar și acum Casele erau moștenite, aproape întotdeauna, din tată în fiu. Astăzi păreau să lipsească chiar și acei fii. În încăperea aceasta *tânăr* însemna orice persoană cu vârsta sub patruzeci și cinci de ani și în care majoritatea era formată din bărbați de peste șaizeci de ani. Laurent zări o singură persoană pe care o recunoscu de pe vremea școlii. Toți acei bărbați în costumele lor erau albi.

– Dacă aceasta este Lumea Nevăzută, de ce este atât de mică? îl întrebase odată pe Grey.

– Ce spui? făcuse Grey nedumerit.

– Vreau să spun că sunt doar câțiva oameni din oraș. Voi toți locuiți în câteva cartiere, întotdeauna aceleași, iar eu sunt singurul băiat nou de pe aici de nu știu câtă vreme. Nu mai sunt și alți magicieni altundeva?

– Sigur că sunt. Dar așa procedăm noi aici și, de vreme ce încă suntem aici, asta este tot ceea ce contează.

La cincisprezece ani, răspunsul fusese destul de nesatisfăcător, dar, odată cu trecerea timpului, ajunsese să îl chinuie tot mai mult.

– Casa mea e departe de Casă, spuse Merlin. Aș fi încântat să îți ofer o recomandare pentru a deveni membru la finalul Turnantei.

– Dacă mă voi clasa destul de sus ca să pot întemeia o Casă, răspunse Laurent. Se pot întâmpla foarte multe.

– Chiar dacă este destul de devreme, mă aștept la un rezultat demn de luat în seamă. Fata aceea pe care ai angajat-o e destul de pricepută. Presupun că este distractiv să lucrați împreună.

– Sydney este un magician foarte talentat, într-adevăr.

– Sigur, sigur. Nu intenționam să insinuez ceva necuvenit, spuse Miles cu o voce mieroasă care sugera că tocmai asta voise să spună, dar că era oarecum surprins că Laurent pricepuse aluzia.

– Meriți toate felicitările pentru că ai reușit să o găsești. Acesta este genul de gândire strategică pe care îl apreciez, să știi pe cine să angajezi ca să duci lucrurile la bun sfârșit. O astfel de gândire ne-ar fi de folos și nouă, celorlalte Case. Sunt prea mulți tradiționaliști care susțin sus și tare că nu există decât o singură cale și aceea învechită.

– Nu mi-am imaginat că angajarea unui campion poate fi o noutate. Casa Prospero a făcut același lucru. Chiar și alte Case, răspunse Laurent.

– Așa este, dar nimeni nu știe de unde a apărut fata aceasta.

Merlin se aplecă ușor în față conspirativ.

– Sunt atât de multe zvonuri, adăugă el insinuant.

– Nici despre mine nu a știut nimeni de unde am apărut. Până acum m-am descurcat destul de bine, răspunse Laurent.

Miles zâmbi și înclină din cap, asemenea unui politician care se preface că acceptă un punct de vedere opus.

– Este perfect adevărat. Serios acum, unde ai găsit-o? Este și ea o venetică? Ai cunoscut-o înainte, când trăiai în lumea Banalilor? îl iscodi Miles.

– A dat curs unui anunț postat pe internet.

Merlin lătră un hohot de râs prefăcut.

– Nu cred! Chiar așa?

– După cum ai spus mai devreme, sunt nou pe aici. Nu sunt un tradiționalist. Am postat un anunț și mi-a plăcut răspunsul ei.

– Serios? Și ai angajat-o așa, pur și simplu? întrebă Miles suspicios. Fără să știi nimic altceva despre ea?

– Nu aveam nevoie să știu nimic mai mult. Mi-a fost de ajuns să o urmăresc făcând una dintre cele mai puternice vrăji pe care le-am văzut vreodată ca și cum ar fi fost floare la ureche.

– Ce pot să spun? Îmi pare rău că nu am găsit-o eu primul. Mai dorești un pahar?

Laurent se uită cu subînțeles la paharul aproape plin din fața sa și

se ridică în picioare.

– Mă tem că am o întâlnire importantă la care trebuie să particip în această seară. Îți mulțumesc încă o dată. Sunt convins că a fost o întâlnire fructuoasă.

– Sunt de aceeași părere. Ar trebui să o mai repetăm. Poate că data viitoare ni se va alătura și Sydney. Dacă va dori să facă parte din lumea aceasta, ar trebui să o cunosc și eu.

Zâmbetul îndelung exersat al lui Miles nu se vedea și în ochii lui.

– Îi voi transmite invitația.

Laurent nu se obosi să zâmbească. Orice ar fi însemnat întâlnirea aceasta nu avusese ca scop stabilirea unei alianțe.

Părăsi încăperea somptuoasă și o înștiință de îndată pe Sydney, printr-un mesaj, în legătură cu intențiile lui Miles.

O luminiță se aprinse pe ecranul telefonului, anunțându-i răspunsul lui Sydney.

Bine!

Când se întâlniră în parc, amândoi erau îmbrăcați în paltoane militărești, înfășurați în fulare care să îi apere de gerul iernii timpurii. Ian a ajuns primul la locul de întâlnire, apoi i se alătură și Lara, din partea opusă a tablei gigantice de șah.

– Mă bucur că te-ai hotărât să dai un semn de viață, spuse Lara. Începusem să cred că ai întors spatele întregii familii.

– Locuiești încă în acea Casă. Nu e ca și cum aș fi putut trece într-o seară ca să luăm cina.

– Așa este. Dar, după cum vezi, există și alte locuri în care să ne putem întâlni. Sunt sora ta, Ian. Sunt familia ta.

– Familia este tocmai motivul pentru care am plecat, spuse Ian.

– Și este motivul pentru care eu am rămas. În regulă. Să nu începem aceeași discuție. Mă bucur să te văd, sunt încântată că te-ai întors. Ce facem mai departe? Jucăm sau vorbim?

– Jucăm, hotărî Ian și mută un pion alb de mari dimensiuni pentru a deschide partida, apăsând apoi cronometrul.

– Tata este convins că vei regreta. Că îți vei cere iertare și te vei întoarce să fii din nou un Merlin, spuse Lara.

Părea o mică pasăre de pradă, cu oasele ei subțiri, privirea ageră și coama de păr roșu tuns à la Ziggy Stardust [3]. Lara mută la rândul ei o piesă pe tabla de șah și apăsă butonul cronometrului.

– Mai mult decât atât, e sigur că vei ajunge să îți pară rău pentru... Cum i-a spus oare? A, da, pentru *josnica trădare a Casei și a familiei tale*. Spune că vei răscumpăra ceea ce ai făcut, încercând să sabotezi din interior Casa Prospero, de preferință în timpul unui duel.

– Nu îmi pare rău că am plecat și nu intenționez să fac nimic din cele ce ai spus. Am făcut o alegere. Una pe care Casa noastră trebuia să o facă de mult.

Ian ezită în dreptul unui pion, apoi se hotărî să mute un cal.

– M-a numit luptătoarea Casei. Și Moștenitoare, în același timp, deși presupun că, dacă vei face ceea ce ți se cere, îmi va da de urgență un brânci. Toate acestea mi le-a împărtășit în timp ce mâncam omleta de la micul dejun. A fost destul de bună, cu șuncă și brânză Gruyere. Tata are defectele lui, dar știe să gătească. Sunt onorată că mi se oferă ocazia de a reprezenta Casa. Ceea ce e destul de bine, ținând cont de faptul că nu prea am avut de ales. Apropo, dacă muți piesa aia te fac șah în trei mișcări.

– Nu am mai reușit să te bat la șah de când aveai nouă ani, Lara. Nu mi-am imaginat că tocmai astăzi este ziua mea norocoasă.

Ian îmbrânci o tură care se spulberă, luând forma unor litere pe tabla de șah.

Magia eșuează.

Mâna Larei ezită în aer, doar pentru o clipă, înainte de atinge un pion.

Din vina tatei?

Aceasta era problema crucială. Din cauza legăturilor familiei lor cu Casa Umbrelor, din cauza legăturii lui Miles însuși, vina îi putea aparține chiar lui. Casa Merlin era cea care întreținea vraja. O piesă de șah în forma unui cal se sparse și se dizolvă.

Nu sunt sigur? Vreo sugestie?

Lara mută nebunul. Încă un pion dispăru de pe tabla de șah.

Nu. Voi fi atentă.

– Casa noastră... începu Ian și se opri. Dacă e din vina tatei și va ieși la iveală asta, Casa Merlin va fi distrusă. Lara, ție îți va fi luată magia.

– Îmi dau seama, răspunse ea fără să trădeze vreo emoție.

– Poate că ar trebui să te gândești dacă merită să îi fii loială.

O tură se topi în cuvinte înșirate pe tabla de șah.

Ai grijă!

– Îmi va cere să te omor, știi asta?

Lara se uită țintă în ochii lui Ian.

– Va vrea să te omor într-un duel. Poate că eu sunt mai bună jucătoare de șah, dar știu precis care dintre noi este un magician mai bun. Poate că ar trebui și tu să te gândești bine cui îi vei fi loial.

Ian aruncă o privire spre tabla de șah, dar niciun alt mesaj nu apăru acolo.

– Exact aici își dorește să se ajungă, Ian. Fie îți trădezi principiile, fie îți ucizi sora. Ai uitat că tata joacă șah mult mai bine decât mine.

Lara se întinse spre regele lui Ian și îl răsturnă.

În tot acest timp, Sydney se afla sub privirile scrutătoare ale Lumii Nevăzute. Sala în care urma să înceapă confruntarea era ticsită de oameni, cei mai mulți dintre ei holbându-se fără sfială la tânăra femeie, șușotind și clevetind în voie, fără să se mai prefacă în vreun fel că numele ei nu se afla pe toate buzele. Sydney trecu pe lângă ei cu bărbia ridicată semeț și privirea aprigă.

Mulțimea începu să freamăte la vederea ei, din șoaptele lor ridicându-se tot mai limpede cuvântul „Umbre". Erau glasuri dezlănțuite doar în șoaptă, de parcă ar fi trebuit să se rușineze de ceva, de parcă ea însăși ar fi trebuit să se rușineze. Nu dădea două parale pe tot ceea ce răspândeau bârfitorii pe seama ei, cu atât mai mult cu cât erau atât de lipsiți de imaginație încât să considere că cel mai rău lucru în ceea ce o privește era adevărul. Puțin îi păsa chiar și că se holbau cu toții la ea.

Duelul nu era unul letal și i-l aducea în față pe Colin Blackwood, unul dintre acei magicieni solitari, asemenea lui Grey și Laurent, care nu fusese numit Moștenitor al Casei sale și care își dorea puterea de care avea nevoie pentru a-și întemeia propria lui Casă. Laurent îl recunoscu de la Clubul Magilor și se aplecă să îi șoptească lui Sydney ceea ce văzuse.

– În plus, era cel mai tânăr băiat, mai mic cu aproape zece ani decât mine la școală.

Privirea lui Sydney, deja atentă, se îngustă.

– Interesant! Merlin a vorbit cu el câtă vreme te-ai aflat acolo?

– Nu, dar se afla la distanță de doar două mese față de noi. Nu i-ar fi fost greu să tragă cu urechea. Crezi că sunt aliați într-un fel sau altul? întrebă Laurent în șoaptă.

– Merlin este aici? întrebă Sydney.

Cu un cap mai înalt decât Sydney, Laurent scrută mulțimea.

– Da. Este în colțul acela al încăperii și vorbește cu Colin.

– Atunci cred că sunt aliați.

Probabil era doar una dintre aliațele obișnuite ale unei Turnante, dar coincidența era deja prea mare pentru a nu fi luată în seamă.

Cineva ceru liniște, iar mijlocul încăperii se goli. Sydney hotărâse să intre a doua în confruntare, așa că acum ședea în primul rând din public pentru a-l putea urmări pe Colin care începea o vrajă.

Se stabilise că duelul era unul în care se înfruntau vrăjile umbrelor. Fiecare magician trebuia să creeze un simulacru al propriei umbre și să intre în luptă împotriva ei.

Magicienii aveau libertatea de a alege orice armă, însă cele mai populare erau săbiile, întrucât scrima are acea doză de dramatism care face deliciul publicului. Dacă vraja era corect executată, umbra trebuia să acționeze pe cont propriu fără să repete gesturile magicianului care o crease, ceea ce se observa cu ochiul liber atunci când armele solicitau pricepere de ambele părți. Nimeni nu s-a mirat atunci când Colin invocă o floretă sau când îi întinse una propriei sale umbre. Nimeni nu se îngrijoră nici când duelul îi aduse pe Colin și umbra sa tot mai aproape unul de celălalt. Nimic nu părea ieșit din comun până în clipa în care umbra îl lăsă baltă pe Colin, se întoarse și înfipse sabia în umărul lui Sydney.

Tânăra reacționă imediat, invocând vrăji care să distrugă simulacrul, scuturi care să o protejeze pe ea și pe cei din jurul său de atacul lui Colin, care părea hotărât să termine ceea ce începuse umbra lui. În ciuda durerii ascuțite din umăr, Sydney auzi o mulțime de voci care cereau anularea duelului din cauza agresivității unuia dintre magicieni, descalificarea lui din competiție. În schimb nu auzi pe nimeni care să invoce o vrajă în ajutorul ei, în apărarea ei și împotriva lui Colin care o amenința cu arma în mână. Cei mai mulți așteptau în liniște și continuau să privească.

Sydney rosti un cuvânt al cărui sunet semăna cu cel al sticlei sparte și, în clipa următoare, sabia lui Colin se rupse în bucăți. Cu sângele șiroind din rana în care rămăsese înfiptă lama, Sydney transformă umbrele în funii lungii cu care legă mâinile și picioarele lui Colin. Doar atunci se încumetă să își smulgă sabia din umăr. Ținu o vreme arma în mână de parcă ar fi vrut să intre în luptă.

Sydney invocă apoi propria ei versiune a vrăjii umbrelor. Umbrele tuturor magicienilor aflați în încăperea aceea se desprinseră de

trupurile posesorilor lor și scoaseră de nicăieri săbiile.

– *En garde!* strigă Sydney. *Prêt! Allez!* [4]

Sydney salută, iar umbrele înarmate se răspândiră prin toată încăperea, printre oameni, învârtindu-se în jurul scaunelor, agitând săbiile ce aruncau sclipiri întunecate și scoțând sunete de luptă asemenea lamelor forfecânde. Pe măsură ce umbrele lor cădeau în luptă, magicienii Lumii Nevăzute simțeau în propriile trupuri rănile acestora. O durere în umăr, o sabie în piept. Unii se cercetau cu îngrijorare, pipăind cu mâinile să se asigure că nu sunt răniți cu adevărat, că nu sângerează din cauza magiei altcuiva.

Liniștea se așternu tot mai adâncă până când Sydney ajunse în mijlocul sălii, singură și plină de sânge. Toate umbrele luptătoare căzuseră, cu excepția uneia. Umbra ei. Ridică sabia, fandă și străpunse cea din urmă umbră drept în inimă pentru a rupe vraja. Frânse în două sabia, aceeași pe care și-o smulsese din umăr mai devreme, azvârli bucățile pe podea în dreptul lui Colin și plecă fără să se uite în urmă.

Sydney își îndesă încheietura mâinii în rana deschisă din umăr. Încercase deja de două ori să oprească sângerarea, dar vrăjile o ajutaseră cât să îi aline suferința pentru scurtă vreme. Undeva în adâncul rănii rămăsese o bucată ruptă dintr-o umbră, o simțea sfredelindu-i osul, dar nu reușea să o prindă. Una peste alta, urmările magiei pe care o folosise mai devreme puseră stăpânire pe ea în cele din urmă. Se cutremură toată de parcă era cuprinsă de frisoane, iar pata de sânge i se lățea îngrijorător pe cămașă.

Laurent îi trimisese deja un mesaj ca să întrebe cum se simte și dacă are nevoie de ceva. Îl minți că totul era în regulă. Nu era o minciună prea gravă. Probabil că nu era.

Epuizată, se uita cum curg numerele pe ecranul liftului și spera din tot sufletul să nu fi greșit etajul.

Ian o aștepta în fața ușilor. Se îngrozi la vederea ei, după care avu grijă să își alunge orice emoție de pe chip.

– Am declanșat intenționat scuturile tale, spuse Sydney.

– Nici nu m-aș fi gândit altfel. Ian își strecură brațul în jurul ei, sprijinind-o ca să intre în apartament.

– Știi că, în general, trebuie să îți păstrezi sângele în interiorul corpului?

– În mod normal acolo îl păstrez, dar un fragment de magie

stricată a avut altă părere. Cum îți mai sunt mâinile, te-ai vindecat?

Ian își încordă brațele în jurul ei, apoi le destinse.

– Suficient de bine cât să te pot ajuta.

Sydney se lăsă pe plăcile de gresie de pe podeaua băii și închise ochii, recunoscătoare pentru răcoarea lor. Ian rămase cu mâinile lângă tivul cămășii ei.

– Ar fi mult mai ușor dacă aș putea vedea rana.

– Poți să o tai? întrebă ea. Nu cred că mă pot mișca suficient de mult ca s-o dai jos de pe mine.

Ian scoase foarfeca din dulăpiorul de baie și tăie materialul. Șuieră îngrijorat la vederea umărului ei. Sângele gâlgâia într-un șuvoi roșu amestecat cu negru. Pielea dimprejur era tumefiată, iar marginile rănii, sfârtecate.

– Asta va durea puțin.

– Doare deja, mârâi Sydney printre dinții încleștați.

– Te va durea și mai tare.

Ian formă cu degetele o stea în jurul umărului ei, cu o palmă sprijinită de pieptul ei, iar cealaltă de spate, ținând rana în mijloc. Căldura țesea contururi fierbinți între ei, iar constelații de magie îi răsăreau pe piele.

Ian apăsă cu putere. Rosti câteva cuvinte cu tăiș de pumnal, iar umărul ei se albi în timp ce durerea explodă, întunecându-i vederea. Inspiră adânc și dădu drumul șuvoiului de aer.

Rămășița de umbră se scurse, șuierând și scârțâind, afară din rană și, odată cu ea toată infecția. Fierbințeala se transformă în căldură, iar constelațiile legară la locul lor venele ciuruite și pielea sfârtecată.

– Probabil că va rămâne o cicatrice, spuse Ian, slăbind apăsarea mâinilor până la o atingere delicată.

– Am deja o mulțime. Una în plus nu mai contează, răspunse Sydney.

Își îndreptă spatele și roti umărul ca să verifice cât de mult îl putea mișca.

– Mult mai bine. Mulțumesc!

– Ăsta a fost rezultatul unei magii eșuate sau a uneia intenționate? întrebă el curățând urmele de sânge.

– Una foarte intenționată. M-ar fi omorât dacă ar fi putut.

Sydney închise ochii o clipă ca să oprească tremurul care o zguduia încă. Deja își controla mult mai bine efectele secundare,

însă reculul propriei sale vrăji ajunsese până în oase, așa că își simțea încheieturile încinse și găunoase.

– Nu a fost ceva căruia să nu-i pot face față. Îmi împrumuți o cămașă ca să plec și eu acasă?

– Bineînțeles. Dar ai putea să rămâi. Nu crezi că un duș fierbinte și puțină odihnă ar fi o idee mai bună? Pe mine mă ajută întotdeauna, după o rană atât de urâtă, spuse Ian.

O parte din ea voia să cedeze. Acea parte care își dorea alinarea pe care i-o oferea o baie fierbinte, senzația de piele curată și căldura unui pat moale. Cu toate acestea, anumite lucruri erau mult mai importante decât ceea ce își dorea ea.

– Vreau doar o cămașă. Mulțumesc că m-ai reparat.

– Aș spune „oricând", dar aș prefera să nu mai am ocazia să fac asta vreodată.

Ian îi întinse o cămașă, moale și curată, din coșul de rufe.

– Ai grijă de tine, Sydney!

– Să-mi păstrez sângele înăuntru, am înțeles.

Își trase cămașa peste cap și plecă imediat.

Casa Umbrelor respira, iar Shara stătea exact la confluența suflurilor care intrau și ieșeau de acolo. Simțea respirația Casei ca pe a ei însăși. Atunci când inima Casei bătea, inima ei pulsa în același ritm. Îi cunoștea gândurile ca pe propria ei minte și îi simțea durerea. Shara era încarnarea spiritului Casei, depozitara întregii sale puteri.

Casa Umbrelor era invizibilă, ascunsă departe, uitată pe cât putea fi un astfel de loc.

Străbătu coridoarele, iar zgomotul pașilor răsună în ritmul gândurilor ei. Doar pașii ei se auzeau. Ceilalți ocupanți ai Casei Umbrelor erau închiși departe, iar aici nu venea nimeni. Niciodată nu călcase cineva pe aici. Doar cei care veneau să își plătească datoriile, tăcuți, cu fețele încremenite ori înlăcrimați, cu privirile pline de reproș. De parcă Shara ar fi fost cea care să tragă foloasele de pe urma sacrificiilor lor, de parcă ea ar fi luat deciziile în locul lor. De parcă ea ar fi beneficiat de pe urma a ceea ce ei, de fapt, ofereau de bunăvoie.

Casa suspină și își schimbă înfățișarea. Coridorul se deplasă sub picioarele ei, întorcându-se din dreptul încăperilor în care sacrificiile așteptau, bântuite de coșmaruri, spre ușile cele mari. Spre lumea de

afară. Noaptea era răcoroasă și tăcută, asemenea lacului.

Lumea de afară. Lumea Nevăzută. Ei o țineau ascunsă aici, ca pe un secret, ca pe o taină rușinoasă. Ceva la care nici măcar nu poți să privești, când tot ceea ce făcuse ea până acum era să le ușureze lor durerea.

Se apropie de valurile lacului, pășind până când le atinse cu vârfurile picioarelor. Se îndepărtă tot mai mult până când vraja care o țintuia aici, legată de casă, o trase înapoi, ținând-o pe loc. Buzele i se arcuiră dezgolindu-i dinții într-un rânjet, după care se îndepărtă de mal.

Shara era ascunsă văzului lumii, împiedicată să plece, văduvită de putere. Cu toate acestea, ținea în mână cheia puterii lor și avea de gând să o folosească pentru a-și cere partea ei de putere. Acela era motivul pentru care o trimisese pe Sydney afară, în Lumea Nevăzută. Toate planurile și strategiile pe care le țesuse Shara se bazau pe speranța că Sydney va reuși să dobândească o poziție cât mai influentă la capătul Turnantei, poate chiar va ajunge chiar Conducătorul unei Case. Împrejurările îi erau favorabile, iar Shara le silea să fie. Magia va fi mult mai puternică atunci, și totul datorită ei. Umbrele s-ar fi putut însănătoși din nou.

Doar atunci când Umbrele vor fi îndeajuns de sănătoase și de puternice, Shara îi va porunci lui Sydney să rupă vraja care o ținea prizonieră pe insula aceasta. Atunci își va ocupa locul de drept în Lumea Nevăzută, ca un Conducător de Casă asemenea tuturor celorlalți, iar prezența ei le va aduce mereu aminte de unde vine puterea lor, de ceea ce datorează ei Umbrelor, de ceea ce îi datorează ei.

Shara se întoarse înăuntru. Magia Casei era în suferință acum. Casa Umbrelor era slăbită și se șubrezea tot mai mult. Echilibrul se pierduse, vraja dăduse greș într-un fel, iar acum se destrăma. Shara nu înțelegea de ce și mai ales în ce fel se întâmplaseră toate acestea. Dar cel mai rău era că nu putea opri declinul.

Neliniștea aceasta o simțea ca pe un gol în stomac, îi făcea sufletul să tremure. Nu era sau, cel puțin, n-ar fi trebuit să existe nicio vrajă pe care ea să nu o poată controla din locul acesta pe care îl purta cu ea ca pe o a doua piele.

Câteodată înțelegerile trebuiau înnoite, câteodată un nume trebuia semnat, iar și iar, în josul unui contract. Nu era ea cea care plătea acele sacrificii, dar știa – vai, cât de bine o știa! – câtă suferință

însemnau ele. După cum știa până în măduva oaselor ceva ce Lumea Nevăzută nesocotise. Știa că magia îți aparține cu adevărat numai atunci când vine din propria ta suferință, din sacrificiul pe care îl faci.

Magia aceasta îi aparținea doar ei.

Într-o încăpere din inima Casei Umbrelor, Shara apucă un cuțit. Tăie adânc în lungul mâinii. Sfredeli până când ajunse la os și acolo scrijeli în stratul cornos vraja, literă cu literă, cuvânt cu cuvânt. Tăie și spintecă în adâncul ei, sângele și suferința fiind ofranda pe care o aducea, de data aceasta nu Lumii Nevăzute, ci Umbrelor, fiecare tăietură, fiecare picătură de sânge smulsă de cuțit fiind o rugăciune.

Când ușile Umbrelor s-au deschis, Grace Valentine era destul de aproape cât să poată simți răcoarea serii. Prospețimea ei înțepătoare, acoperită de izul stătut al apei. Nu era destul de aproape ca să poată vedea valurile ce se spărgeau de mal, nici prea sigură pe ea să își forțeze norocul dincolo de ușile acelea, în libertate.

Se dădu câțiva pași înapoi, ascunzându-se mai departe în inima umbrelor de unde putea privi nestingherită.

Fiece rană pe care Shara și-o provoca adânc în piele și oase reverbera în brațele lui Grace ca un ecou al propriilor ei stigmate. Ecoul rănilor pe care Grace le văzuse săpate în brațe atât de mici încât părea de necrezut că ar fi putut cineva grava hieroglifele vrăjii, în corpuri prea fragile să poată supraviețui înainte ca tăieturile să se închidă.

Grace încleștă pumnii și îi deschise din nou, întinzându-și degetele cât putu de mult, lăsând durerea magiei să se adune în vârfuri.

La începutul ședерii ei în ținutul Umbrelor, încercase să ofere alinare și altora supuși sacrificiului. Unui copil cu părul alb, moale și pufos, pe care îl ridicase în brațe și încercase să îl liniștească fredonându-i un cântecel, deși era ea însăși înspăimântată și chinuită de durere. Toată suferința pe care i-o provocau Umbrele ar fi fost mult mai ușor de îndurat dacă putea măcar să ajute pe cineva.

Când Shara i-a smuls copilul din brațe, simțise Casa fremătând de încântare.

Uneori amintirile îi ofereau alinare, așa că se gândea din când în când la smocul acela de păr alb, la felul în care sângele ce i se surgea din răni mânjea pielea bebelușului. Dar se oprea aici. Cel puțin când

era trează, putea opri gândul.

Grace nu a mai alinat pe nimeni niciodată de atunci.

Dar a început să bage de seamă tot ce se întâmpla în jurul ei, pentru că cineva trebuia să țină sub observație tot ceea ce făcea Casa aceasta. Iar Casa o lăsa să privească, pentru că până și asta îi făcea rău. Chiar și acum iscodea cu atenție pentru că durerea Sharei îi dădea de înțeles că toată Casa este în suferință. Și pentru că simțise mirosul nopții de dincolo de ușile zăvorâte. Mirosea a iarnă.

Gerul învești mântase în sclipiri argintate pădu ricea din Central Park. Laurent și Grey alergau prin frigul pătrunzător, scoțând aburi pe gură la fiecare respirație.

– Mi se pare mie sau frigul a venit mult mai repede anul acesta? întrebă Laurent.

– În curând va trebui să ne întâlnim la sala de sport, răspunse Grey încântat de perspectivă.

Laurent nu îi împărtășea entuziasmul. Să alerge pe o bucată cenușie de plastic care nu duce nicăieri în timp ce privește șiruri nesfârșite de ecrane care prezintă același canal de știri prin satelit, așa arăta pentru el unul dintre cercurile iadului dintr-o viziune modernă a Infernului lui Dante.

Străbătură aproape o jumătate de kilometru în liniște, după care Grey fu primul care rupse tăcerea.

– Cum a fost întâlnirea ta cu Merlin?

– În regulă. Oarecum dezamăgitoare. Mă așteptam ca locul acela, Clubul Magilor, să fie mai, nu știu, magic. În schimb, este plictisitor și învechit. M-am simțit de parcă aș fi mers la un interviu pentru facultate.

– Prin urmare, nicio ofertă tentantă pentru o viitoare alianță sau ceva asemănător:

– Nici pe departe. Și mă bucur, pentru că prefer să iau propriile decizii. După cum spuneai și tu, dacă tradițiile ne trag înapoi, trebuie să gândim dincolo de ele.

Se opriră la un semafor, iar Laurent se aplecă să strângă un șiret care i se desfăcuse.

– Ar trebui să discutăm despre asta într-o zi, spuse Grey. Oamenii nici măcar nu își dau seama câte am putea face, câte metode de a întări magia există, astfel încât Lumea Nevăzută să devină și mai puternică.

– Noi suntem viitorul, nu-i așa? spuse Laurent. Până la urmă, acesta este scopul Turnantei. Să scape de tot ceea ce este vechi și nu mai funcționează și să facă loc noului. Apropo, când va fi următorul tău duel?

– Peste două zile, răspunse Grey.

– Atunci vino pe la mine să discutăm, după ce termini. Vom putea pune la cale propria noastră strategie. Nu avem nevoie de Merlin pentru o alianță.

– Ai perfectă dreptate, aprobă Grey. Îți trimit un mesaj mai târziu, ca să stabilim.

Laurent își luă rămas-bun, iar Grey se îndreptă spre metrou. După ce rupsese relația cu Miranda, nu mai povestise nimănui cum obișnuia el să își sporească puterea. Poate că venise momentul. Laurent nu părea prea atașat de tradițiile Lumii Nevăzute și ar fi fost în stare să înțeleagă adevăratul potențial al acțiunilor lui Grey. Va lua o hotărâre după următorul duel.

La ieșirea din Clubul Magilor, Miles făcu semn șoferului său să plece și o luă la pas spre casă prin rafalele de vânt ale nopții. Mirosea a iarnă, promisiunea zăpezii plutea în aer, iar umezeala îi pătrundea în oase. Durerea îi înțepeni încheieturile.

La fel se simțise și în urmă cu câțiva ani, atunci când durerea cu care se trezea în articulații îi amintea că este la rândul lui muritor, iar gândul se agăța de el precum fumul înecăcios. Recunoștea senzația și asta îl făcea să își dea seama ce se întâmplă. Micile vrăji care îl însoțeau întotdeauna, cele pe care le rostea mereu pentru a alunga junghiurile vârstei, dădeau greș. Și era un singur motiv pentru care asemenea farmece elementare să nu mai funcționeze: își pierdea puterea magică.

Situația era de neacceptat, firește. Nimeni nu avea dreptul să conducă o Casă dacă era lipsit de magie.

Odată ce pricepuse ceea ce i se întâmplă, luase măsuri, făcuse o mulțime de schimbări. Era atât de multă putere care se revărsa dinspre Umbre, iar Îngerul Apelor îi servea scopurile cât se poate de bine. La început nu a luat atât de mult cât să poată pune deoparte. Nu a făcut provizii pentru momentul în care era nevoie. Pentru momentul în care avea el nevoie.

Mai târziu, semnele și-au făcut din nou apariția în corpul său, în puterea lui magică. Atunci a știut. Încetineala, durerile, tremurul,

toate se întorseseră. Părea că tot ceea ce el crezuse a fi o soluție permanentă nu era nimic mai mult decât o măsură provizorie.

Magia eșuase din nou astăzi. De data aceasta nu în timpul unui duel. De data aceasta nu se mai putea amăgi cu gândul că magia își pierduse drumul din cauza unui cuvânt greșit ori din pricina magicianului pe care îl lăsaseră nervii la momentul nepotrivit. O vrajă banală de spălat vasele, invocată de mii de ori fără ca nimeni să se gândească la ea, dăduse greș. Așa că în locul paharelor ce trebuiau să redevină strălucitoare, acum zăceau o mulțime de cioburi de sticlă încă murdare.

Magia se ruina.

O pală de vânt răbufni, antrenând, într-un zbor agitat, frunze uscate și pungi din plastic pe care le trânti mai încolo, pe caldarâm. Frigul se înteți, iar ploaia, aproape înghețată, începu să cadă furioasă.

Nevăzut și neștiut de nimeni, Miles începu să gesticuleze cu degetele ascunse în buzunarele paltonului. Șopti un cuvânt, în taină, pentru că voința era mai presus decât puterea glasului.

Ploaia se despică asemenea unei cortine ce cădea mai departe în jurul lui.

Respiră ușurat. Mai avea destulă putere. Astăzi, avea suficientă.

Dar…

Articulațiile îl dureau îngrozitor.

VII

Grey se sprijini de peretele aspru din cărămidă și își strânse mai aproape toate nălucirile. Ceea ce conta cel mai mult în momentul acesta, mai mult decât colțurile ascuțite ale cărămizii ce sfredeleau carnea, mai mult decât duhoarea răspândită de gunoiul răsturnat din tomberoane și mai mult chiar decât nenumăratele motive de neliniște dimprejur, era ca nimeni să nu observe cât de rănit era, cu atât mai mult aici, în lumea Banalilor. Oricine i-ar fi zărit rana ar fi insistat să îl vadă un doctor, să îl ducă la spital unde ar fi trebuit să dea explicații pe care nimeni nu le-ar fi crezut. Era mai bine să se ascundă, chiar dacă asta îi îngreuna considerabil mersul.

Duelul mersese cât se poate de prost. O adevărată belea. Trebuise să o înfrunte pe moștenitoarea Casei Morgan. Violeta parcă o chema. Sau Margareta. Sau ceva asemănător. Oricum, toate fetele din Casa aceea purtau nume de flori. Nu îi trecuse prin minte că ar fi putut fi cineva care să fi știut despre legătura lui cu Rose. Și totuși cineva bănuise câte ceva, pentru că o confruntare care trebuia să decurgă ușor se tranformase într-o luptă sângeroasă. Marigold sau Peony, sau cum s-o fi numit, l-a învăluit în iluzia *Trandafirului Sălbatic*, iar el s-a văzut silit să își croiască drum prin pădurea de spini care-l înconjurase. Reușise în cele din urmă, dar nu înainte ca toți acei spini să îi pătrundă în carne și să i-o spintece.

Și cum o nenorocire nu vine niciodată singură, ultima fată abia dacă avusese ceva magie rămasă în oase, nu pe câtă se așteptase el, așa că intrase mult prea slăbit în luptă. După ce invocase propriile

vrăji de care avea nevoie în luptă, nu i-a mai rămas destulă putere să își vindece rănile, așa că a renunțat și a făcut tot ceea ce i-a stat în putere să își ascundă slăbiciunea și durerea pentru ca nimeni să nu îl vadă în halul acela.

Făcu încă un pas și scrâșni din dinți de durere. Își apăsă mâinile mai puternic deasupra rănii care îi sfârtecase abdomenul, se strâmbă când văzu sângele șiroindu-i peste degete și simți marginile rănii deschise. Se gândi că poate i se oprește sângerarea, dar nu îndrăzni să se uite în urmă dacă nu cumva lăsase o dâră roșiatică în urma lui. Câteodată iluzia dispare atunci când insiști să o privești de aproape.

Ajunsese la două străzi de blocul lui Laurent. Putea să se ducă acolo. Se dezlipi de perete și simți că i se înmoaie picioarele. Se strădui din greu să rămână pe loc, nemișcat.

Trebuia neapărat să își refacă stocurile de magie. Și trebuia să se ocupe de asta cât mai curând. Deocamdată nu îi va împărtăși nimic lui Laurent, pentru că, de data aceasta, nu își permitea să împartă puterea cu nimeni.

Grey se împletici prin mulțimea de pe trotuar, izbindu-se ca un bețivan de toți trecătorii, presându-și abdomenul, de parcă asta ar fi împiedicat sângele să curgă șuvoaie. Privi drept în pământ, urmărindu-și pașii, unul în fața celuilalt. Când intră în holul clădirii lui Laurent, tremura deja, dar reușise să se țină pe picioare.

– Mă tem că nu aveți voie înăuntru, făcu portarul îndreptându-se spre Grey cu intenția de a-l alunga înapoi în stradă.

Nici că se putea mai bine. Un idiot angajat de curând. Ziua se încăpățâna să fie tot mai proastă.

– Sunt Grey Prospero și îmi găsești numele pe lista oaspeților aprobată de Laurent Beauchamps.

– Sunt sigur că nu figurați pe lista aceea, pufni indignat portarul.

– Dă-mi drumul să urc.

Grey preferă să consume și ultimul strop de energie pe care îl mai avea ca să îl farmece pe portar, iar acesta să îi cheme liftul, decât să piardă timpul certându-se cu omul acela.

Se încovoie sprijinit de peretele liftului și se prăbuși peste ușa lui Laurent.

Bufnitura îi atrase atenția lui Laurent, care se uită iute prin vizorul ușii după care smuci de ușă.

– La dracu'! La dracu', Grey, revino-ți!

Grey mîji ochii în timp ce Laurent se chinuia să îl târască înăuntru.

– Duelul. Sunt rănit. Nu mai spune nimănui.

– Văd bine că ești rănit. M-am prins în clipa în care am văzut sângele curgând peste tot. Cum adică să nu spun nimănui? Cum de nu a observat nimeni în ce hal ești?

– O iluzie, răspunse Grey și tuși, înecându-se cu sângele care se împrăștie stropind în jurul lui.

– Ai invocat o iluzie? Nu contează, discutăm mai târziu.

Laurent îi dădu cămașa la o parte și înghiți cu zgomot. Grey arăta de parcă fusese bătut cu un bici împletit cu lame.

– OK. Nu este... nu este așa de rău. Te pot ajuta. Dar mai bine m-ai lăsa să chem pe cineva. Cred că avem nevoie de ceva mai mult decât vraja tămăduitoare pe care am învățat-o la școală.

Grey clătină din cap, regretând imediat fiecare mișcare.

– Nu suna pe nimeni. Vor afla că sunt rănit.

– Da, dar te vor vindeca. Mult mai bine decât aș putea eu.

Laurent rostise fiecare cuvânt răspicat, încercând mai degrabă să se calmeze pe sine decât să mai spere că îl va convinge pe Grey. Cunoștea noțiunile elementare ale vrăjii tămăduitoare, dar tot sângele acela care se amesteca de-a valma cu fâșii de piele sfârtecată nu semăna cu tăieturile sterile pe care își exersase priceperea sub supravegherea profesorilor.

– Nu. Vor spune.

– Vor spune cui? Nu fi tâmpit!

Mâinile lui Laurent deveniseră lipicioase în încercarea de a curăța sângele închegat ca să poată vedea cât de mult se întindea plaga.

– Vor spune următoarei Case care mă va provoca la luptă.

– Atunci, Sydney! Măcar lasă-mă să o sun pe ea!

Grey se ridică în capul oaselor, strâmbându-se de durere. Mâna lui însângerată mânji cămașa lui Laurent de care se agățase.

– Va ști și ea. Și își va aminti. Dacă mă vei provoca tu la duel.

– Nu am s-o fac.

– Spuneai că nu e așa de rău pe cât arată, spuse Grey cu vocea pierită, aproape șoptind fiecare cuvânt.

– Te-am mințit, tâmpitule!

Nu îi folosea la nimic să se certe cu prietenul său, nici nu ar fi oprit în felul acesta sângele care i se scurgea pe mâini în timp ce pulsul lui Grey o luase razna. Nu era sigur că mai avea destul timp ca să aștepte ajutor din partea altcuiva.

Laurent inspiră adânc, expiră apoi, încercând să își controleze respirația în așa fel încât să-și potolească bătălile inimii, până când galopul panicii lăsă loc unui calm aparent.

Se concentră pe singura dorință pe care o avea acum. Să nu o dea în bară. Nădăjduia că norocul care îl însoțise de fiecare dată va ține loc de experiența ce îi lipsea în domeniul magiei tămăduitoare. Rosti apoi cuvintele care trebuiau să oprească sângerarea, să lipească venele retezate și să curețe infecția. Își împleti degetele în forme incredibile care altădată i-ar fi smuls un țipăt de durere însă acum nu se gândea decât să nu îi tremure mâinile. Pas cu pas și puțin câte puțin, Laurent își vindecă prietenul cel mai bun.

Când termină, broboane de sudoare i se agățau de gene, iar Laurent tremura cuprins parcă de friguri. Rana fusese închisă la loc, sângele se oprise, iar privirea lui Grey era mult mai limpede.

– Măcar ai câștigat duelul? întrebă Laurent cu voce răgușită.

– Măcar atât, după tot ce am avut de îndurat, răspunse Grey și se ridică de pe podea.

Mai târziu, Laurent se apucase să curețe sângele ce împroșcase podeaua de la intrare, să spele urmele mâinilor însângerate care îi mânjiseră ușa, încercând din răsputeri să alunge din minte gândul că era sângele lui Grey acela pe care îl ștergea, acela care îi pătase hainele pe care le dădea acum jos și că tot sângele acela ajunsese acolo din cauza magiei. Laurent se înfuriase atât de tare, încât nici nu mai voise să invoce cea mai simplă vrajă de curățenie, așa că ședea acum aplecat și freca podelele la fel ca orice Banal.

După o vreme apartamentul căpătase din nou o înfățișare cât de cât normală, fără să mai arate de parcă cineva s-ar fi hotărât să facă pe chirurgul tocmai în holul de la intrare. Sângele dispăruse de peste tot, chiar și din amintirea lui. Se spălă pe mâini încă o dată.

Abia după ce totul era din nou curat, Laurent reuși să se gândească la ceea ce tocmai se întâmplase. Poate chiar încerca să înfrunte amintirea aceea chinuitoare.

Știa prea bine că Lumea Nevăzută putea fi dură, știa că Turnanta implica o mulțime de riscuri, unele chiar fatale. Însă oamenii aceștia priveau moartea ca și cum ar fi fost un banal meci de scrimă. Dincolo de toate armele acelea, oamenii se salutau și se duceau acasă după încheierea ritualului de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu era pentru prima dată când vedea ceea ce se petrece. După ce

fusese înjunghiată în timpul ultimului duel, Sydney ieșise din cameră arătând ca o foaie de hârtie decupată. Se lăsase târât în toată afacerea aceasta, își îngăduise să vadă moartea doar ca pe o posibilitate, însă una de care toți se scuturau la final.

Dar nu era deloc așa.

Se mai spălă o dată pe mâini.

Abia după ce sosise comanda de mâncare la domiciliu – pentru că măcar atât putea să facă, să comande mai multe cutii pline de hamburgeri fripți la foc mediu, acoperiți cu ciuperci și ceapă caramelizată, cartofi prăjiți cu sos de trufe –, abia după ce turnă câte un pahar de whisky pentru fiecare, Laurent se încumetă să vorbească.

– Puteai să mori!

– Nu a fost o confruntare mortală. Atâta doar că am scăpat puțin situația din mână, răspunse Grey ridicând din umeri. Mor de foame, adăugă el înfulecând cu poftă.

– Ai scăpat puțin situația din mână, îl îngână Laurent și lăsă pe masă burgerul început. Apropo de mână, sunt aproape sigur că mâna mea a ajuns până la intestinele tale ceva mai devreme. Așadar mi se pare că situația ți-a scăpat ceva mai mult din mână.

Grey luă o dușcă din paharul de whisky.

– Se mai întâmplă. Sunt bine, nu e mare scofală.

– Cum adică nu e mare scofală, se repezi Laurent cu ochii ieșiți din orbite. A fost o confruntare neletală. Credeam că sunt anumite reguli, măsuri de prevedere, de siguranță și așa mai departe.

– Laurent, poate că nu ți-ai dat seama în ce te-ai băgat. Poate nici acum nu înțelegi, dar nu tu îți asumi un risc acolo, în luptă. Însă Turnanta nu se reduce la măsuri de prevedere sau de siguranță. Aici este vorba despre putere, despre cât de capabil ești să o revendici pentru tine.

Laurent își așeză paharul pe blatul de marmură. Un mare duel magic, lupta pentru putere, toate acestea îl fascinau înainte. Îi aduseseră de fapt prosperitate, apartamentul acesta, casa părinților, orice confort material i-ar fi trecut prin minte. Își imaginase că îi va plăcea și Turnanta la fel de mult.

– Pentru simplul motiv că Sydney este cea care își primejduiește viața și nu eu, asta nu înseamnă că văd totul ca pe o glumă, Grey. Înțeleg ce înseamnă Turnanta. Încerc să îmi dau seama dacă merită totul.

– Dacă merită? Întemeierea unei Case este cea care face diferența între a avea putere adevărată în lumea aceasta și a fi un nimeni. Nimic nu valorează mai mult. Dacă nu ai fi fost atât de norocos, probabil că ai fi priceput.

– Norocos! murmură Laurent.

– Ăsta este punctul tău forte, de fapt. Norocul, făcu Grey ridicând din umeri. Unii dintre noi mai trebuie să și muncească.

– În regulă, mă bucur că ne-am lămurit în privința asta, răspunse Laurent.

Grey împinse farfuria din fața lui.

– Uite, îmi pare rău. Durerea mă face să spun tot felul de lucruri care nu se cuvin. Dar înțelege că aceasta este singura mea șansă de a mă întoarce în Lumea Nevăzută, de a face din nou parte din ea. Și asta este foarte important pentru mine. Nu pot să suport cum se uită oamenii la mine acum, ca și cum nu mai valorez doi bani de când nu mai stau ascuns pe după fustele Mirandei. Ca și cum s-ar întreba dacă locul meu mai este aici. M-am născut în lumea aceasta! Am fost moștenitorul unei Case! Nimeni nu aparține acestei lumi mai mult decât mine și m-am săturat să mă privească toți de parcă aș fi demn doar de mila lor. Doar așa pot schimba lucrurile!

Grey nu îi dezvăluise niciodată motivul pentru care Miranda îl dezmoștenise. A jurat să păstreze secretul, asta era tot ceea ce îi spusese lui Laurent. La momentul acela, Laurent îi respectase decizia lui Grey de a nu contesta dezmoștenirea. Ar fi însemnat să încerce să demonstreze că Miranda nu avea capacitatea de a conduce Casa Prospero și să o răstoarne, ceea ce părea de neconceput. Laurent se întreba acum dacă Grey ar mai fi fost atât de otrăvit de ură dacă ar fi ripostat la vremea aceea.

– Sigur. Am înțeles. Nu uita că sunt de partea ta.

– Atât cât poți, oricum.

Laurent își aminti discuția purtată cu Sydney când îi înfățișase condițiile în care Grey putea fi provocat la luptă și nu mai scoase o vorbă.

De data aceasta se întâlneau la restaurant, însă era destul de devreme încât cerul să fie încă brăzdat de fâșiile rozalii ale răsăritului. Sydney ajunsese prima și mâncase aproape jumătate din porția de pâine prăjită înecată în sirop de arțar, când Madison se așează pe bancheta din fața ei.

– Cum îți este umărul? Stai așa! Tu chiar mănânci așa ceva? Ai cumva doisprezece ani și n-am știut eu?

– Îmi place siropul, se scuză Sydney. În ceea ce privește prima întrebare, înțeleg că ai aflat despre duelul cu Blackwood. E bine, s-a vindecat. Ai aflat ce i se va întâmpla lui Colin?

– Ce i se va întâmpla? întrebă Madison și făcu semn unui chelner arătând că dorește o cafea.

– Pentru că a schimbat duelul. Pentru că a încercat să îl transforme într-unul mortal. Pentru orice a făcut el acolo.

Madison pricepu în cele din urmă.

– Sydney, nu i se va întâmpla nimic.

Sydney puse jos furculița din mână.

– A încercat să mă omoare. Într-un duel neletal. Iar asta încalcă regulile stabilite la începutul competiției. Reguli stabilite de Lumea Nevăzută. Și nu i se va întâmpla nimic?

– Aha, OK! Tot uit că nu ai mai participat la așa ceva până acum, iar Laurent este și el nou și nimeni nu ți-a spus cum merg lucrurile.

– Nu o să-mi placă ceea ce urmează, nu-i așa? întrebă Sydney.

– Nu prea. În primul rând, totul s-a petrecut în cadrul unui duel aprobat. Există o libertate de mișcare destul de generoasă în limitele a ceea ce este considerat comportament adecvat, iar oamenii preferă să nu se amestece. Știi deja, Roata Norocului și toată polologhia de rigoare. Ideea este că ai fost cea mai bună, iar acum ești bine sănătoasă. Învingerea lui este considerată pedeapsă suficientă. A ieșit din competiție.

Sydney își turnă încă o porție de cafea.

– Și în al doilea rând?

– Departamentul *Proiecte Speciale* nu are o secție penală.

Sydney rămase perplexă.

Madison suspină adânc.

– Vreau să spun că, până și în condiții normale, Lumea Nevăzută nu are un sistem de justiție penală. Are, în schimb, câțiva oameni cu puteri extraordinare care iau problema în propriile mâini. Atunci când Lumea Nevăzută decide că cineva a întrecut limita, acesta suportă consecințe fie economice, fie sociale – cea mai răspândită este dezmoștenirea –, fie există echivalentul pedepsei capitale. Acum este perioada Turnantei, prin urmare condițiile nu sunt cele normale, pentru că este un întreg eveniment care prevestește întotdeauna revoltă și schimbare. Este suficient faptul că tânărul

acela, Colin, a fost eliminat din luptă. Iar dacă se va hotărî că nu este suficient, nu m-ar mira să aflu peste o săptămână sau două că a suferit un accident. Dar nu vor fi consecințe oficiale. Nici acum, nici mai târziu.

– Ce oameni! făcu Sydney și înfipse cuțitul în felia de pâine prăjită.

– Nu te contrazic, se apără Madison ridicând palmele. Oricât mi-ar plăcea să povestim despre oamenii aceștia și cât de groaznici sunt ei, trebuie să o șterg din loc dacă nu vreau să întârzii la serviciu. Așa că mai bine ți-aș spune ceea ce doreai să afli atunci când am hotărât să ne vedem aici.

– Așa e, iartă-mă.

– Nicio problemă. M-ai întrebat dacă nu cumva Casa Prospero face ceva ieșit din comun. Ceea ce s-a dovedit a fi adevărat. Miranda a cerut biroului nostru să îi prezinte scenarii financiare diferite. În prima variantă transferă o parte considerabilă a portofoliului de investiții doar în întreprinderi ale Lumii Nevăzute, iar în cea de-a doua toate investițiile ei sunt derulate în lumea Banalilor. Asta poate să însemne precauție din partea ei sau doar o ciudățenie, dar am să verific dosarele Prospero ca să văd ce a făcut Casa în timpul celorlalte Turnante. Oricum este foarte straniu.

– Trebuie să îmi explici de ce ți se pare ieșit din comun. Toate aceste dispoziții financiare nu sunt ceva la ordinea zilei pe toată durata Turnantei? întrebă Sydney în timp ce turna din belșug sirop în farfurie.

– Sunt sigură că faci asta doar ca să mi se strepezească dinții, se cutremură Madison. Într-adevăr, participarea într-o Turnantă este destul de costisitoare, chiar și atunci când nu trebuie să plătești o mulțime de bani pentru un luptător. În plus, alianțele de afaceri au tendința de a se schimba odată cu cele magice, prin urmare dorința ei de a studia toate variantele are sens. Ceea ce mi se pare foarte straniu este faptul că are în vedere posibilitatea de a transfera toate proprietățile din Lumea Nevăzută. Adică, m-aș fi așteptat să văd așa ceva doar în condițiile în care Casa era în primejdie să fie distrusă. Apropo, ai aflat? Casa Greenfield nu mai există.

– Ce au făcut atât de rău? întrebă Sydney așezând furculița înapoi pe masă.

– Din câte am înțeles, au încercat să refacă vraja ta demonstrativă și să o includă într-un duel. Se pare că e mult mai greu să conduci un autobuz zburător decât ai crede. Șapte Banali au ajuns la spital și

toți povesteau ce au simțit când s-a prăbușit autobuzul din aer.

– Adică asta poate fi suficient pentru a distruge o Casă, dar Colin poate să... Știi ceva? Nici nu mai contează, spuse Sydney. În fine, și Casa Prospero?

– Casa Prospero se clasează acum pe locul al doilea, răspunse Madison. Nu există niciun pericol să fie distrusă în urma performanțelor sale, iar Miranda este mult prea prevăzătoare ca să îi permită lui Ian să facă ceva necugetat care ar atrage expunerea în fața Banalilor, fără să mai punem la socoteală că el este foarte bun. Așa încât transferul investițiilor în bunuri banale nu are niciun sens. Voi cerceta mai atent.

– Cred că te pot ajuta aici. Ce-ar fi dacă nu doar Casa Prospero ar fi în pericol, spuse Sydney. Cum ar fi dacă întreaga Lume Nevăzută ar fi amenințată.

– Poftim? întrebă Madison cu vocea ascuțită de consternare.

– Dacă magia nu funcționează așa cum trebuie. Ceea ce cred că se și întâmplă. De fapt, aproape sigur ceva nu este în regulă, dar deocamdată nu îmi pot da seama din ce cauză și cât de rea este situația. Dar s-a agravat atât de mult, încât oamenii au început să bage de seamă. Cât de multe cunoști despre eșecurile magiei?

– Este vorba despre ceea ce s-a întâmplat în timpul duelului lui Ian cu băiatul acela, cum se numea… Hawkins?

– Da. Verenice spune că până și vrăjile obișnuite au început să scape de sub control. Ieri a ieșit un adevărat haos la Clubul Magilor. Așadar, ceva se întâmplă negreșit. Iar dacă Miranda crede că întreaga Lume Nevăzută este în pericol și se prăbușește...

– ...atunci transferul portofoliului de investiții în proprietăți banale are sens. Fir-ar să fie, Sydney! OK, acum chiar că trebuie să plec.

– Mulțumesc, Madison.

– Pentru puțin.

Madison înmuie o bucată de șuncă în siropul din farfuria lui Sydney și plecă în grabă.

Sunetul înfundat al unui clopot îi întrerupse gândurile Mirandei. Așezată la masa de lucru, ridică privirea spre oglindă.

Miles Merlin așteaptă la ușă.

Cuvintele se înșiruiră în litere cursive, o replică perfectă al propriului său scris.

– Miles... făcu ea.

Miranda se așeză înapoi, își împreună vârfurile degetelor, apoi se răzgândi și se ridică din nou.

Cu siguranță Miles avea un plan pe care nu avea de gând să îl împărtășească oricui, dar întotdeauna exista posibilitatea ca Miranda să poată culege câte o informație interesantă din noianul de zvonuri pe care cu siguranță el avea de gând să le împrăștie.

– Îl voi întâmpina eu.

Zâmbi și deschise ușa.

– Miles, ce surpriză!

– Miranda!

Cum stătea în ușă, Miles privi de jur împrejur spre scara șerpuitoare cu balustrada de lemn lustruit cu ceară și spre lumânările ce aruncau sclipiri delicate de pe mese și din candelabrele de perete. Oglinzile reflectau flori albe și imprimeul complicat al tapetului William Morris [5].

– Mereu uit cât de tradițională este această Casă.

– Niciodată nu m-a încântat tehnologia ca pe tine, Miles. Dar sunt convinsă că nu ai venit ca să discutăm despre decorațiuni interioare.

Miranda îl conduse pe un coridor străjuit de sculpturi din marmură, înfățișând zeități grecești, ascunse în nișele lor, spre camera de primire.

– Într-adevăr, am venit pentru că nu știam dacă ai aflat despre ultimul duel al lui Grey.

Miles își alese un scaun în fața ei. Miranda se așeză pe marginea unui fotoliu și rămase țeapănă cu genunchii strânși și picioarele încrucișate discret, la fel de elegantă ca o ducesă.

– Îți pot oferi ceva? Cafea, ceai sau poate apă? Casa va fi încântată să te servească.

– Ah, ai automatizat acest serviciu? întrebă el cercetând din priviri locul, lăsând curiozitatea să îl îndepărteze o clipă de la scopul vizitei sale.

– Nicidecum, întotdeauna am avut acest serviciu prin intermediul magiei Casei. Nu văd niciun motiv să schimb ceva, mai ales că vraja funcționează de minune.

Fusese o lovitură, deși una administrată cât se poate de politicos. Cele mai puternice Case, acelea care aveau o legătură indestructibilă cu Conducătorii lor, erau capabile de o astfel de magie. Casa Merlin nu era în stare, fapt cunoscut de altfel de toată lumea. Miranda bănuia că acesta era motivul pentru care Miles petrecea atât de mult

timp la club, dotase Casa cu toată acea tehnologie făcând-o să arate precum platoul unui film științifico-fantastic, iar tot lustrul acela costisitor era menit să abată atenția tuturor celor care s-ar fi putut întreba pe bună dreptate de ce oare cea mai veche Casă nu funcționează pe baza magiei.

– Nu vreau să beau nimic. Aceasta nu este o vizită de curtoazie. Ai aflat despre Grey? întrebă el simțindu-se oarecum ciudat și nerăbdător în același timp.

– Eu mai voiam puțin ceai, ești sigur că nu dorești niciun pic? întrebă Miranda cu o politețe desăvârșită.

– Chiar nu doresc.

– O ceașcă de ceai, te rog. Lady Grey, ceru Miranda.

Nu voia neapărat ceai, dar avea de gând să îl mai perpelească puțin pe Miles.

Desigur.

Ceașca de ceai își făcu apariția după sunetul de clopot, iar atmosfera se învălui în arome de lavandă și bergamotă.

– Îți mulțumesc pentru răbdarea ta, spuse Miranda. După cum ți-ai putut da seama, de vreme ce la rândul tău ai trecut printr-o situație asemănătoare, dezmoștenirea a lăsat în urmă o oarecare tensiune între noi. Grey și cu mine nu ne mai vorbim și nici nu mai facem parte unul din viața celuilalt. Poți deduce, așadar, că nu i-am urmărit cu prea mare atenție evoluția în cadrul Turnantei.

– A fost un duel cu Casa Morgan.

Ochii lui Miles Merlin îi pândeau fiecare expresie a feței, asemenea șoimului 6(1) al cărui nume îl purta.

– Hai să nu spun că lucrurile au mers prost, dar s-au cam încins. Au folosit vraja *Trandafirului sălbatic.* Nu cred că am văzut vreodată spini mai mari ca aceia, de parcă ar fi vrut să îl rănească înadins.

Miranda nu lăsa nicio expresie a feței să o trădeze. Doar pentru că vraja o împiedica să vorbească despre împrejurările dezmoștenirii lui Grey, nu însemna că uitase tot ceea ce s-a întâmplat. Știa, de asemenea, că Rose Morgan a fost ucisă, la un an distanță, în împrejurări atât de asemănătoare celor care au dus la dezmoștenirea lui Grey, încât i-au împietrit inima.

Nu întrebase niciodată nimic. Și nici nu avea de gând să o facă vreodată.

– Miles, sunt conștientă că ești extrem de ocupat și, cu toate că apreciez efortul de a-ți sacrifica programul atât de încărcat pentru a

veni personal să îmi relatezi aceste fapte, permite-mi să nu înțeleg de ce ai socotit că trebuie să știu toate aceste detalii. În cele din urmă a supraviețuit, altminteri cu siguranță că aș fi aflat deja totul.

Vocea Mirandei exprima doar o notă de curiozitate politicoasă și nimic mai mult.

– Da, într-adevăr, a supraviețuit. Oricum, rezultatul a fost în favoarea lui. Cu toate acestea, a fost destul de rănit, deși încerca să se ascundă. Adversarul lui a fost sora cea mare a acelei tinere ucise. Cred că Grey o invitase la o întâlnire chiar în perioada aceea, dacă nu mă înșală memoria.

Merlin se opri și începu să își aranjeze manșetele hainei.

Motivul vizitei sale era limpede acum. Merlin întinsese pânza de păianjen și încerca să o captureze.

– Îți spun încă o dată, Miles. Grey nu mai face parte din viața mea, după cum nici eu nu mai sunt o prezență în viața lui. Așa stau lucrurile de ani buni. Nu mă interesează relațiile lui. Nu știu ce altceva te aștepți să spun.

Merlin rămase tăcut preț de o clipă. Sau chiar două. Apoi clătină din cap.

– Poate că nu am știut să apreciez până unde merge și unde se termină grija maternă. Nu mai contează. Voi pleca, nu este nevoie să mă conduci.

– Nici nu mă gândesc. Bineînțeles că te însoțesc, Miles, spuse Miranda și îl conduse până la ieșirea din Casă.

După plecarea lui, Miranda a rămas cu mâna lipită de ușa care nu se va mai deschide niciodată pentru fiul ei, încercând să alunge din minte motivul pentru care ajunseseră aici.

Unele lucruri sunt atât de îngrozitoare, încât până și amintirea lor devine insuportabilă.

Harper încercase să afle de la celelalte femei din firmă unde putea găsi barul acela. Era convinsă că trebuia să existe un anumit bar, pentru că New Yorkul nu ducea lipsă de ele și, undeva în orașul acesta, unul dintre localuri era deschis pentru clienți dintre cei mai diverși. Flecărise și chicotise cu fetele și le spusese în glumă că și-ar dori să găsească un tip care să aibă măcar puțină magie în vârful baghetei până când au socotit-o doar o fană înflăcărată a magicienilor, dar i-au dat în cele din urmă pontul: „*Elefantul lui Houdini*. Este lângă un magazin de produse magice".

Și-a pus un sutien push-up și o rochie scurtă, și-a scos în evidență buzele cu un gloss și s-a îndreptat spre bar îndeajuns de iute pentru a prinde un loc în colțul localului, destul de convenabil încât să poată observa pe toată lumea fără să fie remarcată prea mult.

S-a încredințat că acesta era locul pe care îl căuta atunci când a fost nevoită să demonstreze că este în stare să aprindă o lumânare ca să poată intra. Acum își trata inevitabila durere de cap cu o minunată votcă în timp ce cântărea din ochi lumea.

Probabil că nu fusese o idee strălucită să se expună ea însăși drept momeală. Îi trecuseră prin minte cel puțin cinci motive pentru care ar fi fost mai bine să renunțe, unul dintre ele fiind acela că seara se putea încheia cu ea zăcând moartă pe caldarâm. Auzise tot felul de zvonuri legate de femei ucise în același fel în care fusese omorâtă și Rose. Amănunte îngrozitoare ce se potriveau cu informațiile pe care nu ar fi trebuit să le vadă în acel dosar de poliție. Mai mult decât atât, îi era din ce în ce mai greu să lucreze la Wellington & Ketchum, știind că se află atât de aproape și totuși la fel de departe ca înainte de numele celui care o omorâse pe Rose. Harper hotărî să alunge din minte toate vocile care o avertizau pe bună dreptate că se purta extrem de prostește, pentru că devenise mult prea frustrant să fie prevăzătoare.

Continua să aștepte și să privească în jur în timp ce seara se scurgea, paharul i se golea vertiginos și căpăta tot mai mult convingerea că nu va afla nimic folositor în localul acela. Erau prea puțini oameni în seara aceasta, iar cei care se aflau aici erau mult prea... bătători la ochi. Epatau magia cu o agresivitate atât de evidentă, încât părea de-a dreptul falsă. Chiar se întreba cât de autentică era puterea unora și se înclină spre femeia care servea la bar.

– Băiatul acela și-a dat de trei ori foc la păr până acum...

– Vine toată ziua pe aici, răspunse barmanița dându-și ochii peste cap. Chestia cu părul este trucul lui preferat. De obicei vine la pachet cu o glumă despre cât de fierbinte este el. Are o seară mai slabă. O să fie în regulă.

Glumele alcoolizate combinate cu puțină magie nu erau cu mult mai amuzante decât cele făcute la o beție obișnuită. Harper se gândi să mai comande o băutură, dar renunță. Erau sufocați de muncă la birou și, cugetă ea, dacă reușea să își demonstreze eficiența cât mai iute în afacerile banale, Madison i-ar fi permis să lucreze cu dosarele

legate direct de magie.

– Atât pe ziua de astăzi, hotărî Harper.

– Fii atentă, o avertiză barmanița. Unele femei au fost agresate, și chiar mai rău, după ce au plecat de aici. Mai bine aștepți un taxi.

– Cum adică mai rău, o iscodi Harper.

– Adică omorâte. Și cu falangele smulse, o lămuri femeia scuturându-se de groază.

– Falange?

Dezvăluirea îngrozitoare o izbi, golindu-i plămânii de aer.

Mâinile lui Rose fuseseră spintecate de parcă cineva încercase să îi scoată oasele degetelor.

– Chiar așa, de parcă ar fi fost ucise pentru puterea lor magică. Ceea ce înseamnă că ciudatul ăsta urmărește doar magicieni. După cum spuneam, ai grijă! Cheamă un taxi.

Harper mai adăugă o bancnotă de douăzeci de dolari bacșișului, recunoscătoare pentru sfatul primit.

– Mulțumesc. Și tu să ai grijă!

Harper rămase o clipă pe trotuar, lăsând aerul rece să îi mângâie fața, să alunge din minte zgomotul și înghesuiala barului și se gândi să meargă pe jos până acasă. Nu era prea departe. Dar își aminti apoi cât de chinuite îi erau picioarele în pantofii aceia în care era puțin probabil să poată alerga.

– Nu prea ești un supererou, se gândi ea și făcu semn unui taxi.

Grey plecă mai devreme de la petrecerea lui Colin Blackwood, într-o dispoziție extrem de proastă. Fusese nevoit să îl asculte pe Colin – dintre toți oameni, tocmai pe Colin, care nici măcar nu reușise să treacă de cel de-al doilea duel, după ce fusese umilit de tipa aceea angajată de Colin – cum se grozăvea că face parte din cercul apropiaților lui Miles Merlin și cum acesta îi promisese un loc în Casa Merlin la sfârșitul Turnantei.

– Ar trebui să vorbești cu el, Grey. Am auzit că ultimul tău duel a fost cam dur, îi spusese Colin cu prefăcută compasiune.

– Nici chiar așa de dur. Am câștigat.

– Totuși, Merlin te poate ajuta. O să îți pun o vorbă bună, zâmbise Colin, iar Grey simțise nevoia să îi ardă un pumn în dantura aceea perfectă.

Mormăise câteva cuvinte protocolare și plecase.

– Abia așteptam și eu să scap de acolo.

Fata era brunetă și avea forme generoase, iar Grey era convins că o cunoaște de undeva. Își stoarse creierii o vreme, iar când rosti numele se încredință că asta avea să fie seara lui norocoasă.

– Hayley? Hayley Dee?

– Oho, nu credeam că îți mai aduci aminte de mine. Eram așa de îndrăgostită de tine în liceu!

Zâmbi și se apropie de el. Grey simți aburii alcoolului în respirația ei și nesiguranța care îi clătina picioarele. Își aminti că era cu doi ani mai mică decât el la școală. Abia dacă avea puțină magie. Era perfect.

– Întotdeauna îmi amintesc fetele drăguțe. N-ai vrea să mergem undeva să bem ceva mai acătării?

– Mi-ar plăcea, răspunse ea.

Grey avea nevoie de mai multă putere, iar ea avea exact cât îi trebuia. N-au mai ajuns până în bar.

VIII

Când magia a dat greș din nou, întâmplarea a fost cât se poate de publică și imposibil de confundat cu orice altceva.

Totul s-a petrecut sub ochii întregii Lumi Nevăzute. Fusese organizată o petrecere care să celebreze succesul celor rămași în competiție, dar și să scoată în evidență o schimbare tacită săvârșită în cea dintâi parte a Turnantei. Era, de fapt, un semnal subtil care le anunța că adevăratele confruntări – nu cele menite să răscumpere dușmănii, supărări și despărțiri vechi de treisprezece ani – erau pe cale să înceapă. Deocamdată duelurile nu fuseseră mortale, dar acum trebuiau luate în serios.

Seara se dorea a fi o reuniune civilizată și elegantă. Până și magia aleasă pentru duel era una cât se poate de civilizată: iluzia. Un accesoriu care se asorta de minune cu șampania ce scânteia în cupe grațioase și cu bucatele îmbelșugate aranjate asemenea unor sculpturi apetisante pe platourile dispuse printre lumânările alese în cea mai perfectă nuanță caldă de crem.

Sydney avusese dreptate să creadă că Laurent avea să fie invitat la toate petrecerile, după evoluția ei în primul duel. Posibilitatea ca finalul Turnantei să aducă cu sine întemeierea Casei Beauchamps se contura tot mai pregnant, așa că mai bine să îl cunoască de pe acum astfel încât să se asigure că atunci când puterea va fi de partea lui să îi fi câștigat deja cu toții atenția și prietenia. Poate că se va simți chiar îndatorat celor care astăzi îl primesc cu brațele deschise într-o lume pentru care el era încă un străin. Laurent știa precis cât valorează toate acele cuvinte meșteșugite de bun venit, așa că respinsese

majoritatea invitațiilor. Cum în seara aceasta era unul dintre competitori, se afla deja acolo, zvelt și elegant în smochingul său.

Ochii verzi ai lui Sydney urmăreau cu atenție cum conducători de Case și moștenitorii lor se înghesuiau în fața lui Laurent pentru a face cunoștință, a-l invita la dans sau pentru a se apropia conspirativ să îi șoptească ceva în timp ce se preumblau printre mesele înalte ce înconjurau camera. Sydney băgase de seamă că Miles Merlin nu venise să își prezinte omagiile. În schimb, o urmărea pe ea. Asta era foarte bine. Ajunsese destul de importantă pentru a fi urmărită din priviri. Flutură din mână spre el și constată cu încântare că Merlin îi ignoră ostentativ gestul.

Simți atingerea lui Ian pe braț înainte să îi audă vocea.

– Arăți foarte bine!

– Îmi păstrez sângele în interiorul corpului de data aceasta și, uite, nicio cicatrice.

Rochia ei, o simfonie în negru cu cele mai subțiri bretele, stătea drept mărturie.

– Arăți mai mult decât bine, zâmbi Ian. Ce altă minunată îndeletnicire plănuiești să le oferi în seara aceasta? Vei convinge cumva toate capetele încoronate ale Caselor să cotcodăcească precum găinile ori îi vei pune să cânte operă?

– Nici pe departe, răspunse Sydney. Mi-ar plăcea să văd un spectacol de operă într-o zi, însă mulțimea ariilor care ar ieși din toate piepturile de aici cred că va avea darul să mă lecuiască. În afară de asta, tema serii este iluzia.

– O să ne proiectezi coșmarurile pe pereți ca pe niște filme de groază?

– Nu e o idee rea. Dacă mă hotărăsc, promit să îți cumpăr popcorn înainte.

– Și stai lângă mine să mă ții de mână în timpul scenelor de groază?

Bărbatul se apropie suficient de mult încât ea îi simți căldura pielii.

– Toate vor fi scene de groază. Asta e și ideea coșmarurilor.

Ian se apropie și mai mult, aplecându-se de parcă ar fi vrut să îi șoptească un secret, dar fu întrerupt de semnalul de început al confruntării. Sydney se strecură prin mulțime și i se alătură lui Laurent. Tocmai erau anunțate numele celor ce reprezentau Casele aflate în luptă, iar duelul începu.

Cele patru anotimpuri se numea iluzia. Originalitatea nu părea prea importantă și oricum nu conta prea mult dacă era bine făcută. Vraja, pe cât de complicată, pe atât de istovitoare, presupunea o stăpânire de sine colosală pentru a crea iluzia și pentru a scoate în evidență subtilitățile tranziției de la un anotimp la altul. Era o alegere bună. Sydney o privea pe femeia ale cărei mâini se încovoiau și se împătureau așa cum cerea vraja. Se descurca bine, degetele ei rămâneau la fel de grațioase chiar și în cele mai periculoase poziții, îndoindu-le și întinzându-le cu ușurință.

După cum era tradiția, iluzia a început cu primăvara – iarba și florile și copacii răsăreau alene din podeaua lustruită a încăperii. Petalele se deschideau, frunzele se desfăceau verzi, iar aerul mustea de mirosul naturii ce renaște. Era o adevărată frumusețe dusă la îndeplinire cu foarte multă forță – scene ale iluziei umpleau fiecare colțișor al camerei, la fel de intense și pline de detalii atât în capătul opus al sălii, cât și aici, lângă femeia ce invoca vraja.

Un al doilea rând de copaci răsări din pereți și din mese. Aerul deveni tot mai cald, mai intens și parcă mai verde. Aproape că se simțea electricitatea din atmosferă, acele prime semne ce anunță furtuna.

Sydney se încordă dintr-odată.

– Ceva nu e în regulă.

– Ești sigură? întrebă Laurent.

– Da. Pleacă! Ieși! Acum! îl împinse ea.

– Nu este politicos...

– Mai bine nepoliticos decât mort!

Sydney nu mai așteptă răspunsul lui și porni spre femeia magician.

Primăvara nu mai atinsese apogeul pentru a se topi scânteind în zorii unei veri impunătoare. În schimb, lianele năvăliră în încăpere, târându-se pe podele, cățărându-se pe mese, pe scaune și pe picioarele magicienilor într-o încercare a vrăjii de a se agăța mai departe de orice fărâmă de realitate. Copacii creșteau tot mai repede, iar bubuitul unui tunet zgudui ferestrele. Parfumul de verdeață nu mai era nici pe departe unul încântător, iar aerul devenise înecăcios.

De data aceasta nu era o absență a magiei, ci un preaplin al ei, un exces de putere, smuls de cine știe unde, care se prăvălea vijelios spre forma lui solidă.

Sydney ridică vocea pentru a se putea auzi peste zgomotul

mulțimii, peste vuietul magiei.

– Casa Beauchamps se retrage din această luptă așteptând să fie declarat eșecul magiei. De asemenea, Casa vă recomandă să părăsiți încăperea până când nu va fi sufocată de pădure.

Nimeni nu se mișcă.

Ramurile se încolăceau din tavan. Bucăți de dușumea zburau în toate părțile prin mulțime. Un copac explodă dintr-odată, izbindu-se de un bărbat firav în smochig și omorându-l înainte ca acesta să poată scoate un sunet.

Abia atunci oamenii începură să se agite.

Umezeala fetidă din aer devenise sufocantă. Vântul urla. Pădurea creștea atât de repede, încât scrâșnetele și trosnetele lemnului acopereau larma mulțimii dezlănțuite spre uși.

Sydney se lupta în continuare cu mulțimea, încercând să își facă loc spre femeia magician ce invocase vraja. Mâna lui Ian se încleștă pe brațul ei.

– Există vreun motiv pentru care nu îți urmezi propriul sfat?

– Privește-o! spuse Sydney și își smulse mâna din strânsoarea lui.

Femeia stătea în mijlocul vrăjii sale, iar pădurea părea că încearcă să pună stăpânire și pe ea. Un copac sau cel puțin un trunchi noduros creștea încolăcindu-se în jurul ei, iar crengile izbucneau înspăimântătoare, umede și roșii.

Un țiuit continuu se înălța din gâtlejul femeii.

– Este încă în viață, făcu Ian îngrozit.

– Vraja o va ține în viață. Se va agăța de ea. O va folosi ca pe un recipient și o va chinui fără să o lase să moară. Nimeni nu merită așa ceva. Dacă reușesc să rup vraja, o pot ajuta.

Sydney făcu un pas înainte și își așeză mâna stângă pe inima femeii, iar pe cea dreaptă pe scoarța copacului.

– Sydney, nu!

Se auzi un zgomot asurzitor, un pocnet ascuțit, apoi liniște.

Vraja fusese oprită.

Trase adânc aer în piept.

Sydney devenise, pe neașteptate, o întreagă pădure. Era depotrivă rădăcini și frunze, pământ și cer. Primăvara și verdele îi curgeau precum sângele prin vene, le inspira precum aerul în plămâni.

Într-o clipită, între o bătaie a inimii și cealaltă, Sydney devenise

magie. Întregul univers își canalizase toată puterea într-o furtună fără seamăn. Magia se mișca de colo până colo, în contururi și forme aproape inteligibile. Vibra în oasele ei și rearanja stelele. Sydney întinse mâna și îi atinse inima.

Magia o fulgeră. Sydney o trase atunci pe toată spre ea. O adăposti. În cele din urmă, deveni una cu magia.

Respiră prelung.

Ian se clătină absorbit de vidul lăsat în urmă de magia topită în neant și se uită în jurul lui. Iluzia dispăruse. Crengile și copacii erau tot acolo, dar acum păreau făcuți din piatră cenușie. Viața dispăruse din ei. Singura mișcare din toată încăperea era cea a flăcărilor unui candelabru răsturnat ce mistuiau o față de masă. Aruncă niște apă și stinse focul.

Camera era cufundată în tăcere. Vuietul vântului și urletul magiei încetaseră. Sydney nu doar oprise vraja, dar o și înghețase.

Sydney!

Magia! Nu dispăruse pur și simplu. Se dusese undeva. Ian se uită spre mijlocul încăperii, acolo unde începuse totul. Acolo unde trupul femeii din a cărei inimă creștea un copac se transformase în stană de piatră, ca o statuie rece.

Cum stătea nemișcată, Sydney părea a fi la rândul ei o statuie. Ian nu era nici măcar sigur dacă respiră. Aerul dimprejurul ei vibra precum aburul căldurii ce se ridică din asfaltul încins.

– Cum ai reușit să rămâi în viață? întrebă el.

Sydney se întoarse spre el, iar ochii sclipiră la fel de verzi precum inima pădurii. Văzu expresia de pe chipul lui Ian, iar culoarea ochilor redeveni cenușiu-închis.

– Sunt o Umbră. Am o oarecare experiență în extragerea magiei.

Cu greu reușea Ian să înțeleagă că ea tocmai spusese cu voce tare ceea ce el bănuise doar, că prezența ei aici era aproape de neconceput. Conștiința acestui fapt – a *utilității* originilor ei – pălea în fața noianului de minuni din această seară.

– Puterea aceea. Toată acea putere. Toată vraja aceea, spuse Ian gesticulând înnebunit spre încăperea din jurul lor, spre pădurea împietrită care cu puțin timp în urmă era verde și plină de viață.

– În tine se află acum această putere!

Sydney încuviință. Își întinse mâinile și le scutură lejer, iar din vârfurile degetelor zburară scântei. Le privi cum plutesc prin aer, iar

zâmbetul îi înflori în colțurile gurii.

Ian simțea cum frica i se cuibărește în ceafă. Nu era prea sigur dacă vrea să fugă rupând pământul sau să îngenuncheze la picioarele ei.

– În tine se află acum toată vraja aceea. Nu ar trebui să fie posibil, e ca și cum ai sorbi un ocean, ca și cum ai purta furtuna.

Se gândi o clipă să invoce o vrajă de măsurare, doar de curiozitate ca să afle cam câtă magie se aflase în camera aceea, apoi își dădu seama că ar fi putut muri înainte de a scoate măcar un sunet dacă ea ar fi înțeles greșit intenția lui.

În ochii ei pluteau și acum reflexiile verzui.

– Cum te simți? întrebă Ian, mult mai liniștit decât se simțea.

– Oarecum ciudat. Mă simt de parcă un râu întreg îmi curge pe sub piele. Cred că inima mi s-a oprit o dată sau de două ori.

Vocea lui Sydney părea că vine de undeva departe de corpul ei.

– E în regulă și așa. Nu aveam nevoie de bătăile acelea pe moment.

– Bine, dacă asta este totul...

Dacă se prefăcea îndeajuns că totul este normal, că Sydney nu se transformase în altceva chiar sub ochii lui, poate că lucrurile aveau să aibă din nou sens. Ian îi oferi brațul.

Sydney clătină din cap.

– Nu cred că este o idee prea bună să mă atingi chiar acum.

– De ce nu?

Își înclină capul într-o parte, ca o pasăre de pradă.

– Pentru că pot auzi sângele care îți curge prin vene, pot simți gustul magiei tale pe limbă și le pot chema pe amândouă la mine într-o singură răsuflare.

Ian avu nevoie de toată stăpânirea de care era în stare ca să nu facă un pas înapoi, să nu o ia la goană ca o vulpe fugărită de ogari.

– Da. Sigur. Ai dreptate. Atunci, putem renunța la asta.

– Noapte bună, Ian!

Vocea lui Sydney părea că vine tocmai din inima pădurii și mustea de taine.

Aerul strălucea în calea ei, învăluind-o într-o aură verzuie în timp ce se îndrepta spre ieșire, trecând printre ruinele împietrite ale vrăjii pe care o absorbise, iar Ian simți că frica îi picură sudori reci pe șira spinării.

Îmbrăcată în rochia neagră pe care o purtase și mai devreme la duelul din acea seară, Sydney aștepta pe coridorul înghețat al Casei Umbrelor, păstrând adânc ascunse secrete pe care le simțea șerpuindu-i în sus pe oase precum lianele. Atunci văzu că avea mâna mânjită de sângele uscat al femeii magician. Încă un lucru la care nu trebuia să se gândească, nu câtă vreme se afla aici.

Simțise chemarea în timp ce se îndrepta spre casă. O simțise de parcă cineva aprinsese un chibrit frecându-l de marginile zdrențuite ale umbrei sale. Venise de îndată, detestând fiecare pas care o aducea mai aproape de locul acesta, știind că așteptarea nu făcea decât să înrăutățească lucrurile și să îi fie tot mai greu să își păstreze taina ascunsă de privirile Casei. Avea atât de multe de ascuns în fața acestei Case.

La o lună după ce reușise să iasă din ținutul Umbrelor, a încercat să reziste chemărilor Casei. Era deja afară, își spunea ea, dincolo de ușile acelea mari. Shara nu ar fi avut cum să vină în persoană și să o aducă înapoi, câtă vreme vraja o ținea legată de insulă. Avea să aștepte și să se întoarcă atunci când considera că e pregătită.

Chiar și așa, nu era atât de nesăbuită încât să-i treacă prin gând să ignore cu desăvârșire chemările Casei.

Așa că și-a văzut de treaba ei în acea zi. Iar Umbrele au ripostat.

Totul a început ca o iritație, ca o mâncărime ce i se cățăra pe piele. La început, doar supărătoare.

Apoi senzația a devenit tot mai puternică, de parcă zeci, sute, mii de insecte i se urcau pe picioare. În acel moment, Sydney și-a dat seama ce se întâmplă, dar a hotărât să reziste. Dacă aștepta îndeajuns de mult, poate că totul ar fi încetat. S-a mai împotrivit încă o jumătate de zi, până când pielea îi era deja umflată, înroșită și plină de vânătăi căpătate fără să știe de unde, ca din spaimele invocate de propria ei minte. S-a împotrivit până când a simțit că își va smulge pielea de pe ea ca să scape de senzația aceea îngrozitoare.

Abia atunci a răspuns chemării Umbrelor.

Shara nu a oprit însă vraja până când nu a terminat ce avea de spus.

De atunci Sydney nu a mai zăbovit să răspundă fiecărei chemări.

Cum stătea în fața Sharei, magia îi făcea sângele să ardă ca și cum ar fi fost cuprinsă de fierbințeală. Își dădu seama că se afla atât de aproape, încât risca să nu poată ascunde toate semnele. Nu era cel mai rău lucru dacă Shara ar fi aflat ce poartă în ea, dar dacă toată

acea putere ar fi rămas ascunsă vederii Casei, atunci aceasta nu i-ar fi putut porunci să o folosească, nici nu s-ar fi adăugat dării pe care o avea de plătit după tocmeala la care ea nu consimțise niciodată. Și dacă nu ar fi aflat Casa, atunci toată magia aceea i-ar fi rămas doar ei. Reușise să fie mult mai puternică decât Casa și înainte, așa că va fi și de data aceasta. Sydney lăsă fierbințeala să ardă în voie.

– Casa dorește o explicație, spuse Shara.

Sydney simți tâmplele împestrițate cu broboane de sudoare. Inima renunța la câte o bătaie de care părea că nu are nevoie. Se gândi într-o doară dacă vor începe să crească și din ea copaci, dacă va da naștere, pe nepusă masă, unei întregi păduri, după ce absorbise tot excesul acela de magie. Își mușcă buzele ca să împiedice hohotul de râs pe care nu avea nicio poftă să îl explice. Cum Shara nu mai spuse nimic, Sydney își asumă riscul unei întrebări.

– Ce fel de explicație?

– În legătură cu evoluția și poziția ta în cadrul Turnantei până în acest moment.

Prostii, așadar. Nimic important. Trebuia doar să repete ca un papagal informații pe care Shara le avea oricum, iar chemarea nu avea alt scop decât acela de a-i reaminti că nu era – încă – liberă.

– Casa Candidată Beauchamps se află pe primul loc în clasament. Sunt neînvinsă.

– Datorită... făcu Shara zâmbind mieros.

– Datorită instruirii pe care am primit-o aici.

O bătaie a inimii. Magia îi ardea mâinile cu atâta putere, încât Sydney trebui să se țină tare să nu verifice dacă palmele îi erau pline de bășici. Cantitatea de magie pe care o absorbise era colosală. Cât un anotimp întreg. Oare magia poate fi măsurată în anotimpuri? Oare o iarnă de magie s-ar fi simțit altfel – probabil mult mai rece și mai cristalină – decât această primăvară încinsă ce înflorea înlăuntrul ei?

– Și pentru care...

Vocea Sharei îi zgârie auzul, rupând șirul gândurilor.

– Și pentru care sunt recunoscătoare.

Preț de o bătaie a inimii sau poate două, Sydney se gândi să își folosească magia pentru a opri inima Sharei. Ar fi fost liberă dacă Shara ar fi murit, eliberată însă doar de ea. Dar ce ar fi devenit Umbrele ca un loc rămas fără reprezentarea lui fizică, aceasta era o întrebare la care Sydney nu era pregătită să răspundă. În afara de

asta, simțea de parcă fluturi îi zburau odată cu sângele prin vene, iar aceasta nu era o premisă tocmai nimerită pentru a invoca o vrajă de moarte. Putea să mai aștepte.

– Aste este tot.

Shara îi întinse cuțitul și penița ca să semneze încă o dată contractul. Pe mâinile Sharei se puteau vedea mai multe răni încă nevindecate complet. Sydney recunoscu modelul acelor stigmate, un ritual de extragere a magiei. Un ritual pe care fusese ea însăși nevoită să îl îndure de mai multe ori.

Dar nu se găsea nimeni pe tot cuprinsul Umbrelor care ar fi putut-o sili pe Shara să facă orice împotriva voinței ei.

– Ești bine? întrebă Sydney. Chestiile acelea par destul de dureroase.

Nu că i-ar fi păsat vreo clipă, dar voia ca Shara să știe că le văzuse.

– Cu toții facem sacrificii, răspunse Shara, dar își trase mâinile, ascunzându-le.

Bucata de umbră pe care Sydney o rupse de data aceasta din ea avea marginile colorate într-un verde-închis. Shara nu spuse nimic. Poate că nici măcar nu băgase de seamă.

Sydney suferea deja atât de tare de „răul de magie", încât făcu semn unui taximetru în momentul în care ajunse în cele din urmă în Central Park. Nu mai avea încredere în propriile picioare că o vor duce nevătămată acasă. Când au ajuns în fața clădirii în care locuia, Sydney îndesă în mâna șoferului de două ori mai multe bancnote decât prețul cursei și îi șterse orice amintire a ei din minte.

Ajunse în apartament, încuie ușa în urma ei și se prăbuși pe podea, pierzându-se în visul pădurii, înfășurată în mantia groasă și verde a magiei.

În acea noapte, dacă Lumea Nevăzută și-ar fi îndreptat privirile spre Îngerul Apelor și nu ar fi fost atentă doar la propria sa magie, atunci ar fi văzut o adevărată minune.

Un șuvoi verde de primăvară izbucni în aer, în mijlocul anotimpului alb al acelei luni din an. Liane se încolăciră de jur împrejurul statuii. O ploaie ușoară căzu pe oglinda apei, iar parfumul florilor de primăvară – liliac și bujori și zambile – se răspândi în aer.

Și dintr-odată...

Furtuna se porni să urle, vântul ridică valuri de-a curmezișul

furtunii, păsările smulse din zborul lor se învârtejeau captive în fuiorul unei tornade. Părea că o foame nestăvilită înghite totul.

Și dintr-odată...

Se auzi un trosnet. Primăvara se opri din înflorire și se sfărâmă în bucăți. Vântul tăcu, iar aerul îngheță din nou în iarna timpurie.

Ninsoarea începu să cadă domol prin întuneric.

IX

Sydney miji ochii și își înălță capul de pe podea. Era încă în apartamentul ei. În holul de la intrare. Simți zbârnâitul unor aripi minuscule pe sub piele. Puterea cea nouă îi curgea verzuie prin vene.

Lumina era alta față de cea pe care o văzuse când venise acasă. Magia și urmările ei poate că îi schimbaseră chiar și vederea. Nu. Nu era asta. Doar se făcuse zi deja. Trecuse timpul. Cum se ridică în capul oaselor, capul începu să îi vâjâie, iar oasele protestară. O durea peste tot – pe sub piele, la rădăcina părului, chiar și sângele în vene. Plătise deja cu vârf și îndesat magia aceasta nouă pe care o căpătase.

Câteva cute apărură la rădăcina nasului în timp ce se strâmba de durere. Trecuse o groază de vreme. Se simțea deja vinovată că pierduse timpul. Își scoase telefonul din geantă. Trei zile trecuseră. Primise patruzeci și șapte de mesaje telefonice tot mai îngrijorate din partea lui Laurent. Răspunse la cel din urmă mesaj. „Sunt bine. Explic mai târziu.“ În timp ce îl trimitea, șopti două versuri ale codului care activa vraja mărturie cum că era ea cea care trimitea mesajul și o făcea de bunăvoie.

Ignoră soneria care izbucni frenetic, aproape instantaneu, din telefon. Ignoră și mesajele pe care le primise de la Ian și de la Verenice.

Trei zile. Asta însemna că nu era tocmai bine.

Simțea și acum în gâtlej gustul magiei pe care o absorbise, dincolo de amăreala râncedă. Gust de sevă și de iarbă proaspătă.

Gust de libertate.

Magia cea nouă o străbătea ca un curent. Era conștientă de prezența ei acolo, așa cum nu mai fusese niciodată până atunci conștientă de magia ei. Totul era mult mai limpede, mai strălucitor și electric.

Își scoase rochia zdrențuită și o folosi ca să curețe toată mizeria ce se adunase pe trupul ei. Apoi invocă o mulțime de vrăji spre dezordinea de pe podea și simți cum toată tensiunea îi cade de pe umeri pe măsură ce își mișca mâinile în figuri complicate. Cealaltă magie se afla dedesubtul magiei ei, însă era sub control.

Sub puterea ei.

Toată acea putere o controla doar ea. Închise ochii și rămase nemișcată, lăsând scânteia puterii aceleia să îi gonească pe sub piele, simțind-o alergând prin vene și prin mușchi. Se întinse și se aplecă încet ca să își atingă vârfurile degetelor de la picioare, după care se încovoie înapoi spre călcâie. Magia se întinse odată cu ea, mișcându-se asemenea unui val prin corpul ei.

Plină de măreție.

Pentru prima dată de când pusese cap la cap piesele acestui plan, în urmă cu treisprezece ani, în întunericul înghețat al camerei ei din ținutul Umbrelor, Sydney avea încredere că va trăi îndeajuns ca să îl vadă dus la îndeplinire. În drum spre baie, înșfăcă o sticlă de șampanie din frigider. A băut din ea în timp ce apa de la duș îi scurgea pe trup, purificând-o.

X

Miles Merlin intră într-o încăpere cu aspect sever și steril, de laborator, și închise ușa în urma lui. Cu toate că nu era atât de conservator precum Miranda în privința decorațiunilor interioare, păstra cu sfințenie una dintre tradițiile Lumii Nevăzute, convins fiind că un magician trebuie să aibă propriul spațiu, izolat și ascuns vederii, unde să își poată practica magia.

Camera aceasta albă, cromată, scăldată într-o lumină fluorescentă orbitoare, era pentru el propriul turn al vrăjitorului.

De îndată ce s-a asigurat că nimeni nu mai putea intra aici, se repezi să verifice – așa cum o făcea de fiecare dată – proviziile de magie stocată. Își așeză palma pe o tăbliță cu cititor de amprente, iar încuietoarea se deschise cu un șuierat metalic. Nu era niciun fel de magie aici, nu era niciun scut invocat pentru a îngrădi accesul din afară. Dacă folosea magia, ar fi riscat ca într-o bună zi să nu mai fie în stare să deschidă laboratorul.

Stând în ușa larg deschisă, simți gustul magiei pe care o agonisise, o senzație de metal ars în fundul gâtului, îi simți zumzetul în vârful dinților. Numără borcanele, verifică sigiliile. Totul se afla la locul lui, în vase de sticlă ferecate cu argint.

Doar atunci își îngădui să se destindă, coborând umerii ușurat, închise ușa în urma lui și o încuie bine. Deocamdată, avea suficient. Deocamdată, cât timp încă mai avea încredere în propria lui putere. Știa deja cu siguranță ca va veni o zi când puterea lui nu va mai fi de ajuns. Că va fi nevoit să folosească tot ceea ce se afla acolo, că va

trebui să drămuiască totul, puțin câte puțin. Dar, până în acea zi, avea proviziile lui.

Și le putea spori.

Își pocni toate încheieturile, întinse mâinile și luă o mică statuetă – o copie în miniatură a Îngerului Apelor.

Statueta aceasta o făcuse după ce a încheiat ultima înțelegere cu Umbrele. Avea nevoie de o reprezentare a originalului pentru că voia să aibă acces necontenit la vrăjile ce fuseseră cetluite în Înger și era mult mai comod să dirijeze de aici fluxurile de magie decât să meargă afară ca să interacționeze cu statuia cea mare. Multe treceau neobservate în New York, însă un bărbat care vine sistematic în Central Park și face tot felul de vrăji, cu greu ar fi fost trecut cu vederea. Mai mult de atât, ura să fie întrerupt în timp ce lucra.

Își întinse mâinile în căutarea magiei care curgea prin vrăjile prinse de statuie. Căută mai departe, fluturându-și degetele asemenea unui scamator de la circ. Simți însă că ceva nu era așa cum trebuie. Merlin rupse vraja, se concentră și o luă de la capăt. Înjură și rupse vraja încă o dată. Ceva era în neregulă. Magia pe care ar fi trebuit să o simtă chiar în vârful degetelor sale nu se afla acolo. Erau câteva picături, cu siguranță, însă tot ceea ce putea găsi era mai puțin de jumătate, poate chiar mai puțin de o treime din șuvoiul care ar fi trebuit să vină prin mâinile statuetei. De data aceasta, magia lui nu dăduse greș.

Era o tulburare în vraja cetluită de Înger. Era o tulburare a magiei, nu doar a lui, ci a întregii magii.

Miles își înfrânse panica aceea care începea să îl cuprindă și recapitulă în gând toate vrăjile pe care le cunoștea și care i-ar fi putut fi de ajutor – de putere, de identificare, de descoperire a lucrăturii dușmănoase, de dezvăluire a lucrurilor ascunse – aruncă vrajă după vrajă până când tâmplele i se acoperiră de sudoare, iar mâinile prinseră a-i tremura necontenit. Se chinui până când începu să simtă cum magia i se scurge din mâini și dacă nu s-ar fi oprit să se odihnească, nu i-ar mai fi rămas nicio picătură. Înșfăcă statueta și o izbi de perete, făcând-o fărâme. Magia nu se mai afla acolo și nu avea nici cea mai vagă idee unde dispăruse.

Rămase pe loc, holbându-se la cioburile de pe jos în timp ce încerca din răsputeri să se calmeze, trăgând adânc aer în piept până când simți că inima nu îi mai bate cu putere. Un firicel umed, mult mai dens decât sudoarea, i se prelingea pe față picurând pe jos.

Stropi roșii se întindeau pe albul imaculat.

Cineva bătu la ușă.

– Tată, e totul în regulă?

Era Lara.

Își trecu mâna peste frunte acolo unde un ciob îl lovise, crestându-i pielea, și murmură câteva cuvinte magice care să închidă rana. Respiră cu zgomot, ușurat când nu mai rămase nici urmă de tăietură.

După ce descuie, păși în prag trăgând ușa pe jumătate după el, astfel încât Lara să nu poată vedea harababura dinăuntru.

– Pot să te ajut dacă ai nevoie de ceva, spuse Lara în timp ce încerca să privească peste umărul lui.

– Nu e nevoie. Cred că voi face o pauză, răspunse Merlin și ieși cu totul din încăpere și încuie ușa în urma lui.

– Ești sigur? îl iscodi Lara.

– Da, sunt sigur.

Avea nevoie să gândească. Dacă magia a dispărut, trebuia să se fi dus undeva.

Poate că statuia însăși nu mai funcționa. Trebuia să meargă să verifice. Să iasă afară, să își limpezească mintea. Doar după aceea va hotărî ce va avea de făcut.

Lara a așteptat până când a fost convinsă că tatăl ei a ieșit din casă. Merlin nu spusese niciodată răspicat că încăperea închisă din capătul holului era doar a lui și că nimeni nu avea voie să intre acolo, însă doar faptul că stătea mereu încuiată sugera cu tărie acest lucru.

Lara nu căutase niciodată să se amestece în tainele tatălui său, însă acum discreția nu mai părea o variantă prea sigură.

Atinse încuietoarea și își răsuci degetele în sensul invers al acelor de ceasornic. Încuietoarea se deschise, iar Lara își ținu răsuflarea așteptând un sunet de alarmă, un scut, orice altceva. Când văzu că nu se întâmplă nimic, păși înăuntru.

Bucăți sparte de ghips erau împrăștiate peste tot pe podea. Se lăsă în genunchi și ridică un ciob oarecare – un braț, o rămășiță din ceea ce fusese o aripă – după care adună într-o grămăjoară cât de multe bucăți găsi prin încăpere. Rosti un cuvânt care îi lăsă un gust cleios în gură și își lovi palmele una de alta.

Bucățile se așezară fiecare la locul său, iar în clipa următoare în

fața ei se afla o copie aproape fidelă a Îngerului Apelor.

Lara își îndoi și își desfăcu de câteva ori mâinile, în diferite scheme magice, însă din câte își dădu seama nu era nimic deosebit în legătura cu statueta. Desfăcu vraja, iar cioburile căzură înapoi pe podea.

Își ridică mâinile cu palmele deschise în afară și căută orice urmă de magie. Camera aceasta ar fi trebuit să pulseze de magie, de rămășițe ale vrăjlor lui Miles, însă nu se simțea absolut nimic. Încăperea era pe atât de pustie și sterilă, pe cât se înfățișa privirii. Cu o singură excepție. Dulapul. O prezență stranie răzbătea din acel colț al încăperii, o senzație grea și apăsătoare, asemenea unui butuc sau a unui bulgăre.

Nimic nu mai avea sens.

Dulapul avea o încuietoare biometrică și chiar dacă ar fi existat vreo vrajă care să o fi putut deschide, Lara nu o cunoștea. Se uită în jur ca să se asigure că încăperea era la fel cum o găsise ea și ieși încuind ușa în urma ei.

Îi trimise un mesaj fratelui ei: „Trebuie să vorbim."

Verenice Tenebrae își clădise un adevărat sanctuar în apartamentul său dintr-o somptuoasă clădire istorică din Brooklyn. Luxul se revărsa în abundență, prin culori elegante și materiale prețioase, covoare cu lucrătură complicată, fotolii din piele și cuverturi și cașmir. Se străduise din plin ca fiecare încăpere să fie perfect amenajată și confortabilă. Casa Umbrelor nu fusese unul dintre cele mai plăcute locuri, iar acum că se putea răsfăța în tihna acestor lucruri minunate, nu simțea nicio mustrare de conștiință.

Cu toate acestea, în mijlocul acestor splendori, ceea ce Verenice prețuia cel mai mult pe lume era liniștea. Casa Umbrelor fusese un loc al zgomotelor ce nu conteneau niciodată, asurzitoare și sufocante, un loc în care zbuciumul nu slăbea nicio clipă, iar pacea era imposibilă. Aici putea să aibă liniște și se bucura de asta. Erau zile în care singurele sunete care se auzeau în toată casa erau zgomotele pașilor ei și ecoul răsuflării sale. Zilele acestea erau și acum un adevărat miracol pentru ea. Avea liniște, într-adevăr, dar era îndeajuns de aproape să poată auzi șoaptele Lumii Nevăzute atunci când voia.

Se gândise la un moment dat să părăsească orașul și să lase în urmă toată Lumea Nevăzută. În ziua în care a semnat ultimul

contract cu Umbrele, s-a urcat în primul avion și a zburat peste Atlantic spre Insula Skye pentru simplul motiv că părea a fi destul de departe și pentru că îi plăcuse numele. Insula s-a dovedit a fi suficient de îndepărtată și de liniștită pentru a-i permite să își recapete puterile. Atunci a reușit să învețe din nou cine era, pentru că nimeni nu mai avea puterea să o forțeze să devină altcineva, așa încât s-a putut hotărî cine își dorește să devină. După aceea s-a urcat din nou în avion și s-a întors acasă.

Unul dintre lucrurile pe care le aflase despre ea însăși era acela că prefera să își poată ține dușmanii sub observație. Mai mult de atât, se agățase de speranța că va mai fi cineva care să reușească să deschidă ușile Casei și să se elibereze de acolo. Acesta era motivul pentru care voia să fie aici și să îl ajute pe acela, oricare ar fi fost el, să depășească perioada aceea stranie de tranziție între prizonieratul fără șansă de scăpare și libertatea condiționată care, pentru ea, fusese o stare pe cât de stranie, pe atât de primejdioasă. A așteptat și a tot așteptat, răbdătoare, ani întregi, apoi decenii, răstimp în care Casa Merlin și-a adjudecat două Turnante victorioase, și-a reînnoit de fiecare dată contractul cu Umbrele și absolut nimeni nu a reușit să se elibereze.

Când se trezea în patul său, sugrumată de panica din coșmarurile ce o bântuiau fără oprire, Verenice asemuia Casa Umbrele cu măruntaiele nesfârșite ale unei bestii fioroase și hulpave. În cele din urmă, abandonă speranța că fiara va îngădui cuiva să scape.

Și atunci a apărut Sydney.

Verenice se stabilise înadins în apropierea Lumii Nevăzute, suficient de aproape încât să îi poată urmări pe cei care se aflau înăuntrul ei, dar destul de departe încât nimeni să nu își mai amintească de ea.

Sydney pășise în mijlocul lumii acesteia de parcă i-ar fi aparținut în întregime. Simpla ei prezență electriza întreaga atmosferă. Speranța aceasta renăscută era un sentiment de-a dreptul înfricoșător.

Ninsoarea continua să cadă, în timp ce Sydney ședea în pragul casei lui Verenice, iar mantia de nea așternea tăcerea peste oraș, marmorând în alb și negru crengile copacilor. Sydney își ridică fața ca să primească din plin fulgii de zăpadă ce i se agățau de gene și de păr.

–Se pare că nu ai ieșit de prea multă vreme de acolo cât să apuci

să vezi zăpada până acum, remarcă Verenice.

O privea pe Sydney care se învârtea încetișor cu fața ridicată spre ninsoarea care cădea pe verandă, încercând să împace înfățișarea acestei tinere abia ieșite din adolescență cu imaginea acelei întrupări a puterii despre care îi povestise Ian zilele trecute.

„Pentru ea părea că e o nimica toată să canalizeze toată acea magie. Am putut vedea cu ochii mei cum i se revărsau scântei din degete, iar ea era... imperturbabilă", povestise el cu ochii pierduți în depărtare, de parcă s-ar fi aflat din nou în încăperea ce se transformase dintr-o pădure pulsând de viață într-un cimitir de statui încremenite, într-o clipită, atât cât îi trebuise lui Sydney să oprească inima acelei femei.

Cele două impresii nu se potriveau nicicum una cu cealaltă, însă Verenice știa prea bine cât de puțin conta o impresie.

– Am ieșit din Casa Umbrelor vara aceasta, spuse Sydney în timp ce lăsa să i se adune în palma întinsă zăpada din care meșteri o stea pe care o aruncă apoi, scânteind, în sus spre cer. Bineînțeles că am mai văzut zăpadă. Acum, unele camere sunt deschise spre cer, știi prea bine cum se preschimbă Casa. Iar unele vrăji presupuneau să mă aflu în afara Casei, mai ales odată ce Shara a hotărât că, dacă îmi voi fi câștigat dreptul de a ieși de acolo, ea ar fi urmat să mă folosească în Turnantă. Nu se făcea să fiu o ignorantă. Dar una este să te afli pe insulă, chiar și în aer liber, și cu totul altceva să fii aici.

– Într-adevăr, răspunse Verenice, este cu totul altceva.

– Nu mi-aș fi imaginat niciodată că zăpada poate fi atât de frumoasă. Pe vremuri era doar o altă formă de frig. În schimb asta – asta seamănă cu niște pene căzătoare, se miră Sydney cu ochii ațintiți spre cer.

– Am suficiente haine călduroase, așa că am putea rămâne să discutăm afară dacă dorești, propuse Verenice.

– Îți mulțumesc, dar mai bine nu. Mă voi plimba mai târziu prin zăpadă. Cred că e mai bine să purtăm discuția aceasta în casă, răspunse și o urmă pe Verenice înăuntru.

Focul trosnea în șemineul din biblioteca lui Verenice, iar ea se apucă să prepare ciocolată caldă.

– Sunt o mare adeptă a confortului, sunt convinsă că mă poți înțelege, spuse Verenice.

– Am o mulțime de pături. Lână, cașmir, plăpumi. O cuvertură veche cu stele pe care am găsit-o. Le-am adunat pe toate pentru că,

știi, acolo nu reușeam să mă încălzesc niciodată. Casa nu îmi permitea niciodată. Uneori le adun pe toate cele pe care nu le folosesc și le îngrămădesc la picioarele patului, doar ca să știu că le am acolo și că le pot lua oricând să mă învelesc în căldura lor, spuse Sydney.

În tot acest timp Verenice rămăsese cu spatele la Sydney, simțind că tânăra îi împărtășise una dintre cele mai ascunse temeri ale sale, așa încât nu voia să distrugă momentul acesta. Îi oferi, însă, la schimb propria ei temere, în timp ce amesteca în căni.

– Problema mea este mâncarea. Dulciurile, în special. Nu pot să ies din casă dacă nu am ciocolată în geantă.

– Chiar și acum? se minună Sydney cu o voce pierită.

– Chiar și acum.

Verenice lăsă tăcerea să se aștearnă în timp ce turna ciocolata fierbinte în căni, întinzându-i apoi una lui Sydney.

– În mesajul tău mi-ai scris că vrei să îmi pui câteva întrebări legate de magie. Are vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat la duel? Ian mi-a spus că a fost ceva foarte... intens.

– Ian ți-a spus așa ceva?

Verenice observă cum Sydney începe să se închidă în sine, iar dramul de încredere pe care i-l câștigase se evaporă sub masca pe care o folosea tânăra în lume și care începea să i se așeze pe chip.

– Da și era foarte îngrijorat pentru tine. I-ai cerut să nu spună nimănui nimic? o iscodi Verenice ridicând din sprânceană.

– Nu. Doar că nu m-am gândit că voi doi sunteți atât de apropiați. Ar fi putut să mă întrebe pe mine cum mă simt, adăugă după o pauză scurtă.

– I-a fost teamă, spuse Verenice așezându-și cana pe masă.

– De ce?

– De tine. De ceea ce ai putea deveni.

Sydney se întinse înlăuntrul ei până simți pe sub piele magia, a ei și pe cea care nu îi aparținea. Acum visa în nuanțe de verde.

– Poate chiar ar trebui să îi fie teamă.

– Știu că nu sunt cea mai potrivită persoană să spun asta, dar este o mare diferență între cine ești tu cu adevărat și ceea ce pot face Umbrele din tine. Nu le lăsa să te copleșească.

– Dintre toți oamenii din lume tu trebuie să știi cel mai bine că nu am de ales între cine sunt eu și ceea ce m-au făcut Umbrele să devin. Și asta până când contractul nu va fi dispărut, ripostă cu amărăciune

tânăra.

– Sydney, ce ți-a cerut Shara să faci?

Întrebarea lui Verenice avu darul să aștearnă o liniște adâncă în toată casa.

– Iartă-mă, adăugă Verenice în clipa următoare, nu trebuia să te întreb așa ceva. Despre ce doreai să discutăm?

– Ce știi despre vrăjile cetluite în Îngerul Apelor? întrebă Sydney.

– Altceva decât că ar trebui să fie doar una singură? se miră Verenice.

– Poate că ar trebui să continuăm totuși discuția aceasta afară, făcu Sydney.

Parcul era destul de liniștit. Nu se putea spune că era pustiu, niciodată nu era astfel, dar senzația de singurătate era cu atât mai apăsătoare sub acoperișul cerului plumburiu de iarnă. Zăpada scârțâia sub picioarele lor. Îngerul părea drapat într-o mantie albă de zăpadă.

– Mă tot străduiesc să-i văd frumusețea, spuse Sydney. Știi, partea asta a parcului, terasa, fântâna, statuia. Știu că se presupune că e frumos, dar nu reușesc să văd decât Umbrele care pândesc din spate. Orice altceva, apus, ninsoare, nici nu mai contează. Îl urăsc din toate puterile.

– Când am ieșit pentru prima dată, am încercat să merg la o întâlnire. Asta a fost înainte să îmi dau seama că nu îmi doream, în mod special, o relație fizică. Dar am întâlnit un bărbat foarte plăcut. Era amabil, chipeș și mi-am spus că, dacă va fi vreodată să îmi doresc un bărbat, ar putea foarte bine să fie chiar el, răspunse Verenice gânditoare. Într-o vară m-a adus aici să ne plimbăm, în timp ce savuram o înghețată. Mi s-a făcut rău, am simțit că întregul corp mi se îmbolnăvește. Așadar, nu, nici mie nu-mi face nicio plăcere să îl văd.

– Te deranjează să mai faci vrăji? întrebă Sydney. Adică aș vrea să aflu părerea ta despre ceea ce simți aici.

– Bine.

– Fii cu băgare de seamă, o avertiză Sydney. Poate să fie extrem de neplăcut.

Verenice își scoase mănușile și, mijindu-și ochii, începu să șoptească ceva, iar ultimele cuvinte le rosti cu voce întrebătoare. Dintr-odată se dădu înapoi poticnindu-se, alunecând pe zăpadă,

după care strânse pumnii pentru a rupe vraja.

– Ce-a fost asta?

– O problemă, răspunse Sydney în timp ce îi înconjură umerii cu brațul și o ajută pe Verenice să își recapete echilibrul. O problemă foarte mare, aș putea spune.

– Ceva e foarte greșit. Ca și cum e legat în continuare de magia Umbrelor, dar, în loc să lase toată magia să izvorască, e sleit de puteri. Devorat.

– Eu aș fi spus mai degrabă că există ceva înlăuntrul lui care se hrănește din magie, decât că este devorat, dar ai dreptate. E foarte greșit. Nu îmi dau seama încă ce este și nici dacă îmi pasă suficient de mult ca să aflu, adăugă Sydney în timp ce își strânse fularul în jurul gâtului, după care își înfundă mâinile adânc în buzunare.

– De ce nu? întrebă Verenice.

– Dacă magia însăși suferă sau e distrusă sau orice altceva i s-a întâmplat, firește că îmi pasă și că voi încerca să înlătur răul. În schimb, dacă cele care suferă sunt Umbrele, atunci am de gând să privesc cu foarte mare satisfacție cum își vor da duhul.

Miles Merlin avea picioarele murate, iar mocasinii pe care îi purta erau deja distruși. Barca în care se afla se umplea periculos cu apă și, deja, încercase o vrajă care să mai astupe din spărturi, astfel încât să poată ajunge până la Casa Umbrelor fără să fie nevoit să înoate până acolo. În zadar, însă, pentru că vraja nu avusese niciun efect. În ciuda tuturor piedicilor, barca rămăsese întreagă până când a reușit să ajungă la insulă. Miles păși pe pietrișul de pe mal și găsi ușile Umbrelor larg deschise. Shara își făcu apariția ca o fantomă care se desprinde din măruntaiele casei cufundate în beznă.

– Credeam că avem o înțelegere, se repezi Miles.

– Aveam. Și Umbrele și-au dus la îndeplinire partea lor de învoială, ripostă Shara cu o voce tăioasă și dură ca o piatră ascuțită.

– Magia mea slăbește pe zi ce trece. Din nou. Învoiala noastră trebuia să mă scape de problema asta.

– Înțelegerea noastră îți permitea să schimbi cursul vrăjii cetluite în Înger. Să poți să te folosești nemijlocit de sacrificiile aduse, să ai acces la toată magia pe care o răscumpără sacrificiile pentru uzul tău propriu, nicidecum o simplă vrajă care să îți înlesnească accesul la magia Lumii Nevăzute.

Shara se apropie îngrijorător de mult astfel încât, chiar și în

lumina difuză, el putu să îi zărească semnele săpate în pielea mâinilor.

– Vraja aceea încă rezistă. Orice altă slăbiciune este doar a magicianului, nu a magiei, adăugă Shara.

– Trebuie să mai fie ceva ce pot să fac, răspunse Miles, care nu voia nicicum să accepte situația.

– Trăgeam nădejde că te vei oferi, ricană Shara în timp ce rânjetul i se lățea pe față asemenea unei crăpături ce străbate suprafața unui lac înghețat. Lasă Umbrele să devină parte reală a Lumii Nevăzute. Dă-mi putere adevărată și voi reface eu însămi vraja din care voi fi bucuroasă să îți trimit rezerve nelimitate. După cum bine știi, dragul meu frate, Umbrele pot fi folositoare în nenumărate feluri.

– Ajută-mă să câștig Turnanta, răspunse fratele ei. Îmi trebuie atâta magie cât să pot trece de confruntări, după care putem discuta.

– Discutăm acum. Cei lipsiți de magie nu au permisiunea să patroneze o Casă, Miles, știi prea bine.

Zidurile Umbrelor se strânseră până când aerul deveni atât de sufocant, încât fiecare respirație o simțea ca pe hârâit în plămâni.

– Fie, spuse el. Fie. Dacă la finalul Turnantei Casa Merlin se va situa pe poziția supremă în Lumea Nevăzută, voi insista ca Umbrele să devină membre cu puteri depline.

– Excelent! își declară satisfacția Shara. Casa Merlin condusese Lumea Nevăzută după fiecare Turnantă din momentul în care Umbrele luaseră ființă. Dacă celelalte planuri ale sale dădeau greș, alianța cu Miles și Casa lui reprezenta o opțiune demnă de luat în seamă, chiar dacă puterea fratelui său abia mai pâlpâia.

– Ar mai fi nevoie de ceva.

– Ce altceva ai mai putea dori?

– Vreau să semnezi contractul acesta.

În momentul în care barca, ale cărei spărturi parcă se înmulțiseră – dacă așa ceva mai era posibil – l-a dus înapoi la malul lacului, Miles era convins că picioarele îi înghețaseră deja în pantofi. Degetele îi ardeau de la degerături, așa că riscă o mică vrajă care să le dezghețe, după care țopăi grăbit și își înfundă picioarele fumegânde acum într-un morman de zăpadă.

Era sigură că Shara se prăpădea de râs în Casa Umbrelor. Nu putea fi lăsată în libertate.

Umbra lui avea dureri mari din cauza ritualului absurd la care îl obligase Shara doar ca să îi savureze suferința, când o simplă

semnătură, chiar și una cu sânge, ar fi fost mai mult decât suficientă. Toată această corvoadă îl făcuse totuși să chibzuiască la cei care mai semnaseră contracte cu Umbrele, la cei care încă mai aveau datorii de plătit.

Știa prea bine ce se întâmpla atunci când una dintre Umbre ieșea afară.

Sydney încă mai avea de plătit datoria de magie către Casa Umbrelor. Era posibil, sau măcar plauzibil, ca magia pe care o folosea cu atât de mult succes în timpul Turnantei să fi aparținut Casei Umbrelor și, prin urmare, Lumii Nevăzute. Dacă ea putea să umble în libertate și să o folosească, atunci nu mai e de mirare că magia începuse să dea greș, de vreme ce lipsea atât de multă putere. Și dacă ar fi fost ca ea să moară – de vreme ce toată lumea știa că moartea unui campion pe durata Turnantei anula orice obligație a Casei contractante –, atunci toată magia ei s-ar fi întors înapoi în Casa Umbrelor, iar magia întreagă nu ar mai fi eșuat.

Ideea părea perfect logică și avea nevoie ca un singur om să creadă în ea. Aceasta era o Turnantă și oricine își putea pierde viața.

O boare rece adie prin apartamentul lui Ian. Scuturile lui erau încă ridicate, însă ușa din spate era întredeschisă. Traversă camera tiptil, cu o vrajă defensivă pregătită în mână.

Sydney stătea pe balcon, înfofolită în palton și fular.

– Ai ceva împotriva bătutului la ușă sau a așteptatului până vine cineva să îți deschidă, întrebă el renunțând la magia pe care o adunase în palmă.

– Îmi place să fiu sigură că pot pleca dintr-un loc oricând vreau, răspunse Sydney, și dacă pot intra de una singură, înseamnă că pot să ies tot așa.

– Ai o logică foarte ciudată. Și? Ce te aduce în balconul meu?

– Are o perspectivă foarte frumoasă, făcu ea întorcându-se și privindu-l în ochi. Și Verenice mi-a spus că ai fost îngrijorat din cauza mea.

– Am fost, admise el.

– Nu sunt obișnuită ca oamenii să își facă griji pentru mine, adăugă Sydney ridicând din umeri, și nu știam că trebuie să mă prezint la control.

– Nu trebuie să faci asta. Nu e ca și cum aș avea vreun drept asupra ta. Dar mă bucur că ai venit. Și, de fapt, n-am avut niciodată

seara aceea de filme de groază și popcorn. S-ar putea să le rezolv pe amândouă acum.

Sydney simțea că întreaga tensiune care pusese stăpânire pe ea se risipește.

– Am promis că o să te țin de mână, nu-i așa?

– Am putea sări peste partea asta și trece direct la sărutări, dacă vrei. Sunt destul de ușuratic, zâmbi el în timp ce ținea ușa și o aștepta să treacă înainte.

Sydney intră în apartamentul lui. Se opri pe loc și se întoarse.

– Uite cum stă treaba. Eu trebuia să mor. Am fost dată ca să sufăr, să fiu folosită până la epuizare, iar, într-un sfârșit, ar fi trebuit să mor astfel încât toți ceilalți să poată uita liniștiți de mine și de ceea ce reprezintă Casa Umbrelor. De ceea ce poate ea să facă și de cât de al naibii de puțin primesc ei înapoi de la Umbre.

– Sydney, eu...

– Lasă-mă să termin. Când trebuie să mori, nimeni pe lumea asta nu vine să te controleze, să vadă ce faci. Nimănui nu îi pasă ce se întâmplă cu tine. Ești complet singur. Și asta e bine pentru că sunt obișnuită să fiu pe cont propriu. Știu cine sunt și am încredere în mine. N-am nevoie să mă încred în nimeni altcineva și, de fapt, chiar prefer să nu fiu nevoită s-o fac. Iar tu... *tu* ești ultima persoană din lume în care ar trebui să am încredere și de care aș putea avea nevoie să îmi poarte de grijă sau așa ceva. Suntem într-o Turnantă și, în cele din urmă, e foarte posibil ca unul dintre noi să ajungă să îl omoare pe celălalt.

În cuvinte simple, Sydney rostise cel mai crunt adevăr.

– Sydney! făcu el cuprinzându-i umerii cu blândețe și privind adânc în ochii ei. N-aș face asta niciodată.

– N-ai de unde să știi, ripostă ea. Nu ai de unde să știi când poate să apară o provocare la luptă.

– Ai dreptate, admise Ian. Nu am de unde să știu, dar n-o să ne batem capul cu așa ceva în seara asta. Acum ne ocupăm de popcorn, de filmul de groază și, Sydney, dacă mă lași, o să te țin de mână tot timpul. În regulă?

– În regulă, acceptă tânăra. În regulă.

Era cel din urmă duel neletal. Înfruntarea avea să se poarte din nou la Casa Dee și era ultima treaptă înaintea marii competiții. Erau mult mai puțini cei care veniseră să urmărească duelul, însă la fel de

sclipitori ca înainte. Strălucirea tăia acum precum o sabie. Șampania și clevetelile lăsaseră loc strategiilor și dinților încleștați de încordare.

Sydney traversă încăperea plină de magicieni, trecând pe sub privirile lor pline de concentrare, în vreme ce toți se dădeau la o parte, iar vocile amuțeau în calea ei.

– Și nici măcar nu sunt atracția serii, observă Sydney în timp ce se strecura la locul ei lângă Laurent și înclină din cap spre Grey.

– Ți-ar plăcea să devii următoarea mare vedetă, Laurent?

El își ridică paharul cu șampanie poleită în reflexele luminii.

– Mi-ar plăcea tare mult. Îți mulțumesc pentru că m-ai adus până aici.

Ciocniră paharele și sorbiră din șampanie.

Casa candidată Beauchamps conducea confortabil clasamentul competiției. Singurul magician care ar fi putut răsturna clasamentul putea fi văzut în acțiune în această seară după ce Casa Prospero provocase la duel Casa Herman.

Magia aleasă pentru înfruntarea serii – începuturile.

În public se aflau atât Miles, cât și Lara Merlin, primul urmărindu-l pe Ian, în vreme ce fiica își ținea tatăl sub observație. În partea opusă a încăperii, Miranda era înconjurată de o mulțime de invitați.

Sydney nu mai luptase în niciun duel din ziua în care absorbise toată acea acumulare de magie ce risca să explodeze. Reușise în schimb să stabilească un echilibru cu noua putere, astfel încât umbrele verzi îi dispăruseră din ochi, iar din degete nu îi mai scăpărau scântei necontrolate.

Dar conștiința unei prezențe mereu alerte sub pielea sa, înmagazinată fără să devină totuși una cu ea, o însoțea în orice clipă. Mâinile îi erau mai tot timpul dureroase și însetate de dorința de magie.

Duelul începu. Angelica Hermann făcut o primă vrajă, delicată și elegantă, care desfășură în fața privirilor mai multe ceasuri care se deschiseră, iar mecanismele interioare începură să plutească pe orbite asemenea unor planetarii. Vraja, executată cu precizie și finețe, era elegantă și grațioasă, iar Sydney aplaudă din tot sufletul.

Ian păși în mijlocul încăperii. Scutură iute din mâna stângă și se auzi o bubuitură la fel de asurzitoare precum o mie de uși trântite deodată. Zgomotul era teribil, iar Casa se zgudui din temelii.

Ian își mișcă mâinile, le încovoie apoi, șoptind un cuvânt pe care

Sydney îl simți ca și cum o fereastră se deschide larg în coșul pieptului ei. Dintr-odată pereții se umplură de nicăieri de uși ale căror tocuri apăreau de peste tot, împrăștiindu-se printre magicienii care priveau cu atenție. Încă un cuvânt, tăios și care împrăștie o aromă metalică, iar ușile se deschiseră.

Fiecare spre o cu totul și cu totul altă lume – păduri întunecoase și întinderi de gheață strălucitoare, constelații în mișcare și cer plumburiu. Aromele și sunetele năvăliră înăuntru, aducând atmosfera unică a fiecărui loc. Magicienii înaintară prin cameră, cercetând priveliștea din dreptul ușilor.

– Vă sfătuiesc să nu mergeți mai departe, totuși, pentru că nu vă pot garanta că vă veți mai întoarce, îi avertiză Ian.

După ce le-a dat răgaz suficient să admire furtuni și oceane, câmpuri de lavandă și muzee încărcate de nestemate, Ian își coborî mâinile, iar ușile se închiseră.

Prima parte a Turnantei se încheiase.

XI

Sydney scrâșni mânioasă din dinți, stând în barca ce o purta spre Casa Umbrelor, în timp ce ninsoarea se transformase într-o ploaie înghețată. Era convinsă că de data aceasta Shara nu o convocase decât ca să îi demonstreze că poate face asta și pentru a-i mai smulge o fâșie din umbra și așa zdrențuită. Sydney nu putea suferi frigul și întunericul, însă, mai presus de orice, ura să fie la cheremul cuiva. Barca hârșâi zgomotos cu o latură de malul Umbrelor și năvăli înăuntru.

Udă până la piele și cu oasele încremenite de frig, Sydney era totuși recunoscătoare că Umbrele au lăsat-o de data aceasta să ajungă direct în fața Sharei, fără a o sili să treacă prin istovitoare cărări labirintice.

– Confruntările au devenit letale, rosti Shara.

Vocea ei sparse liniștea dimprejur, iar totul îngheță într-o clipită.

– Așa este, admise Sydney care simțea magia cu iz de primăvară pulsându-i sub piele, verde, crudă și umedă. Nu suficient de caldă, oricum asta ar fi fost prea puțin probabil într-un astfel de loc, însă o pavăză în fața frigului necruțător.

– Drept urmare, Casa solicită o confruntare. Vei provoca la duel Casa Prospero.

Iată! Acesta era planul. Acesta fusese planul dintotdeauna. Când Shara îi explicase pentru prima dată în ce mod Casa o va folosi pe durata Turnantei, tocmai această confruntare fusese precizată în mod deosebit. Atunci, Sydney acceptase fără să se gândească prea

mult, pentru că, la vremea aceea, singurul lucru la care se putea gândi era doar cât de bine se potrivește această confruntare cu propriile ei planuri legate de Turnantă.

– Există și un termen-limită până la care Casa dorește ca misiunea să fie dusă la îndeplinire?

– Cât de curând. Nu imediat, însă, în cazul în care Casa va considera că tragi de timp, vor exista consecințe. Și presupun că nu îți vor face plăcere deloc.

Shara își răsuci degetele și, în aceeași clipă, Sydney fu cuprinsă de senzația înfricoșătoare a mii de picioare care se târăsc pe pielea ei. Alungă fiorul care o cuprindea și rămase nemișcată.

– Cu altceva mai pot fi de folos?

– Mi-am imaginat că vei fi mult mai încântată, făcu Shara.

– Întotdeauna sunt încântată să servesc Casa, răspunse Sydney, dând glas cuvintelor obligatorii și simțămintelor pretinse.

– Tocmai de aceea Casa își oferă această oportunitate, de a te răzbuna pe Casa care te-a alungat. Așa simți și tu? o iscodi Shara cu o expresie care ar fi putut prea bine să treacă drept zâmbet dacă n-ar fi fost exagerat de larg și suspect de dulce.

– Te simți alungată și aruncată.

După ani întregi de chinuri, Sydney dobândise în cele din urmă puterea de a nu mai lăsa să i se întrevadă niciun sentiment pe chip, pentru a nu-i da Sharei satisfacția de a vedea cum fiecare cuvânt al său se înfigea asemenea unui cuțit răsucit în rană.

– Eu nu am nicio Casă.

– În afară de Casa Umbrelor. Vei fi întotdeauna parte din Casa Umbrelor, făcu Shara ridicând cuțitul și pana.

Sydney lăsă întreaga suferință să o cuprindă în timp ce umbra îi era sfâșiată din nou, afundându-se și devenind una cu durerea. Se părea că de fiecare dată când trecea din nou de ușile Casei Umbrelor purta tot mai multe secrete pe care învățase prea bine să le ascundă și nu avea de gând să se dea de gol tocmai acum. Prefera să îndure toată suferința decât să se trădeze.

Semnă, după care se întoarse și ieși înapoi în lapoviță.

Sydney voia ca Madison să se simtă în siguranță, așa că îi propuse să se întâlnească din nou în barul din cartier. Un mediu plăcut era mult mai potrivit să ceri o favoare cuiva care riscă urmări a căror gravitate oscilează între a fi concediat și a fi ucis. Sydney era destul de sigură că o poate ține departe pe Madison de cea de-a doua

variantă, însă pentru orice eventualitate comandase deja băuturile.

– Am nevoie de informații, spuse Sydney după ce le-au fost aduse băuturile. Vreau să știu care este procedura de moștenire a unei Case.

Cerința Sharei nu îi dădea pace. Sydney nu se așteptase ca Shara sau Umbrele să se deranjeze vreodată să îi explice motivele ordinelor lor – unei arme nu îi oferi explicații, doar ținești și tragi –, însă voia să înțeleagă ce avea de câștigat Shara din această afacere. În ciuda a ceea ce spusese Shara până atunci, Sydney era convinsă că Umbrele nu intenționau nicio clipă să îi ofere ei ocazia de a-și duce la îndeplinire propria răzbunare. Așa că voia să știe de ce fusese împinsă tocmai în această direcție.

– Presupun că nu mă întrebi pentru că ești pregătită să accepți deja felicitările, spuse Madison.

Sydney o ațintì cu privirea.

– În regulă, dar trebuie să îmi dai mai multe detalii, în ce condiții Casa respectivă ar trebui să fie moștenită. Adică, în afara unui testament și a unui Moștenitor numit.

– Hai s-o luăm cu începutul, o opri Sydney. Există descendenți biologici care nu sunt numiți Moștenitori.

– Asta e simplu. În caz de deces sau de incapacitare permanentă, avem o situație de moștenire după formula tipică în care primul pe linia de succesiune este soțul, respectiv soția, după care vin copiii biologici.

– Cum adică incapacitare permanentă? se miră Sydney.

– Adică boli mintale severe sau leziuni ale creierului, chestii care pot afecta folosirea magiei sau chiar pierderea completă a magiei, explică Madison. Există proceduri legale care pot confirma și garanta fiecare caz în parte.

Sydney amestecă preocupată în băutura din fața ei.

– Ce se întâmplă dacă există un moștenitor biologic, dar care nu a fost recunoscut. Cum ar veni, un moștenitor pierdut.

– Întotdeauna mi-am dorit un astfel de caz, se învioră Madison. Dovada deplină o poate face vraja Perdita sau orice altă vrajă care poate proba linia genetică. În orice caz, Perdita este vraja care oferă cea mai mare acuratețe, așa că este întotdeauna preferată. După aceea, Moștenitorul trebuie prezentat Casei. În cazul în care Casa îl recunoaște și își deschide porțile în fața martorilor, asta reprezintă o dovadă irefutabilă.

– Cum să îl recunoască? se miră Sydney.

– Clădirile Caselor au încuietori magice care pot recunoaște dacă prin venele Moștenitorului curge sângele familiei. Dacă o Casă îți deschide porțile, atunci locul tău este acolo.

– Interesant! făcu Sydney gânditoare. Ce se întâmplă în cazul în care există un descendent biologic cunoscut, dar care a fost dezmoștenit, iar Casa nu are un Moștenitor numit.

Madison sorbi îndelung din paharul cu martini.

– Deja nu mai vorbim despre situații ipotetice, nu-i așa?

De-a lungul întregii istorii cunoscute, doar o singură Casa își renegase urmașul fără să numească un Moștenitor nici până în ziua de astăzi și aceea era Casa Prospero.

– Ai dreptate, admise Sydney.

– Și există cineva de același sânge care ar putea să treacă testul Casei?

– Există. Și știu unde se află acea persoană și că va conduce Casa.

– Cred că mai am nevoie de un pahar, făcu Madison închizându-și ochii.

– Fac eu cinste, anunță Sydney.

– Draga mea, Casa aceea al cărei nume ne ferim amândouă cu mare grijă să îl rostim este una mare și importantă, iar Conducătorul său actual nu pare să dea niciun semn că intenționează să elibereze postul. Știu că ai anumite planuri, mărețe și înfricoșătoare, iar eu sunt în continuare dornică să te ajut să le duci la îndeplinire, însă ești sigură că știi ce faci?

– Cred că da. Trebuie să mai discut cu cineva și totul va depinde de rezultatul acelei conversații. Și nu, discuția aceea nu presupune asasinarea unui Conducător de Casă, adăugă Sydney.

– Bine și atât, făcu Madison pe care asigurările lui Sydney nu avură darul de a o liniști deloc.

– Încerc să mă pregătesc pentru orice situație, spuse Sydney căreia îi plăcea să facă planuri, să aibă cât mai multe variante la îndemână pe care să le poată combina între ele atunci când împrejurările o cereau.

– Tot ceea ce mi-ai spus despre linia de succesiune coincide cu ceea ce știam și eu, dar sunt anumite prevederi speciale pe durata Turnantei?

Madison mai luă un sparanghel murat dintre cei proaspăt aduși de Will pe lângă cel de-al doilea rând de băuturi.

– Nu. Actualele reguli de succesiune au fost stabilite după ultima Turnantă. Oricât ar fi de ciudat însă, tocmai moartea lui Christopher Prospero a determinat stabilirea legilor. Știi, nu a avut un testament, iar Grey era prea tânăr ca să poată fi numit oficial Moștenitor. Nu era niciun dubiu că el va fi numit, pentru că nu mai existau alți copii, dar a fost una dintre acele situații care i-au făcut pe oameni să își dea seama că lucrurile trebuie să fie formalizate odată și odată.

– Cu toate acestea, e foarte interesant că, după înlăturarea lui Grey din linia de succesiune, Miranda nu și-a făcut niciodată un nou testament.

– Asta este într-adevăr interesant, răspunse Sydney.

– Am o senzație oribilă că atunci când spui „interesant" ceea ce vrei să spui de fapt este „merită să provoc trei sau patru explozii la scară largă".

– Doar două. Sunt aproape sigură că nu am nevoie decât de două. Și voi face tot posibilul să te țin departe de ele, o asigură Sydney.

– Dar acum îți spun cu toată seriozitatea că ajutorul pe care mi-l vei da în continuare nu va fi o sarcină lipsită de pericole. Nu vrei să te oprești acum? adăugă ea.

– Nici pomeneală, răspunse Madison.

– În regulă, atunci. Am luat deja câteva măsuri de precauție pentru tine. Când vei pleca de la bar, în seara asta, vei găsi în poșetă un plic cu chenar roșu. Nu, nu ți-l pot da acum. Vreau să te recunoască doar pe tine, așa că e mai bine să îl ating cât mai puțin.

– Sună destul de serios, făcu Madison extrem de atentă.

– Este serios. Plicul va avea miros de trandafiri. Deschide-l imediat după ce intri în apartamentul tău, doar după ce ai închis ușa.

– Scuturi autodeclanșatoare? întrebă Madison.

– Și încă unele foarte bune. O dată pe săptămână vei primi câte un plic în cutia poștală, în fiecare zi de marți până ce totul se va termina. Plicuri cu chenar roșu și cu aromă de trandafiri. Dacă îi lipsește cel puțin unul dintre lucrurile acestea, nu îl deschizi sub nicio formă, ieși naibii din clădire și mă suni imediat.

– Am înțeles, spuse Madison înghițind cu noduri.

– Ascultă, dacă îți cer prea mult...

– Nici gând! i-o tăie Madison. Doar că mintea mea încearcă să facă tranziția de la „sunt spion și e trăsnet" la „nemernicii ăia o să-mi arunce în aer pisica". Trebuie să mă obișnuiesc cu ideea.

– Îți dau cuvântul meu, Madison, că nu voi permite nimănui –

nemernic sau altceva – să o arunce în aer pe Noodle. De fapt, știi ceva? Îi voi face și ei o zgardă-scut pe care ți-o voi trimite mâine la birou printr-un curier.

– Îți mulțumesc. Chiar foarte mult, încuviință Madison. OK, ce mai e de făcut?

– Nu ai de ce să-mi mulțumești. Ador ghemotocul ăla de blană. Oricum, biroul tău este mult mai sigur decât apartamentul. Prospero nu este singura Casă care face afaceri cu Wellington & Ketchum. Să arunci în aer o firmă de avocatură e calea cea mai sigură de a atrage atenția Banalilor către Lumea Nevăzută, așa că nu își vor permite asta. Totuși, în fiecare miercuri vei primi exact la ora 1:13 dimineața un e-mail care va conține o poezie – câteva versuri din poezia *Sweeney, nebunul* de Seamus Heaney 7. Mesajul va avea atașat și un fișier mp3. Descarcă fișierul și lasă programul să îl redea până la capăt. Nu trebuie să îl asculți cu volum, doar redă-l până la sfârșit.

– Tocmai am angajat o asociată ca să mă ajute în perioada asta cu munca suplimentară din perioada Turnantei. Știi, multe Case vor să își pună lucrurile în ordine. Pare o fată de încredere și mă gândeam să îi încredințez o parte din sarcinile legate de proiectele tale. Crezi că ar trebui să îmi fac griji pentru ea? întrebă Madison.

– Voi modifica e-mailul astfel încât vraja să o includă și pe ea. Trebuie doar să i-l trimiți mai departe după ce ai lăsat melodia să curgă până la capăt.

– Mulțumesc. Ce mai pot face pentru tine? întrebă Madison făcând semn pentru un nou rând de băuturi.

– Poți să afli de ce a fost dezmoștenit Grey?

– Probabil că da. Îmi va lua ceva timp, totuși. Informațiile acestea sunt păstrate doar în arhiva materială.

– Încearcă să afli, te rog. Cred că poate fi destul de important. Și dacă pot face ceva care să grăbească într-un fel căutările, te rog să mă anunți.

– Cu siguranță te voi anunța.

Sydney achită nota și se ridică în picioare, avertizându-și prietena.

– Păzește-ți spatele!

– Și tu pe al tău!

Sydney intră în apartamentul lui Laurent pe care îl baricadă cu o mulțime de scuturi.

– Credeam că am încuiat ușa, făcu Laurent care stătea în mijlocul

bucătăriei, cu mâna dreaptă îndoită, gata să arunce o vrajă defensivă simplă.

– Ai încuiat-o, răspunse Sydney. Am descuiat-o eu.

– Ah!

Laurent o privi cum traversează toate camerele cu eficiența unui uragan.

– Locuiesc într-o clădire protejată de scuturi.

– Laurent! îl mustră Sydney cu o voce care sugera că pentru ea clădirile protejate au același efect precum un semn cu textul „Accesul interzis" agățat de ușă.

– Bine, clătină el din cap, ușor amețit. Bineînțeles. Am uitat că ești Hermione Granger în carne și oase. Ar trebui să mă îngrijoreze faptul că ai putut intra așa de simplu?

– Dacă asta te face să te simți mai bine, să știi că scuturile erau de calitate foarte bună, așa încât mă îndoiesc că oricine altcineva ar putea să ajungă la tine, îl asigură Sydney în timp ce continua să arunce o sumedenie de vrăji. Erau vrăji de „întoarce privirea", „nu mă asculta", vrăji de bruiaj și camuflare.

Sunetele scoase de Sydney, extrem de complicate și asemănătoare cu slavona veche, lăsară în urma lor o rază a vânturilor din fuioare de fum, suspendată în aer preț de patruzeci și șapte de secunde, despre care Laurent ajunse să creadă că era făcută mai degrabă ca să deruteze un cartograf, dar nu pricepea foarte bine ce rost avea totuși în locuința lui.

– Pentru o vreme nu vei putea fi identificat prin niciun sistem GPS, nici al Banalilor și nici de vreunul îmbunătățit prin magie, pentru că te ascunde din calea oricărei vrăji de localizare, răspunse Sydney la întrebarea pe care Laurent era convins că nu o rostise cu voce tare.

– Ah! făcu el, simțind că propria lui minte devenise imposibil de localizat.

În orice caz, nu așa plănuise Laurent să își petreacă dimineața aceasta.

– Trebuie să îți spun ceva important și vreau să mă asigur că nimeni nu poate trage cu urechea și cu atât mai mult că nu va bănui vreodată ce ai aflat.

– Cafea? întrebă Laurent, având totuși impresia că discuția lor ar fi fost mult mai ușor de purtat cu ajutorul unui pahar de whisky, însă ceasul arăta că era doar ora 9:23 dimineața și anumite reguli

trebuiau respectate.

– Am nevoie de cafea, adăugă el.

Sydney se cocoță pe unul dintre scaunele de bar imediat ce se încredință că apartamentul era suficient de protejat încât să se poată declara mulțumită. Laurent aduse o tavă pe care se aflau două cappuccino și un platou plin de migdale și biscotti cu anason.

– Uite! sări Sydney dintr-odată, uite motivul pentru care îți spun asta.

– Pentru că am făcut cafea?

– Pentru că sunt două căni de cafea pe tavă. Și pentru că nu ți-ar fi trecut niciodată prin minte să nu fi procedat așa.

Sydney își înmuie tăcută un biscotto în cappuccino, mâncă jumătate din el, după care așeză cana înapoi pe masă.

– Cât de multe știi tu despre sursa magiei?

– Sursa magiei? făcut Laurent, clătinând uimit din cap. Niciodată nu m-am gândit serios la asta. Probabil că vine dintr-un fel de mutație genetică sau ceva asemănător. Vreau să spun, o trăsătură care se moștenește din generație în generație, dar, din când în când, în familie apare cineva ca tine sau ca mine.

– Este și asta o explicație sau măcar o parte a ei, admise Sydney. Sau, ca să mă exprim mai exact, asta explică de ce anumite persoane au acces la magie și o pot folosi, câtă vreme o au, în vreme ce altele nu pot face același lucru. Dar asta nu spune nimic despre sursa magiei.

– În esența ei, magia vine din sacrificiu. Trebuie să renunți la ceva ca să poți primi apoi altceva. Și pentru că magia, cu tot ceea ce îți permite și îți oferă pe lume, este ceva măreț, acel ceva la care renunți trebuie să fie la fel de important. Trebuie să fie ceva de mare însemnătate. Sacrificiul este acea trăsătură care se transmite din generație în generație.

– În ce fel? întrebă Laurent și sorbi cu nesaț din cafea, forțându-și creierul să se trezească.

– Fiecare familie alege să aducă un sacrificiu, îl lămuri Sydney. Fiecare Casă aduce un sacrificiu, o dată la fiecare generație. În mod tradițional, primul născut este cel sacrificat, adăugă Sydney cu vocea lipsită de inflexiuni a unei profesoare care citește mecanic un text în fața elevilor.

– Cum adică primul născut, întrebă zăpăcit Laurent, lăsând cana pe masă.

– Primul copil născut, răspunse Sydney.

– Nu! Laurent se ridică brusc în picioare. Nu se poate! Ce înseamnă asta? Cum adică să îți sacrifici primul copil născut? Dă-o-ncolo, ca-n miturile Greciei antice? Nu se poate! Suntem în secolul douăzeci și unu. Lucrurile astea nu mai există.

– Te asigur că mai există și acum.

Sydney își pironi privirea în ochii lui Laurent.

– Și se întâmplă destul de simplu, fără prea mare agitație. Sunt deja patru generații de când lucrurile se întâmplă așa cum îți spun. A fost suficient ca o singură persoană să își dea seama că magia aduce după ea durere. Adică, puteai bineînțeles să faci o vrajă, însă, imediat după aceea, începeai să te simți slăbit sau cuprins de friguri, scuipai sânge sau aveai orice altă reacție secundară pe care corpul tău o manifesta după ceea ce tocmai făcuseși. Tocmai de aici vine neputința și, atunci când ea nu există, apar consecințele. Prin urmare, unii oameni au renunțat definitiv la magie pentru că fiecare vrajă aducea mult prea multă durere, continuă Sydney povestea. Alții, în schimb, au avut o altă părere și s-au gândit ei: ce-ar fi dacă am reuși să scăpăm de durere? Cum ar fi dacă am pune pe altcineva să plătească în locul nostru? Mai mult decât atât, ce-ar fi să luăm noi magia din acei copii și să deșertăm într-un fel de helește taumaturgic de unde cine dorește se poate servi? Simplu și la îndemâna oricui.

– Bine, să spunem că ai dreptate, făcu Laurent. Vreau să spun... înțeleg că nimeni nu își dorește ca lucrurile să fie complicate și dureroase, dar... copii, Sydney? Copii?

– E mai simplu să renunți la cineva pe care încă nu ai apucat să îl cunoști.

– Asta e teribil de dubios.

– Așa este, răspunse Sydney.

– Stai o clipă! izbucni Laurent. Nu toată lumea are copii. Adică, presupunând că lucrurile stau așa cum spui tu, deși îmi vine tare greu să cred, dacă vine cineva acum și îmi cere un copil are mare ghinion. Sau o să mă oblige să cumpăr un orfan de pe stradă? „Vă felicităm pentru câștigarea Turnantei, domnule Beauchamps, dar unde este copilul?“

Laurent își puse disperat mâinile în creștetul capului și apăsă de parcă ar fi încercat să se aducă pe sine înapoi cu picioarele pe pământ.

– Exact așa procedează, spuse Sydney. Nu se va întâmpla imediat, dar este într-adevăr o obligație pentru a putea conduce o Casă.

– Tu chiar vorbești serios, se convinse Laurent, prăbușindu-se pe scaun.

– Da, făcu ea. Singura situație în care obligația este suspendată este în cazul în care un membru al Casei își pierde viața pe durata Turnantei. Vraja este stabilită în așa fel încât recunoaște moartea unuia dintre membrii Casei ca pe un sacrificiu, pentru că magia celui dispărut se va întoarce în marele helești eu.

– Așa se explică faptul că nimeni nu pare să dea doi bani pe toată întrecerea asta, pricepu Laurent. Pentru că pierderea unei bătălii înseamnă, de fapt, un soi de bilet de ieșire din închisoare.

– Chiar așa, aprobă Sydney. De altfel, cumpărarea unui copil nu este o opțiune rezervată doar celor care nu pot sau nu doresc să aibă urmași biologici. Cei care vor să aibă asigurate atât descendența directă, cât și accesul nelimitat la magie fără daune inutile recurg la această variantă. Poți să cumperi orice dorești, dacă ai suficienți bani.

– Dar ai spus sacrificii, îi aminti Laurent cu oroare în glas.

– Am spus, încuviință Sydney simplu.

Vocea ei putea la fel de bine să îl anunțe că regretă nespus, dar tumora este malignă și că nu se mai poate face nimic.

– Doar nu vrei să îmi spui că îi omoară, pur și simplu, pe acei copii. Așa ceva nu se poate întâmpla.

– Cei sacrificați, jertfele, nu sunt uciși imediat sau direct. Este un întreg proces. O extracție sau, mai bine zis, o distilare ca să mă exprim în termeni medicali. Este mult mai simplu să vorbim în termeni medicali, iar într-o companie civilizată eufemismele sunt necesare pentru că majoritatea jertfiților nu supraviețuiesc întregului proces. Locul acela în care sunt trimise jertfele extrage magia din ele. Prin durere și prin suferință. Prin tot ceea ce magicienii Lumii Nevăzute ar trebui să îndure pentru a putea avea putere.

Apoi Sydney îl întrebă cu o nesfârșită blândețe, ca și cum s-ar fi temut că vorbele ei l-ar fi putut zdrobi:

– Laurent, doare atunci când rostești o vrajă?

– La început, da, recunoscu Laurent. Înainte să îl cunosc pe Grey și să vin la școală împreună cu el. Aveam dureri de cap. Migrene. Grețuri, vedenii... pachetul complet. Când au încetat, mi-am închipuit că reușisem să învăț cum se procedează corect.

– Nu, îl contrazise Sydney. Nu acela a fost motivul. Au încetat

pentru că altcineva începuse să plătească prețul în numele tău.

– Doamne, Dumnezeule!

Laurent își acoperi gura și se repezi afară din încăpere, împleticindu-se.

Sydney rămase nemișcată pe scaunul ei de bar, cu ochii ațintiți spre priveliștea orașului care se desfășura dincolo de fereastră, în timp ce din încăperea alăturată se auzeau icnete, apa trasă la toaletă și apoi șuvoiul robinetului. Laurent avea încă ochii roșii și fața pământie când intră înapoi în living.

– Nu toți copiii își pierd viața, continuă ea netulburată, de parcă discuția lor nu s-ar fi oprit nicio clipă. Cei mai mulți mor, într-adevăr. Dar câțiva dintre noi, foarte puțini, reușesc să scape cu bine. În orice caz, „bine" are aici un alt înțeles decât cel pe care îl cunoaște lumea. Dar învățăm să ne folosim propria putere și să o mânuim în feluri în care Lumea Nevăzută nici nu și-ar putea închipui vreodată.

– Cine... oprește-te! Ai spus „noi". Sydney, ai spus „noi". Doar nu ai fost...

Laurent se simțea rău din nou.

– Sunt sigură că ai auzit deja zvonurile, ceea ce se spune despre mine, îl întrerupse Sydney, iar el aprobă din cap.

– Se spune cum că ai fi o Umbră. Mi-am imaginat că se referă la faptul că ești străină.

– Locul în care am fost trimiși toți se numește Casa Umbrelor. Și da, eu de acolo vin. Am fost jertfa pe care una dintre Case a sacrificat-o.

Sydney fu cât pe ce să pronunțe numele Casei care o aruncase, dar își înghiți cuvintele. Era mult prea devreme pentru el să poată digera tot acel volum de informație. Și încă erau mult prea multe incertitudini. Laurent continua să pună întrebări și să aibă nevoie de lămuriri.

– Mi-am câștigat singură dreptul de a ieși de acolo. În toată istoria recentă, doar o singură persoană a mai reușit să scape de acolo. Verenice Tenebrae.

Laurent încuviință, mișcând domol din cap.

– Știam că e o persoană deosebită despre care lumea vorbea destul de mult. Însă niciodată nu m-a preocupat să aflu motivul. Stai o clipă.... Laurent încremeni. Ați ieșit doar voi două... din câți?

– Din mai mulți, răspunse Sydney. Mult mai mulți decât am fi dispuși să numărăm. Gândește-te că Umbrele își duc traiul pe lumea

asta de mai bine de o sută de ani, timp suficient pentru ca oamenii să se obișnuiască cu ideea și să își imagineze că lucrurile au funcționat în felul acesta dintotdeauna. E adevărat că oamenii se întristează puțin dacă stau să se gândească de două ori, dar, Doamne Dumnezeule, pentru ei lucrurile stăteau cu mult mai rău înainte.

Laurent se cutremură.

– Dar dacă se întâmplă atât de rar, cum ai reușit tu să scapi de acolo? Ești în regulă? Vreau să spun, dacă nu mai ești o jertă, ce anume ești tu acum?

Sydney îi povesti tot. Îi povesti despre Umbre, despre cum a învățat tainele magiei, dar și pe cele ale disimulării, îi povesti despre contractul care o ținea legată de mâini și de picioare. Îi arătă marginile sfâșiate ale umbrei ei, locurile din care rupsese fâșii peste fâșii pentru a plăti fiecare datorie. Luă o bucată de pânză și șterse fardul ce acoperea stigmatele care îi brăzdau palmele și brațele și pe care nicio magie nu le putea ascunde.

Laurent tresări, crispându-se de groază.

– OK. Cât costă?

– Cât costă ce? se miră Sydney.

– Cât costă să achiți contractul integral?

– De ce întrebi asta? făcu ea încă nedumerită de întrebarea lui.

– Pentru că vreau să îl răscumpăr. Puterea asta pe care o au ei asupra ta e o adevărată mizerie. Ești o ființă, nu ar trebui să fii proprietatea nimănui.

Sydney îl fixă prelung cu privirea.

– Tu chiar vorbești serios.

– Bineînțeles!

Închise ochii și rămase nemișcată preț de aproape un minut, ținându-și respirația, până când fu aproape sigură că nu îi va scăpa nicio lacrimă. Apoi deschise ochii din nou.

– Cred că acesta este cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată. Dar lucrurile nu merg așa. Ei primesc doar plata în magie. În rezultate. Și vor ca eu să fac ceva anume.

Atunci îi povesti despre ultima poruncă pe care i-o dăduse Shara. În mare parte.

– Dar nu te vei lupta cu Miranda în mod direct. Te vei duela cu Ian. Și el este singurul magician de pe lumea asta care chiar ar putea să te omoare. Vreau să spun, știu că ești foarte bună. Ești genială. Dar și el este la fel de bun, îl cunosc, era cu doi ani înaintea noastră

la școală. Știu foarte bine cât de puternică este magia lui, făcu Laurent.

– Poate că în urmă cu o lună puterile noastre ar fi fost aproape egale, medită Sydney.

Verdele sălbatic al magiei celei noi și destul de bizare vâjâi și i se învârteji sub piele.

– Crede-mă, știu cât sunt de puternică.

– Te cred dar, Sydney, nu vreau să fiu indiscret, voi doi nu sunteți oarecum împreună?

– Știam dinainte de începerea Turnantei ce mi se va cere să fac, evită ea răspunsul.

– Cum ar reacționa Umbrele alea dacă aș refuza să îl provoc la luptă? spuse Laurent așezându-se în fața ferestrelor sale nesfârșit de lungi.

– Vor exista consecințe. În ceea ce mă privește. Și vor fi... dureroase, răspunse Sydney, lăsând ultimul cuvânt să plutească în aer.

– Bine, ai spus că primesc plata doar în magie. Ce-ar fi să le ofer o parte din magia mea. Sunt un magician bun, sunt puternic și știu să lupt, se înfurie el, în timp ce durerea din glas lăsa locul mâniei.

– Orice contract pe care îl semnezi este al tău pentru totdeauna. Și ceea ce Shara vrea să mă pună să fac, se va asigura că îmi voi duce sarcina la îndeplinire.

Laurent se opri brusc, după care se întoarse spre ea.

– Asta este cea mai tâmpită zi din viața mea. Ce pot să fac eu?

– Lansează provocarea către Casa Prospero și ai încredere că îmi pot purta de grijă.

– Ești sigură? Ce-ar fi dacă dau totul dracului, mă retrag din Turnantă și din toată Lumea Nevăzută. Cum aș putea să mai folosesc magia de acum înainte când știu de unde provine? Nu mai pot. Nici nu mai vreau, hotărî Laurent frecându-și mâinile de pantaloni de parcă ar fi vrut să le curețe de murdărie.

– Te pot învăța. Înainte îți puteai folosi propria putere, iar puterea aceea este încă acolo. În rest, tot ceea ce poți să faci pentru mine acum este să rămâi mai departe în Turnantă.

– Ești absolut sigură că asta este ceea ce îți dorești, Sydney? Pentru că, dacă ai cea mai mică îndoială, să știi că voi face tot ceea ce pot, dar absolut totul, ca să te scot din locul acela și din toată încurcătura asta.

– Îți mulțumesc. Sincer, îți mulțumesc mult. Dar sunt lucruri mult mai importante în joc decât ceea ce îmi doresc eu, răspunse ea.

– În regulă. Dacă ești sigură...

– Sunt, încheie Sydney.

Laurent se frecă disperat cu mâinile pe față, apoi în cap.

– Dumnezeule, trebuie să vorbesc cu Grey. Trebuie să afle.

– Laurent, îl întrerupse ea cu o voce moale. Grey a crescut în Lumea Nevăzută. A fost Moștenitorul Casei sale. Știe toate lucrurile acestea. Le-a aflat de ani buni.

– Vai de mine! făcu Laurent. Apoi, încă o dată: Vai de mine!

Sydney se așeză pe canapea alături de Laurent a cărui lume se întorsese cu susul în jos, iar el încerca să îi găsească înțelesul. După o vreme, clătină din cap.

– Altceva?

– Da, răspunse Sydney. Lasă-mă pe mine să îi transmit Mirandei provocarea. Personal.

– Bineînțeles, dacă asta îți dorești, acceptă el și se opri brusc. Atunci când ai acceptat să mă reprezinți pe mine, ai avut posibilitatea să alegi sau și asta a fost una dintre sarcinile pe care ți le-au dat?

– Umbrele voiau să intru în competiție, răspunse Sydney. Dar a fost alegerea mea să lupt pentru tine și nu aș schimba asta niciodată.

Sydney se ridică pregătindu-se să plece.

– Poți să lași în funcțiune vraja aceea de neidentificare când pleci? o rugă Laurent. Cred că vreau să fiu foarte singur pentru o vreme.

– Desigur.

Sydney își odihni mâna pe urmărul lui preț de o răsuflare.

– Ai grijă de tine, Laurent!

XII

Munca la Departamentul de Proiecte Speciale nu se apropia nici pe departe de așteptările lui Harper. De fapt, toată această bătălie enormă și devoratoare de resurse era, teoretic, în plină desfășurare, dar ea nu reușise încă să vadă niciun magician în carne și oase prin birourile de aici. Sau, cel puțin, era aproape sigură că nu văzuse niciunul. Cu excepția ultimelor mesaje-scut – care fuseseră grozave și care nu-i mai provocaseră acele dureri de cap pe care i le pricinuia de fiecare dată magia –, nu mai descoperise ceva cât de cât magic. Munca de la Proiecte Speciale se asemăna cu vechiul ei loc de muncă: ore nesfârșite și cantități impresionante de documente care trebuiau scrise. Tocmai se ocupa de rescrierea unui testament ale cărui hârtii trebuiau predate în cel mai scurt timp. Cum ar veni, o muncă extrem de palpitantă.

– Harper, ai o clipă liberă? o întrebă Madison oprindu-se în ușă.

– Sigur că da, încuviință Harper, ridicând în gând o sprânceană întrebătoare.

Madison închise ușa în urma ei. Hm, deci este vorba despre ceva foarte serios și cât se poate de secret, cugetă Harper.

– Ce părere ai avea să lucrezi ceva în arhive?

Arhivele. Locul în care erau păstrate toate documentele referitoare la Lumea Nevăzută, acele hârtii care musteau de magie astfel încât nu ar fi putut fi încredințate niciunui computer. Locul în care Harper încercase în toate chipurile să ajungă din clipa în care își luase slujba în primire.

– Cred că ar fi o muncă mult mai interesantă decât rescrierea testamentelor.

– Posibil. Dar, în același timp, poate fi o activitate la fel de frustrantă. Ești pregătită?

– Sigur că da.

– Perfect! Vreau să fii cât se poate de discretă, chiar și în ceea ce-i privește pe angajații firmei. Este vorba despre un caz în care confidențialitatea absolută este o condiție necesară a înțelegerii.

Madison își coborî ochii tiviți de cearcăne vinețiii pe care machiajul nu reușea să le acopere. Harper știa prea bine cât de obosită se simțea ea, după numărul de ore suplimentare pe care le făcuse în ultimele săptămâni. Cu toate acestea, Madison ajungea înaintea ei la birou și pleca mult în urma ei, iar asta se întâmpla în fiecare zi de când începuse Harper să lucreze la Wellington & Ketchum.

– Ca un acord de confidențialitate? întrebă Harper.

– Nu, ca o vrajă de legare care te poate împiedica fizic să scapi vreo vorbă. Avocatul care s-a ocupat de negocierea termenilor a fost de asemenea sub incidența vrăjii și nu sunt sigură cât de mult sau cât de departe se întinde efectul ei.

OK, deja începe să devină palpitant, se gândi Harper, după care vorbi cu voce tare:

– Adică, s-ar putea să nu fiu capabilă să îți spun nici măcar ție ceea ce voi descoperi, asta vrei să spui?

– Într-o situație extremă, s-ar putea să nu reușești nici măcar să citești ceea ce descoperi. Dosarul va părea plin de pagini albe, de poezii sau de orice alte prostii de neînțeles. Și din cauza vrăjii de legare nici măcar nu îți pot spune cât de extremă poate fi o situație.

– Am înțeles. Și care este cazul care are atât de multe secrete?

– Dezmoștenirea lui Grey Prospero. Timpul este esențial, așa încât te rog să îmi trimiți un rezumat al proiectelor pe care le desfășori acum ca să le pot repartiza altor colegi. Când ai terminat, vino la mine în birou să îți dau ceea ce ai nevoie pentru a putea ajunge la arhive.

Harper se îndoia că este vorba despre o cheie.

– Trebuie să caut ceva anume în acel dosar? întrebă ea.

– Nu, am nevoie de întregul dosar atunci când îl vei găsi. Să nu te amăgești cumva că munca asta este una ușoară și rapidă, pentru că te înșeli. Arhivele sunt... ciudate.

Harper reuși abia după două ore să încheie rezumatul proiectelor

de care se ocupa. Îl trimise și porni spre biroul lui Madison.

– Primul lucru pe care trebuie să îl știi este acela că arhivele magice sunt complet separate de arhivele Banalilor. Se găsesc la etajul 39.

Harper mușcă momeala și se repezi să spună ceea ce orice om obișnuit ar fi remarcat.

– Clădirea nu are decât 38 de etaje.

– În cea mai mare parte a timpului, așa este, răspunde Madison, care îi întinse o bucată de plastic ce semăna cu un card de acces pe care cineva ar fi avut ambiția să îl croiască în forma unei chei de modă veche.

– Folosește asta la lift și vei avea 39 de etaje.

Madison mai împinse spre ea o cutie mică și transparentă și o lumânare.

– Când ieși din lift, ciocănește de trei ori în capacul acestei cutii. Asta va activa vraja care îți oferă liberă trecere atât înăuntru, cât și în afara arhivelor.

– Liberă trecere? se minună Harper.

– Crede-mă, dosarele pe care le păstrăm acolo sunt cele mai importante documente pe care le posedă firma aceasta. E imperios necesar să fie ferite de oricine nu are permisiunea să le vadă. Arhivele Nevăzute se află la etajul 39 pentru că etajul acesta este prevăzut cu un sistem magic de autodistrugere care se va activa automat la o eventuală breșă de securitate. Folosește vraja.

Harper simțea cum i se înmoaie genunchii și se bucură de faptul că stătea deja pe scaun.

– Autodistrugere magică.

Madison încuviință din cap.

– Va distruge întreaga arhivă, cu tot și toți cei ce se află înăuntru. Teoretic, restul clădirii este în siguranță, dar, pentru orice eventualitate, nu avem acces la etajul 38.

Haper calculă în gând la ce costuri se ridică un întreg etaj neocupat dintr-o clădire din Manhattan.

– Ești sigură că n-ar fi mai bine să încredințezi sarcina asta unei persoane, știu eu, mai magice?

– Vrăjile pe care ți le dau funcționează la fel ca scuturile autodeclanșatoare. Nu ai nevoie de magie, trebuie doar să urmezi instrucțiunile. Dacă simți că nu poți face față, voi da altcuiva sarcina.

Secretele erau păstrate în arhive. Asta însemna că, dacă exista într-

adevăr ceva în toată clădirea care să o ajute să descopere ce i s-a întâmplat în realitate lui Rose, atunci acel ceva putea fi găsit doar în arhive.

– Nu, mă descurc, zise hotărâtă Harper. Ciocănesc de trei ori în cutie pentru liberă trecere. Și lumânarea?

– Aprinde-o cu ajutorul magiei, iar ea va declanșa lumina din încăperi și te va ajuta să găsești dosarele. Mult noroc!

Cheia funcționă destul de simplu. Liftul urcă silențios până la etajul 38, apoi se opri și săltă spre ultimul nivel. Monitorul nu indica un număr, ci o cutiuță asemănătoare celei pe care Harper o ținea în mână. Păși afară din lift într-o încăpere din beton cenușiu și, din câte părea la prima vedere, pustie.

Ciocăni de trei ori cu degetul în capacul cutiei.

Un fuior roz cu aromă de vată de zahăr se ridică din cutie, îngroșându-se. Preț de mai bine de un minut, răstimp în care Harper se rugă fierbinte să nu fie aruncată în aer, nu putu să vadă nimic altceva în jur. Apoi fumul se risipi dintr-odată și fata își dădu seama că nu se mai găsea în camera cu pereți de beton. Acum stătea într-o încăpere care semăna foarte bine cu o bibliotecă elegantă. O bibliotecă foarte mare și extrem de elegantă. Ferestrele urcau din podea până în tavan, de unde coborau pe pereți plante agățătoare. Podelele erau din lemn tocit de pași, mese lungi străbăteau încăperea și apoi dosarele. Nenumărate rafturi înțesate de dosare.

Harper își adună toate puterile, pregătindu-se pentru durerea de cap, și aprinse lumânarea. În aceeași clipă se aprinseră toate luminile, de la sfeșnice de perete până la un imens candelabru ce atârna din tavan.

Căută din priviri un catalog sau o cartotecă, un reper care ar fi ajutat-o să se orienteze de unde avea să înceapă căutările. Dar nu era nimic de felul acesta. Se îndreptă spre un dulap cu uși și scoase de acolo un dosar. Niciun nume nu era înscris acolo, absolut nimic, doar pagini goale. Fixă cu privirea lumânarea, despre care Madison îi spusese că o va ajuta să găsească dosarul căutat, și o ridică în dreptul ochilor. Dacă îndrepta flacăra deasupra filelor de hârtie, dosarul începea să își dezvăluie secretele. Din câte putu să citească, nu era vorba despre cazul dezmoștenirii Prospero, ci avea legătură cu o achiziție a terenului pe care se afla acum Casa Dee, o prevedere legată de posibilitatea ca magia să poată fi considerată drept compensație pentru vânzarea în cauză. Nici dosarul alăturat nu avea

legătură cu dezmoștenirea din familia Prospero. Și nici următorul. Nici măcar celelalte așezate la rând, își dădu ea seama în scurt timp. Erau contracte legate de proceduri de divorț, testamente, drepturi de proprietate intelectuală pentru că, după toate aparențele, aveai posibilitatea să înregistrezi patentul unei anumite vrăji.

Harper scoase telefonul cu intenția de a-i scrie lui Madison un mesaj prin care să o întrebe dacă nu cumva mai exista o vrajă care să o ajute să deslușească sistemul de arhivare.

– Nu se poate!

Harper rămase uluită. Ceasul de pe ecranul telefonului arăta data și ora pe care chiar ea le trecuse la finalul raportului trimis către Madison. Stomacul scoase niște zgomote care îi amintiră că ora prânzului trecuse deja de prea mult timp.

– E mult prea bizar, gândi Harper și suflă în lumânare, îndreptându-se apoi spre ușile liftului. În timp ce cobora, telefonul își reconfigură afișajul care arăta acum ora 7:47 pm. Asta însemna că stătuse aproape patru ore în arhive.

– Îmi pare rău pentru asta, spuse Madison, dar timpul trece mult mai straniu acolo sus. Avem niște ceasuri, din acelea mecanice pe care trebuie să le învârți, și am să îți aduc și ție unul. Te rog să comanzi mâncare în seara asta și să o decontezi. Trebuia să îți fi spus dinainte că așa se va întâmpla.

– Mulțumesc, acceptă Harper. Dar ce fac cu sistemul de arhivare?

Madison își mută privirea gânditoare.

– Să văd ce pot face, dar cred că va mai dura puțin timp. Va trebui să mă consult cu cineva din afara firmei. Deocamdată, continuă să cauți și să sperăm că vei avea noroc.

Prima din categoria obligatorie a confruntărilor aducătoare de moarte îi pusese față în față pe Lara Merlin și Bryce Dee. Încăperea era ticsită de magicieni asemănători rechinilor ce dau târcoale prăzii. Magia continua să dea greș, iar căderile se înmulțiseră îngrijorător de mult și apăreau deja nu doar în timpul duelurilor, ci chiar și atunci când era vorba despre vrăji ușoare sau obișnuite. Farmecele și iluziile pur și simplu nu mai aveau niciun efect. Pe măsură ce eșecurile apăreau din ce în ce mai des, se întețeau și speculațiile legate de motivele care provocaseră toate aceste neplăceri. Ipoteza care se afla deja pe buzele tuturor îl găsise vinovat pe Miles Merlin, a cărui putere slăbise simțitor, făcându-l să piardă controlul deplin

asupra lucrurilor. Magia nu făcea decât să urmeze decăderea conducătorului Lumii Nevăzute. Mulți ajunseseră chiar să spună că balanța s-ar fi echilibrat din nou dacă fiica lui Merlin și-ar fi dat viața în luptă pentru a plăti, în felul acesta, datoria tatălui său.

Sydney simțea nevoia să îi scuipe în față. Nu avea nicio urmă de îngăduință pentru Miles, dar nu putea sub niciun chip să îi tolereze pe cei care s-ar fi grăbit să oblige un copil să plătească pentru păcatele părintelui.

– Am auzit că tu ești de vină. Ne-ai furat toată magia când te-ai furișat afară din locul acela, îi tăie calea un bătrân a cărui față roșie ca focul arăta fără niciun dubiu că băuse vârtos de ceva vreme.

Sydney îi întoarse spatele, dar bătrânul o apucă și o smuci înapoi, strângându-i brațul ca într-o menghină.

– Cu tine vorbesc, târfă!

– Nu mă interesează să vă ascult, i-o reteză Sydney.

Își îndoi degetul arătător și pe cel inelar deasupra mâinii stângi, iar în clipa următoare bătrânul își smuci speriat palma ca fript de o sobă încinsă. Sydney se îndepărtă în timp ce el continua să-și bombăne înfuriat insultele fără să aibă însă curaj să se țină după ea.

Sydney nu s-ar fi îndurat să iasă din casă dacă protagoniștii duelului ar fi fost alții decât cei aliniați în seara aceasta. Nu își dorea câtuși de puțin să vadă cum oamenii se distrug unii pe alții pentru amuzamentul publicului spectator. Dar știa că Ian își iubește sora foarte mult.

Continuă să străbată încăperea până reuși să ajungă la el. Ian stătea singur în primul rând, cu pumnii încleștați de o parte și de alta a corpului, atât de strânși încât încheieturile i se zăreau albe pe sub piele.

– Nu puteam să nu vin. N-aș fi vrut să fiu aici, dar nu puteam să stau deoparte.

– E mult mai bună decât el, șopti Sydney. Sora ta este deșteaptă și organizată. Bryce, la rândul lui, își închipuie că este de două ori mai talentat decât în realitate și îi subestimează pe toți din jurul lui.

Își mișcă ușor mâna până când dosul palmei sale o întâlni pe a lui Ian, atingând-o ușor.

– Vrăjile acestea le făcea încă de când era copil și abia începuse să învețe despre magie, spuse Ian fără să o piardă din piriviri pe Lara, care stătea de una singură în fața publicului. Atunci spunea că pune capcane. Făcea tot felul de pachețele magice care se declanșau

automat dacă deschideai o ușă, de exemplu. În clipa următoare, te pomeneai plin de sclipici, de pene colorate sau de orice alte chestii ridicole, iar ea chițăia de râs ca o vrăjitoare în miniatură. Începusem să le declanșez intenționat doar ca să o aud cum râde. Cea mai tare dintre toate a fost la o cină festivă organizată de tata. Numai lume elegantă, conducătorii Caselor și tot tacâmul. Lara nu înțelegea de ce nu are voie să vină și ea la petrecere. Nici acum nu știu cum, dar a reușit să facă mai multe capcane pline de broscuțe ce se declanșau în momentul în care tata se așeza pe scaunul din capul mesei. A fost plin de broscuțe care săreau peste tot, prin farfurii, în paharele de apă sau în poala invitaților.

Sydney își reținu un hohot de râs care îi urcă în gât, mușcându-și obrajii pe dinăuntru.

– Cred că m-aș înțelege bine cu sora ta.

– Și eu cred la fel, aprobă Ian.

Confruntarea începu.

La început, Lara părea că nu face nimic altceva decât să stea nemișcată. Se întâmpla câteodată ca magicienii să nu reușească să înțeleagă importanța unui duel mortal până când nu se aflau tocmai în mijlocul lui și înghețau pur și simplu. Bryce, în schimb, se vedea că încearcă să rostească o vrajă, i se mișcau atât buzele, cât și mâinile, iar aerul din jurul lui tremura. Zvârli ceva greu de deslușit spre Lara, aruncând vraja ca pe o minge de softball, însă Lara nu făcu nimic altceva decât să ridice o mână pentru a respinge orice ar fi fost vraja aceea.

Mulțimea mârâi, sălbatică și lacomă.

Ian se încordă atât de violent, încât părea că vibrează deja sub tensiune. Sydney nu se uita la niciunul dintre bărbați, concentrându-și atenția asupra mâinilor Larei.

– Vai, cât de mult îmi place sora ta! Chiar foarte mult, îi șopti.

Ian se întoarse și o privi uluit.

– Privește doar, îl atenționă Sydney.

În clipa următoare, Bryce își trecu mâna peste frunte, care rămase mânjită de un roșu intens ce i se întindea și pe mâneca hainei. Ca la un semn, sângele începu să-i izvorască de sub linia părului de pe frunte, din ochi și din urechi, gâlgâind tot mai puternic până când umplu toată podeaua din jurul lui. În mai puțin de un minut, se prăbuși la pământ. În mai puțin de două minute era deja mort.

Lara își îndreptă hainele și părăsi încăperea fără să scoată un

cuvânt. Ian o privi cum se îndepărtează.

Doar când o pierdu cu totul din vedere, îl căută din priviri pe tatăl său.

Miles Merlin nu se afla în public.

A doua zi de dimineață, când Miranda intră în birou, o găsi pe Sydney așezată pe locul ei.

– Nu te mai deranja să verifici scuturile. Le-am oprit eu după ce Casa m-a lăsat să intru.

– Casa te-a lăsat să intri? făcu Miranda în timp ce degetele mâinii stângi pâlpâiră ușor lângă coapsă.

– Am rugat-o frumos, iar ea și-a deschis ușile imediat.

Sydney își arcui colțurile gurii în sus, cu o veselie atât de falsă, încât părea varianta caraghioasă a unui zâmbet, și bătu din gene.

– Și nu te mai obosi nici cu vraja aceea pe care vrei s-o începi. Ți-aș putea opri inima în piept înainte să rostești un cuvânt. Știi bine că pot face asta, ai văzut deja de ce sunt în stare și cred că ești destul de deșteaptă ca să îți dai seama că, dacă aș fi vrut să te omor, ai fi găsit aici o vrajă și nicidecum pe mine. Așa că de ce nu vrei să mă crezi că tot ce-mi doresc este o discuție civilizată și să iei loc, te rog.

– Presupun că ai făcut tot teatrul ăsta pentru un motiv anume, făcu Miranda tăios și se așeză într-unul dintre scaunele pentru musafiri, cu spatele drept și picioarele încrucișate în dreptul gleznelor. Își netezi pe îndelete câteva cute imaginare ale fustei și culese câteva scame invizibile de pe haine. Ridică privirea spre oglindă, care era enervant de goală. Casa nu avea de gând să îi ofere niciun indiciu. Urma să poarte o discuție foarte serioasă cu Casa, mai târziu, și să afle de ce nu i-a transmis niciun avertisment, dar, mai ales, de ce i-a permis lui Sydney să pătrundă înăuntru.

– Am un mesaj pentru tine. Am vrut să mă asigur că îl vei primi.

Sydney îi împinse de-a latul biroului plicul care conținea textul provocării. Miranda îl lăsă neatins.

– Provocarea aceasta are loc la ordinul Sharei, care spune că în felul acesta mă voi putea răzbuna. Deși n-am auzit niciodată până acum ca Umbrelor să le pese îndeajuns de mult de unul dintre copiii aruncați acolo și să le înlesnească răzbunarea asupra părinților care i-au abandonat. Dar suntem oricum prea puțini care am reușit să scăpăm, așa că aș putea să mă înșel. Așadar, dacă tata este deja mort, tu ești următoarea, Mamă.

În timp ce Sydney vorbea, orice urmă de culoare dispărea din obrajii Mirandei care devenise la fel de palidă precum bluza de mătase pe care o purta.

– Nu mi se pare nimic amuzant.

– Nici mie, cu atât mai puțin când am aflat totul. Shara nu obișnuiește să ne spună care a fost Casa care ne-a azvârlit acolo. „Toți sunt acum Umbre și asta este tot ceea ce contează", spunea și o repeta la nesfârșit celor care supraviețuiau suficient de mult ca să mai poată pune întrebări. Probabil că încerca să ne facă să ne simțim speciali și nu ca și cum am fi fost aruncați acolo, făcu Sydney batjocoritoare. Mi-a luat destul de mult timp să pot pleca de acolo, să pot convinge Casa că sunt suficient de puternică încât să ies pe ușile sale și să supraviețuiesc după ce pășesc dincolo de acel prag. A trebuit să trec teste peste teste, să învăț o mulțime de secrete. Și le-am învățat. Dar mă întreb cum ai luat decizia la momentul acela. A contat faptul că Grey era băiat și erai atât de conservatoare încât să fi fost convinsă de teoriile acelea din Evul Mediu legate de dreptul primului născut sau doar ai dat cu banul și ai lăsat norocul să aleagă pe care dintre copiii tăi să îl ia Umbrele și să îl stoarcă de orice fărâmă de magie?

Sydney bătu darabana pe tăblia mesei, așteptând un răspuns.

– Tu, icni Miranda cu glasul plin de neîncredere și speranță. În viață.

– Da. Eu. În viață. Regret, mamă, făcu Sydney ridicând nepăsător din umeri. De ce altceva m-ar fi lăsat Casa să intru.

– Este imposibil ceea ce spui, continuă Miranda fără să-și dezlipească privirea de pe chipul lui Sydney.

– Mă surprinde faptul că recunoști asta. Credeam că oamenii ca mine sunt pentru voi niște personaje din basmele pe care vi le îndrugați singuri ca să vă alinați conștiința. „Da, dar unii dintre ei ies de acolo." De fapt, doar două persoane au reușit până acum. Verenice și cu mine. Nu-ți imagina că toți ceilalți sunt într-un fel de vacanță prelungită. Dar, până la urmă, doi înseamnă mai mult decât unul, așa că puteți spune în continuare că unii dintre noi pot ieși.

– Shara mi-a promis. Am implorat-o, am mituit-o chiar și mi-a promis că îmi va spune dacă fiica mea va reuși să scape, se justifică Miranda.

– Shara spune foarte multe lucruri care pot fi confundate foarte ușor cu niște promisiuni. Am învățat să nu mai cred niciuna dintre

promisiunile ei dacă nu le scrie pe hârtie. Umbrele adoră să încheie contracte, adăugă Sydney cu voce tăioasă. După cum spuneam, Casa mi-a dat voie să intru și, da, am respectat procedura tradițională, am dat o picătură de sânge, dar dacă nu este de ajuns, pot oricând să îmi demonstrez identitatea dacă ești și tu de acord să facem vraja.

– O vrajă *Perdita*? întrebă Miranda.

Nu vedea cum putea să se fi înșelat Casa; era înspăimântată că avusese dreptate.

– Cred că este oportun.

– De acord. Presupun că ai un obiect ascuțit.

– Întotdeauna, făcu Sydney. Apoi rosti un cuvânt care spulberă aerul și crestă cu unghia pielea de pe buricul degetului mare. Pielea se despică urmând o linie perfectă. Stoarse până când trei picături de sânge căzură pe biroul Mirandei, apoi întinse mâna spre mama ei. Mâna Mirandei tremură în palmele fiicei sale care repetă operațiunea. Sydney rosti apoi un vers, iar încăperea fu inundată de parfum de crini. Picăturile de sânge se amestecară și își preschimbară culoarea în auriu. Miranda se dădu câțiva pași înapoi până când fu cât pe ce să-și piardă echilibrul și se răsturnă înapoi în scaun.

– Am implorat-o să îmi spună, suspină închizându-și ochii. Voi refuza provocarea.

– Nu, sări Sydney. O vei accepta. Mai mult decât atât, vei solicita să aibă loc cât mai iute.

– Ian te-ar putea ucide.

– Slabe șanse, i-o reteză Sydney. De altfel, chiar îți imaginezi că Shara m-ar lăsa să umblu liberă dacă nu i-aș respecta ordinele? Dă-mi voie să îți explic cum stau lucrurile de vreme ce nu prea pari să o cunoști prea bine pe Shara: nici pomeneală. M-ar ucide într-o clipită. Sunt încă legată de Casa Umbrelor. Mai am de plătit dobândă pentru datoria în contul căreia m-ai vândut, așa încât dacă ea îmi spune să sar nici măcar nu am nevoie să întreb cât de sus pentru că mușchii mei își iau avânt deja.

– Tatăl tău, vorbi Miranda al cărei glas părea să vină de departe, poate chiar din vremuri trecute.

– Ce e cu el? se răsti Sydney cu o voce la fel de tăioasă precum vraja care le storsese sângele pe biroul Mirandei.

– Tatăl tău te-a dus în locul acela. Mi-a spus că te născuseși moartă. Nu am aflat ce făcuse cu adevărat până la Turnanta

precedentă.

Mânia i se ridica în glas.

– Nu aveam de gând să renunț la niciunul dintre copiii mei. Plănuisem să găsesc un copil abandonat și să îl duc pe el în contul datoriei. El s-a opus pe motiv că doar sângele familiei putea să păstreze magia cât mai pură. Mai puternică. Și a făcut-o. De aceea l-am omorât. În timpul unui duel, am avut grijă ca o vrajă să dea greș.

– Toate bune și frumoase, dar în cele din urmă nici nu mai contează care dintre voi m-a dus acolo și m-a abandonat. A fost unul dintre voi. Poate că într-adevăr l-ai omorât ca să te simți tu mai bine, dar nu ai catadicsit să te miști până la Casa Umbrelor și să mă ceri înapoi, nu-i așa? îi ceru socoteală Sydney.

Fața Mirandei spunea totul.

– Exact cum mi-am imaginat. Voiai să te anunțe dacă reușesc să ies, dar n-ai fi mișcat un deget să încerci să mă scoți afară mai devreme. Ca apoi să suferi după fiecare vrajă pe care o faci. Încă te folosești de magia Umbrelor, toată Casa duhnește de magia lor. Te-am făcut să dansezi, la fel ca toți nenorociții ăia de magicieni, în seara primei confruntări. N-ai decât să îți răcești gura de pomană spunând mai departe că n-ai fi făcut una ca asta, că îți pare rău de cealaltă. Una spui și alta faci. Așa că îmi pare rău că nu-ți pot sări în brațe, mamă.

– Abia te-am regăsit, suspină Miranda cu lacrimi în ochi.

– Și ce? Ar trebui să cred că, dintr-odată, simți o legătură miraculoasă cu mine? Să te cred că îți pare rău pentru tot ceea ce a trebuit să îndur, pentru tot ceea ce am suferit ca să ajung aici. Și acum te aștepți cumva să te iert? Întreaga lume în care trăiești este clădită pe suferință. Doar pentru că eu am reușit să supraviețuiesc, nu schimbă cu nimic lucrurile.

– Așa funcționează lumea noastră, făcu Miranda. Nu poți schimba asta.

– Aici greșești. Acceptă provocarea, Miranda. Dacă vrei să construiești o relație cu mine, acesta este începutul.

Sydney se ridică în picioare și părăsi biroul mamei sale. Casa nu avu nimic de obiectat și își închise ușile în urma ei.

Miranda rămase tăcută în birou după plecarea lui Sydney. După o vreme, se ridică, înconjură biroul și se așeză pe scaunul ei. Adună fața de masă și o aruncă cât colo. Tot sângele acela scurs pentru vraja

Perdita o distrusese iremediabil și trebuia oricum înlocuită. Începu apoi să aranjeze lucrurile de pe masă până când toate erau perfect aliniate.

Renunță să mai întrebe Casa de ce o lăsase pe Sydney să intre.

Miranda luă un stilou de pe masă și scrise „Accept“ pe hârtia care conținea provocarea la duel. Completă și opțiunea pentru tipul de magie ce urma să fie folosită și scrise un singur cuvânt: „mortală“.

Apoi scoase din gunoi fața de masă distrusă. Urma să aibă nevoie de o dovadă a rezultatului vrăjii *Perdita*. Apoi luă telefonul și își sună avocații.

XIII

– Sunt foarte încântat că ai avut timp să te întâlnești cu mine astăzi, spuse Miles Merlin. Și îți mulțumesc că ai acceptat să vii aici, la Casă, în loc să mergem la club. Am câteva noutăți ceva mai speciale și prefer să ți le împărtășesc aici, unde nu vom fi deranjați.

– Desigur, acceptă Grey. El ar fi preferat să meargă la Clubul Magilor, unde ei doi ar fi putut fi văzuți împreună, dar fusese oricum entuziasmat peste poate să accepte invitația lui Miles. Asta își dorise Grey dintotdeauna. Să vină cineva care să îi recunoască potențialul și să îl ia în considerare ca pe un aliat de valoare. Era cu atât mai încântător faptul că acel cineva nu era nimeni altul decât Miles Merlin, dușmanul de moarte al mamei sale.

– Chiar dacă suntem într-un mediu fără pretenții nu înseamnă că nu îți pot oferi o băutură. Preferi scotch-ul, din câte îmi amintesc, nu-i așa? întrebă Merlin și scoase paharele din bufet.

– Simplu, te rog, făcu Grey, simțindu-se deosebit de flatat de faptul că Merlin se ostenise să afle care este băutura lui favorită.

Acesta trebuia să fie începutul reîntoarcerii sale la locul care i se cuvenea, în cercul strâns al Lumii Nevăzute. În timp ce aștepta, Grey își roti privirea prin cameră. Pereți acoperiți de ecrane și monitoare, informații derulate neîntrerupt, imagini intermitente. Peste tot se întâmpla câte ceva și tot echipamentul era de ultimă generație și de top. Totul emana putere și era exact genul de casă pe care și-o dorea Grey.

– Foarte diferită de Casa Prospero, nu-i așa, îl iscodi Miles.

– Așa este. Dar tot ceea ce se găsește aici te face să simți viitorul. Mă simt mult mai bine într-o Casă ca aceasta.

– Bănuiam că așa va fi.

Miles îi întinse paharul lui Grey.

– Te-am chemat aici pentru că... mă rog, în primul rând pentru că ți-am urmărit cu atenție evoluția din timpul Turnantei. După cum bine știi deja, fiul meu și cu mine am avut o neînțelegere și am luat-o pe drumuri separate, însă el n-a ales să facă ceea ce ai făcut tu. Nu a încercat să răzbească de unul singur și să își întemeieze propria Casă. Aș fi preferat să procedeze în felul acesta, cel puțin i-aș fi putut respecta ambiția, adăugă de parcă ar fi împărtășit o taină unui vechi prieten.

– În momentul în care am părăsit Casa Prospero am știu că vreau să îmi întemeiez propria Casă la următoarea Turnantă, spuse Grey, trecând peste faptul că plecarea sa nu fusese nicidecum una voluntară și lăsând să se înțeleagă că aceasta era opțiunea lui și nicidecum o ambiție.

– Prin urmare nu intenționezi să te împaci cu Miranda? De fapt, nici nu cred că ai mai vrea după tot ceea ce s-a întâmplat, făcu Merlin clătinând din cap ca și cum ar fi vrut să alunge o amintire supărătoare.

Grey lăsă paharul jos.

– A fost instituită o clauză de confidențialitate în legătură cu dezmoștenirea.

– Ah, nu, nu. Nu asta voiam să spun. Nu mă refeream la niciuna dintre acțiunile tale. Mă refeream la ceea ce a făcut ea. Ceea ce i-a făcut tatălui tău.

Acum Merlin îl privea drept în ochi.

– Tatălui meu? se miră Grey care își duse mâna la umărul rănit de vraja care îi omorâse părintele.

– Bineînțeles. Așa este, erai acolo, adăugă Merlin. Îmi pare rău că am adus vorba despre asta. Nu vreau să dezgrop amintiri dureroase. N-ar mai trebui să spun nimic.

– Dacă mama mea i-a făcut ceva tatălui meu, atunci vreau să știu.

– Nu am nicio dovadă concretă, bineînțeles, și nici nu am întreprins nimic oficial. Dar noi doi suntem oameni de lume. Amândoi știm că nu întotdeauna calea oficială este și cea mai potrivită.

Merlin îi mai turnă puțin scotch în pahar.

– După cum îți amintești, întrunirea avea loc la Casa Prospero. Iar oglinda îi aparținea mamei tale. Nu am înțeles de ce a îngăduit ca unul din lucrurile sale personale să fie folosit într-un duel ca acela. Numai dacă...

– Numai dacă îi făcuse ceva înainte, mârâi Grey încruntându-se. Numai dacă sabotase acel obiect pentru că voia ca tata să moară.

Din iureșul amintirilor începătoșate și al mâniei neîmpăcate împotriva Mirandei, ipoteza începea să prindă contur în mintea lui Grey și părea tot mai plauzibilă.

Merlin puse, în trecere, mâna pe umărul lui Grey, pe același umăr care purta cicatricea vrăjii ratate.

– Îmi pare foarte rău că nu îți pot spune mai mult. Că nu te pot ajuta să redeschizi cazul dezmoștenirii sau să recapeți ceea ce îți aparține de drept. Dar, când miza e atât de mare, nu puteam păstra tăcerea. Știu prea bine cum este să fii trădat de propria familie.

– Mă bucur că mi-ai spus, spuse Grey și dădu peste cap restul băuturii. Sunt fiul tatălui meu și am dreptul să știu. Ai dreptate, câteodată căile oficiale nu sunt cele mai potrivite pentru a întreprinde ceva. Sunt mult prea rigide, mult prea simple.

– Ai putea crede că o persoană care s-a amestecat în bunul mers al unei Turnante ar fi mult mai prudentă, astfel încât își ia unele măsuri de precauție, dar câteodată am impresia că succesul îi orbește pe oameni, murmură Miles gânditor, mai mult înspre paharul său decât spre Grey. Devin autosuficienți, mult prea siguri pe ei, vulnerabili în fața greșelilor. Sau a surprizelor. Confruntările sunt atât de înșelătoare. Niciodată nu poți fi sigur ce va întâmpla.

– Aceasta este Turnanta, făcu Grey. Greșelile se întâmplă oricând.

Miles își îngustă ochii asemenea unui vultur.

– Cu siguranță se întâmplă. Oricum, dacă pot face ceva pentru tine pe cale oficială, nu ezita să mă anunți. Ești aproape de vârsta lui Ian și, dacă aș putea să te ajut cumva, m-aș simți ca și cum l-aș ajuta pe el. În plus, vreau să mă asigur că toți cei care vor ieși învingători, fie că doresc să își întemeieze propria Casă, fie ca Moștenitori ai unei Case deja întemeiate, să reprezinte tot ceea ce are mai bun Lumea Nevăzută. Magia trebuie să aparțină celor care o merită într-adevăr.

– Vei asista la următoarea confruntare a Casei Prospero?

– Intenționam să merg oricum ca să îmi arăt sprijinul față de Laurent, dar acum cred că e mult mai important să fiu acolo, zise hotărât Grey.

– Nu îți va fi greu cu Ian care luptă pentru Casa Prospero?

– Chestiunea este că într-un duel nu poți ști niciodată ce se poate întâmpla, spuse Miles. Dacă ceva nu merge cum trebuie, și la câte necazuri avem cu magia o astfel de situație e mai mult decât posibilă, nu putem ști niciodată ce s-ar putea întâmpla sau cine ar putea avea de suferit.

– Asta este o observație foarte pertinentă, comentă Grey. Mulțumesc încă o dată pentru întâlnirea aceasta.

– Cu plăcere, răspunse Miles. Mi s-a părut o discuție deosebit de instructivă.

Grey nu se obosea să stea la povești. De obicei, agăța prima fată neînsoțită pe care o întâlnea la bar, arunca o vrajă în băutura ei și reușeau să plece împreună în mai puțin de cinci minute.

Timpul îl presa, însă, și mai mult. Avea nevoie de mult mai multă magie. Duelul dintre Beauchamps și Prospero urma să aibă loc peste două zile, iar Grey avea planurile sale pentru seara respectivă.

Fata se împiedică în timp ce el o împingea după colț, pe o alee lăturalnică. Imediat după ce se prăbuși, o târî prin gunoaiele putrezite și noroi, în spatele unui container. Duhoarea era insuportabilă, dar asta însemna că șansele să fie deranjați se diminuau considerabil.

Fata nu se luptă, nu opuse rezistență. Stătea nemișcată, cu ochii măriți de groază în timp ce el îi smulgea oasele degetelor. Grey bănuia că folosise o vrajă mult prea puternică, nu că ar mai fi contat acum, dar nu și-ar fi dorit ca fata să se trezească după ce el și-ar fi terminat treaba.

Cel din urmă os se desprinse cu un pocnet urmat de un șuvoi de sânge. Îl îndesă în buzunar, alături de celelalte, și rosti cuvintele care îi furară ultima răsuflare. Muri în liniște, când el era deja departe.

Avea multe planuri de făcut. Avea o Casă de recâștigat.

– E îndeajuns de rău că am primit provocarea asta, spuse Ian, plimbându-se nervos prin biblioteca lui Verenice. Dar acum Sydney nu mai vrea să vorbească cu mine. Deloc. Am sunat-o, i-am trimis mesaje, e-mailuri și degeaba. Nici măcar un singur răspuns. De data aceasta nu se mai pune problema cine face cea mai bună vrajă. De data aceasta confruntarea este mortală. La final, unul din noi va muri. Nu am nicio idee ce aș putea să fac în situația asta.

– Nu sunt foarte sigură de ce îmi ceri mie sfatul, făcu Verenice. Se pare că ai două variante la dispoziție: fie te lupți, și atunci lupți ca să câștigi duelul, pentru că sunt sigură că Sydney o va face, fie abandonezi.

Ian continua să se plimbe furios dintr-o parte în alta a încăperii.

– Nu, nu se poate ca asta să fie totul. Am senzația că se mai întâmplă ceva. Ca și cum confruntarea aceasta mai ascunde ceva. Și aș vrea tare mult să aflu despre ce este vorba, din moment ce sunt unul dintre cei care ar putea muri din cauza asta.

– Chiar dacă ar mai fi ceva despre care noi nu știm, în ce fel s-ar schimba ceea ce ai de făcut, întrebă Verenice. Ai semnat un contract cu Casa Prospero prin care ți-ai luat obligația să îi reprezinți în luptă, știind foarte bine că Turnanta se încheie doar prin invocarea morții, știind la fel de bine că, dacă vei ajunge atât de departe, vei ucide și îți vei pune viața în pericol în numele lor. Se poate să nu fii foarte încântat acum că trebuie să lupți împotriva lui Sydney, dar nu cred că nu te-ai așteptat nici măcar o clipă să se ajungă în această situație.

– Teoretic, firește că am înțeles că exista această posibilitate, se căină Ian aruncându-se într-un fotoliu și îngropându-și capul în mâini. Dar nu trebuia să se ajungă aici.

– Nu trebuia? ripostă Verenice și așeză cana de ceai pe masă. Ultima dată când am verificat, păreai a fi un adult în toată puterea cuvântului care demonstra cunoștințe destul de solide despre cum funcționează lumea. Dacă nu cumva, între timp, ai devenit un oracol, expresia de mai devreme, „nu trebuia", nu are ce căuta aici. În schimb, dacă vrei să spui că te simți frustrat de faptul că nu ai la dispoziție decât o variantă proastă, asta pot să înțeleg. Dar cel puțin ai o opțiune. Dacă vrei să fii sigur că amândoi veți scăpa cu viață, abandonează lupta și te vei înțelege cu Miranda mai târziu. Presupun că i-ai împărtășit nemulțumirea ta și nu s-a dovedit deloc impresionată de faptul că, din când în când, te culci cu adversarul.

Ian tresări ca lovit de fulger.

– Nu am pus problema chiar în acești termeni, dar, da. Tot ceea ce mi-a răspuns a fost că a discutat cu Sydney, iar duelul se va desfășura la data la care fusese stabilit.

– Adică, ce dracu' se întâmplă aici? izbucni Ian. Și de ce vorbește cu Miranda, dar nu și cu mine?

– I-ai dezvăluit lui Sydney toate secretele tale? întrebă deodată

Verenice. De exemplu, a aflat despre mătușa ta?

– Nu.

Nu fusese în stare. Ian văzuse deja toate stigmatele de pe brațele lui Sydney și își dăduse seama că acelea erau doar o mică parte din suferința pe care o îndurase ea. Nu avea putere să o privească în ochi și să îi spună că Shara era mătușa lui.

– Atunci nu prea ai dreptul să o acuzi că și le păstrează pe ale ei. După cum îți spuneam, mai ai încă o opțiune. Cu toate că nu ești prea încântat de ea, dar există. Cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla dacă abandonezi și se află că motivul nu are legătură cu prevederile oficiale ale confruntării, este să fii deposedat de magie. Oricât ar fi de regretabilă această variantă, cred că o viață lipsită de magie este oricând preferabilă morții. Sau uciderii unei persoane pe care o iubești.

– Aș fi preferat să fi putut face o alegere, chiar dacă era una proastă, dacă aș fi știut ce are Sydney de gând, se lamentă Ian. Laurent spunea că Sydney a venit cu ideea confruntării. Probabil că are deja un plan, nu-i așa?

– A fost ideea lui Sydney? tresări Verenice atât de violent încât ceaiul i se vărsă peste marginea cănii.

– Chiar a insistat să transmită personal provocarea.

Înainte de a ieși din Casa Umbrelor, Verenice aflase numele Casei care renunțase la ea. De atunci nu mai folosise niciodată numele Casei sale, inventându-și unul nou. Era convinsă că Sydney aflase, la rândul său, cine o abandonase acolo.

Verenice avusese unele bănuieli, dar acum era convinsă că provocarea venise din ordinul Umbrelor și că Shara o asmuțea pe Sydney împotriva Casei Prospero pentru un motiv bine întemeiat. Ea mai știa că Sydney nu va avea libertatea să abandoneze lupta și nici să arate îndurare. Și că fata făcuse tot ce i-a stat în putință să îi dezvăluie Mirandei adevărata ei identitate, înainte ca lupta să înceapă.

– Verenice, e adevărat că are un plan? întrebă Ian

– Da, consimți Verenice cu voce tremurătoare. Are un plan. Ian, trebuie să abandonezi lupta. Chiar dacă Miranda va invoca forța majoră care te va deposeda de magie. Sydney te va ucide dacă o vei cruța.

– Nu sună prea încurajator, murmură Ian cu un zâmbet chinuit, încercând să alunge tensiunea care plutea în încăpere.

– Nici nu am vrut să sune astfel.

– Ar trebui să plec, zise Ian și se aplecă spre Verenice să o sărute pe obraz. Îți mulțumesc!

Verenice închise ușa în urma lui.

– Rămas bun!

Sydney privea apusul soarelui de pe balconul apartamentului său.

Se întuneca mai repede în această perioadă a anului când nimic nu mai semăna cu serile vinețiii nesfârșite pe care le văzuse imediat după ce părăsise tărâmul Umbrelor. Era liniște, pe cât putea fi de liniștit orașul răsunând de țipetele claxoanelor și huruitul metroului, pe fundalul vieții sale.

Magia cea nouă se încolăcea ca vița-de-vie înlăuntrul ei. O putea vedea, sclipind în verde, pe sub piele. Se obișnuise deja cu verdele ei crud și cu vuietul sălbatic care o străbătea atunci când o scăpa din vedere. Îi era mai mult decât suficient ca să o ajute să treacă de confruntarea de mâine. Nu voia să se gândească mai departe de ziua de mâine. Cu siguranță că vor exista urmări, dar când nu erau urmări...

Ian încercase de nenumărate ori să îi vorbească. Telefonul lui Sydney era plin de mesaje lăsate fără răspuns. Nimic nu avea să se schimbe dacă vorbea cu el, așa că decise nici să n-o facă. Umbrele îi dăduseră o însărcinare și ea trebuia să o ducă la îndeplinire.

Nu voia să îl omoare pe Ian. Ar fi făcut-o dacă nu avea de ales.

Erau lucruri mult mai importante în joc decât ceea ce își dorea ea.

Capetele zdrențuite ale umbrei îi picurară câteva lacrimi la picioare.

Deocamdată se afla aici: afară din închisoarea Umbrelor, în propria ei casă, deasupra orașului, sub cerul înstelat. Va trece de ziua de mâine. Și de orice venea după aceea.

XIV

Harper trecu lumânarea deasupra paginii: PROSPERO, MIRANDA. Cazul PROSPERO, GREY. Asta era! Dosarul dezmoștenirii. Dacă nu ar fi fost ruptă de oboseală după ce petrecuse douăsprezece ore pe zi, în ultimele două săptămâni, în arhive, Harper ar fi sărit în sus dansând de fericire.

Madison făcuse o nouă vrajă care să o ajute pe Harper să se descurce mai ușor printre toate dosarele. Flacăra lumânării trebuia să se coloreze în roșu atunci când descoperea un dosar legat de Casa Prospero și în albastru în toate celelalte cazuri. Ceea ce era minunat, cu o singură excepție. În arhivă se găseau o mulțime de dosare care făceau referire la Casa Prospero, una dintre cele mai vechi case ale Lumii Nevăzute. Iar lumânarea nu făcea diferența între neînțelegeri vechi de o sută de ani legate de dispariția unor cai și cazurile care o implicau pe Miranda. Fuseseră, într-adevăr, două săptămâni lungi și dătătoare de migrene. Acum, Harper zâmbi și înălță victorioasă pumnul în aer.

Pasămite Grey fusese dezmoștenit pe motive de „însușire abuzivă de magie (tentativă)".

Harper se strâmbă, nedumerită. Asta nu era o propoziție pe care să o mai fi întâlnit în arhive, și, Slavă Domnului, văzuse ciudățenii din belșug de când începuse să răsfoiască dosarele. Preferata ei era „reapariție necorespunzătoare". Dar sintagma pe care o descoperise acum suna ca și cum cineva se străduise să inventeze o formulă care să pară oficială.

Primele pagini ale dosarului conțineau detalii privind consecințele legale ale dezmoștenirii. Casa Prospero, prin ea însăși și prin membrii săi, nu îl mai recunoșteau pe Grey, care nu mai avea drept de moștenire asupra bunurilor și proprietăților Mirandei, fizice sau de orice fel.

Dintr-odată deveni limpede ceea ce făcuse el de fapt.

Nu era un dosar de poliție, nu existau fotografii ale victimelor și pentru asta, îngrozită, Harper fu recunoscătoare. Dar existau descrieri amănunțite în termeni atât de seci, încât se văzu nevoită să citească totul de două ori ca să fie sigură că nu îi scăpase niciun amănunt.

Grey Prospero a fost dezmoștenit din cauză că încercase să își ucidă prietena pentru a-i fura magia.

Nu era vorba despre Rose. Era o altă femeie. Grace Valentine.

Nu era Rose, dar împrejurările erau atât de asemănătoare încât ar fi putut să fie ea.

Harper nu se putea hotărî dacă era bine sau nu să știe că o altă femeie fusese rănită cu o asemenea sălbăticie. Așa cum i se întâmplase lui Rose și unei alte femei. Toate detaliile se potriveau atât de bine, încât Harper revăzu imaginea pe care se străduise să și-o alunge din minte în fiecare zi din ultimii doi ani. Imaginea unui bărbat, cu chipul ascuns în umbră, aplecat asupra prietenei sale prăbușite, spintecându-i mâinile cu un cuțit. Mâinile lui Grace fuseseră tăiate și scobite, dar femeia reușise cumva să îl oprească și să scape înainte ca el să o ucidă.

Un hohot de plâns îi sparse pieptul, lovindu-se cu ecou de pereții arhivelor.

Harper își înfundă încheieturile mâinilor în ochi, apăsând cu putere pentru o opri șuvoiul de lacrimi. Răsuflă adânc.

– Amintește-ți motivul pentru care ai venit aici. Asta o va ajuta pe Rose, rosti cu voce pierită și tremurătoare, iar cuvintele acestea o făcură să se simtă ceva mai bine.

Harper citi mai departe. Nu se spunea nimic despre ce s-a întâmplat cu acea femeie, cu Grace, după ce dezmoștenirea a fost finalizată. Harper își propuse să o caute și să-i vorbească. Citi cu voce tare câteva pasaje importante din dosarul dezmoștenirii, pentru a testa vraja de confidențialitate. Nicio magie nu își făcu apariția ca să îi oprească vorbele în gât și nici măcar când îndesă dosarul în mapă ca să îl ducă jos în birou.

Harper intră în biroul lui Madison și închise imediat ușa în urma ei.

– Am găsit dosarul. Și trebuie să îți spun ceva.

Telefonul lui Sydney sună. În același timp îi apăru pe ecran o alertă de mesaj. De la Madison: Răspunde. Urgență.

Sydney se conformă.

– Mă îndrept spre un duel mortal în care mă voi confrunta cu Ian. Sper că este într-adevăr o urgență.

– Sydney, crede-mă că vrei să afli asta. Vulpile albastre mănâncă plăcinte la micul dejun în ziua cu lună plină.

– Madison. Ai băut?

– La dracu'! Nu, nu am băut nimic. Încerc să îți spun despre lucrul acela pe care m-ai pus să îl caut, se înfurie Madison plină de frustrare.

– Dezmoștenirea? făcu Sydney după o clipă de gândire.

– Da. Marea se revarsă în vată pe băț.

– Legământul pare să fie intact, răspunse Sydney gândindu-se că situația era aproape amuzantă.

– Da, fir-ar să fie! Dar, Sydney, nu e bine să prăbușești universul peste o casă.

Sydney se opri și își prinse puntea nasului între degete.

– Este o diferență între ceea ce este o urgență pentru mine, personal, și ceea ce înseamnă că ar trebui să abandonez lupta. Am încredere în tine, Madison, care variantă este.

Se așternu liniștea după care Madison răsuflă adânc.

– Luptă, Sydney. Câștigă. Asta te va aștepta tot aici după ce se termină totul.

Sydney încheie apelul și își opri telefonul.

Madison închise telefonul și se întoarse spre Harper.

– Privirea ta îmi dă de înțeles că și ție ți s-a părut că am bătut câmpii.

Harper se uita cu ochii măriți de stupoare.

– A fost într-adevăr straniu. Probabil că nu va ajuta la nimic să o chemăm pe Sydney aici să vadă hârtiile cu ochii ei.

Madison nu răspunse nimic.

– Am dreptate? insistă Harper.

– Iartă-mă, clătină Madison din cap, ca trezită din visare. Mă

gândeam. Ai dreptate. Da, ceea ce tocmai s-a întâmplat demonstrează că vraja are efect doar asupra oamenilor nu și a locurilor. Asta înseamnă că Sydney nu va putea să citească nimic dacă vine aici, iar dacă, printr-un miracol, reușim să scoate dosarul în afara clădirii, tot ceea ce va putea vedea vor fi niște aiureli înșirate pe hârtie.

– Dar asta este bine. Nu că nu va putea citi, ci faptul că noi deja știm cum stau lucrurile.

– Da, așa este. Doar că... am sentimentul îngrozitor că tocmai i-am dat cel mai nepotrivit sfat.

Madison se uita la hârtiile aflate în fața ei cu aerul omului care încearcă să deslușească profeția unui oracol.

– Ce altceva ai fi putut să îi spui? Nu ai cum să îi spui ce conține dosarul acesta, și chiar dacă ai fi putut, ea nu se luptă cu Grey în seara asta.

Harper se rezemă de ușa biroului.

– Știu asta, acceptă Madison. Cu toate acestea, ceva nu este în regulă, dar nu îmi pot da seama despre ce este vorba și asta mă îngrijorează.

– Sydney va ieși învingătoare, nu-i așa?

Harper se gândi la filmul de câteva secunde în care văzuse mașinile zburând și pe femeia care făcuse ca totul să pară atât de simplu. Nu voia nici măcar să își închipuie cine ar putea să o învingă.

– Ar trebui să fie, făcu Madison. Ar trebui. Oricum, tu ar trebui să mergi acasă. Deja s-a făcut târziu și e limpede că nu mai putem face nimic acum. Ah, Harper, te-ai descurcat de minune. Mulțumesc!

– Am făcut-o pentru Rose. Nu vreau să mă înțelegi greșit, îmi place munca mea, dar asta a fost în memoria ei.

Harper avu un sentiment straniu de zădărnicie, de parcă nu reușea să înțeleagă tot ceea ce descoperise. Se hotărî să meargă la mormântul lui Rose, la sfârșitul săptămânii, și să îi povestească totul. Deocamdată nu avea nicio dovadă concretă, nu se făcuse dreptate, dar Harper simțea în adâncul sufletului că nu mai era mult până acolo.

– Înțeleg, făcu Madison.

– În fine. Noapte bună!

Harper se întoarse în biroul ei ca să termine ce mai avea de făcut și ca să își adune lucrurile. Toate acestea îi luară mai mult timp decât

ar fi crezut pentru că întotdeauna se ivea un e-mail care avea nevoie de răspuns, iar creierul ei părea că funcționează printr-un strat de mâl lipicios.

Harper se îndrepta deja spre ieșire, promițându-și o baie fierbinte și cel mai mare pahar de vin din lume, când auzi soneria telefonului lui Madison și pe ea exclamând:

– Doamne, Dumnezeule!

Scăpă geanta din mână și porni într-un suflet spre biroul lui Madison.

Atmosfera nu mai era festivă, de data aceasta. Dispăruseră cupele de șampanie și rochiile de seară. Doar Sydney și Ian, și moartea dintre ei doi.

Chiar și acum Laurent era mult mai neliniștit decât Sydney, se gândi Ian. Părea agitat, tulburat, dezorientat, nicidecum în apele lui. Ian nu reuși să își dea seama nici în ce ape se scălda Miranda.

Aceasta hotărâse să asiste la confruntare, ceea ce nu mai făcuse niciodată până acum dacă duelurile i-ar fi prilejuit și o ieșire mondenă. În felul său, poate că și aceasta era o ieșire în societate. Până la urmă, aproape toate Casele, candidate sau consacrate, Conducătorii și Moștenitorii alături de luptători se aflau în sală. Sângele nu se face apă niciodată și așa mai departe. Miranda era absorbită de gânduri, cu privirea ațintită asupra lui Sydney de parcă ea ar fi fost cea care trebuia să o înfrunte în scurt timp.

Sydney era atât de liniștită de parcă ei doi s-ar fi aflat acum în mijlocul încăperii pentru a-și strânge mâinile sau poate pentru a schimba câteva rețete, nicidecum pentru a se lupta până când unul dintre ei ar fi căzut mort. Trebuia să se audă măcar un cuvânt. Ian știa multe cuvinte magice, însă niciunul nu îl ajuta să înțeleagă ce are ea de gând. Sydney cu siguranță avea un plan.

Tatăl lui se afla și el în public. Miles Merlin nu avea cum să lipsească. Ian nu era sigur dacă tatăl său își dorea să vadă învinsă Casa Prospero sau pe Sydney, chiar dacă una dintre variante ar fi adus moartea propriului său fiu. Alături de Miles stătea Lara, cu fața golită de orice expresie. Ian își dori să îi poată spune ceva surorii lui, dar nu se putea gândi la nimic mai inteligent decât „Încerc să nu mor".

Ian îi scrisese surorii lui o scrisoare, pentru orice eventualitate. Verenice urma să i-o înmâneze dacă soarta nu era de partea lui

astăzi. Pentru tatăl său nu avusese, însă, niciun mesaj.

Verenice, care se așezase în spatele camerei pentru a scăpa de aglomerație, o privea pe Sydney.

Grey năvăli împiedicându-se în sală, într-o stare de spirit nu dintre cele mai bune și poate amețit de băutură. Înainte de a se îndrepta spre Miranda, Miles îl trase lângă el și îi șopti ceva ce îl făcu să se oprească.

Ian avea senzația că nu se mai afla în aceeași sală împreună cu toți oamenii aceștia și că urmărea de fapt un film din spatele unei ferestre. Era o cameră atât de comună. Nu își dorea în mod deosebit să moară astăzi. Și nici să o ucidă pe Sydney.

Știa și că nu are de ales.

Ceasul bătu ora exactă. Începu lupta.

Sydney își desfăcu palma. Puterea fulgera între ei doi.

Ian se poticni înapoi, strigă un cuvânt care făcu aerul să vibreze și ridică mâna să se apere în timp ce se prăbușea.

O dâră roșie îi străbătu brațul din care începu să curgă sânge.

– Sydney! urlă îngrozit.

– Îmi pare rău. Nu ți-ai dat seama că am început?

Sydney încolăci fuioare de umbre și le azvârli spre Ian. Șerpii străvezii începură să se târască pe corpul lui Ian, lăsându-i răni pe picioare și țintuindu-l pe loc în timp ce el se clătina încercând să se ridice de pe jos.

– Sau nu aveai de gând să te lupți în seara aceasta? susură Sydney.

Fereastra din spatele ei explodă în mii de cioburi care pluteau în aer precum infinite particule de moarte. Sydney nu aruncă nici măcar o privire înapoi și înălță ușor o sprânceană. Cioburile de sticlă rămaseră încremenite în aer, ca și cum dezastrul se răzgândise într-o clipă, după care se preschimbară în fulgi de zăpadă ce căzeau pe podea.

– Ian, străduiește-te mai mult, îl amenință Sydney.

Ian își îndoi mâinile într-un unghi atât de periculos, încât părea că îi vor plesni încheieturile. Rosti o propoziție care îi pârjoli gâtul și îi făcu să îi apară picături de sânge pe buze, după care aruncă în aer un dragon de flăcări.

– Mulțumesc. Părea că nici măcar nu îți dai silința.

Sydney ridică încet mâinile în aer, iar încăperea se scufundă în

întuneric. Umbrele se târau din toate colțurile, se ridicau și creșteau, îngroșându-se amenințător. Pe măsură ce se înălțau, semănau teroare, iar Ian își simți inima cufundându-se într-o tristețe adâncă. Într-un colț al minții, care rămase neantrenat în controlul propriei magii, i se păru că aude plânsetele cuiva neștiut din încăpere. Umbrele începură să prindă contur întunecat, imaginea inversă a dragonului de foc. Bestia își desfăcu fălcile aproape cu neputință de larg și începu să înghită dragonul în flăcări.

Mulțimea fu cuprinsă de neliniște. Un fulger de magie care nu aparținea niciunuia dintre ei, o vrajă care nu avea ce să caute acolo.

– Sydney! strigă Ian.

– Știu!

Ian simți cum groaza care pusese stăpânire pe el își slăbește strânsoarea în clipa în care renunță la vrajă. Un scut îi trecu pe deasupra capului ca un val puternic măturându-i-l și pe al său.

Dragonul era acum un amestec de flăcări și umbre care se prăbușea spre adunarea de magicieni. În timp ce cădea, creatura se smuci, arse și se făcu nevăzută. Însemna că, dacă flăcările s-au stins, iar umbrele s-au împrăștiat, scuturile înălțate de el și de Sydney își făcuseră datoria. Aproape toată lumea din încăpere scăpase nevătămată.

Miranda zăcea nemișcată pe podea.

În stupoarea generală se auzi vocea lui Sydney:

– Casa Beauchamps renunță la probă.

Haosul se dezlănțuise.

– Ce dracu' a fost asta? întrebă Ian, trăgând-o pe Sydney afară din mulțime.

– Cred că trebuie să iei mâna de pe mine și să reformulezi întrebarea, Ian, sau continuăm aici duelul în afara regulamentului. Iar dacă nu ai băgat de seamă, eu câștigam, mârâi Sydney clocotind de furie.

– Am băgat de seamă. Am văzut chiar foarte bine că făceai tot posibilul să mă omori.

– Nu înțeleg ce anume te-a luat prin surprindere, având în vedere anunțul confruntării și toate celelalte. Oricât ai fi fost de surprins, totuși ai ripostat. Lamentabil.

– Serios? se holbă el. Acum ești furioasă pentru că am ripostat sau

pentru că nu m-am ridicat la standardele tale înalte?

Ian îi întoarse spatele după care se smuci înapoi.

– Puteai să renunți.

– Tu puteai să faci asta. Eu nu puteam. Înainte să fii ipocrit, uită-te mai bine aici, se răsti Sydney ridicându-i în fața ochilor capetele zdrențuite ale umbrei sale. Sunt proprietatea Umbrelor, Ian. Proprietatea lor.

– Sydney, nu! șopti el înmărmurit.

– Verenice nu ți-a spus și partea aceasta a poveștii? Nu o pot învinovăți. E mult mai rău decât să fii trimis acolo. Umbrele sunt stăpâne asupra mea și asupra magiei mele și au solicitat ca lupta aceasta să aibă loc. Și da, mă puteau obliga dacă abandonam. E destul de rău că am renunțat la final.

Sydney se scutură cuprinsă de un fior.

– Nu te-ai gândit să mă pui și pe mine la curent. Că nu ai de ales, că există cineva care îți forțează mâna. Sydney, am încercat să îți vorbesc, să găsesc o cale de ieșire din toată situația asta. Am încercat.

– Nu, nu m-am gândit să îți spun nimic. Adică, ce ar fi trebuit să îți spun? Te rog frumos să renunți la magia ta ca să nu fiu nevoită să te omor, nu? E viața mea, problema mea. Oricum, ce ai fi făcut dacă ai fi știut?

– Renunțam la probă încă de la început.

– Ai fi făcut asta? întrebă Sydney cu o voce din care dispăruse orice urmă de mânie, rămânând doar oboseala. Chiar ai fi făcut asta? Să te lași deposedat de magie? Sau ai fi procedat exact așa cum ai făcut mai devreme, ai fi aruncat câteva vrăji defensive de mâna a doua în speranța că măcar una își va nimeni ținta și te vei putea amăgi că a fost legitimă apărare? Verenice ți-a spus că te voi ucide, așa că nu pricep de ce mai conta motivul pentru care hotărâsem să fac asta.

Sydney îl privi cum i se așterne un văl de rușine pe chip.

– Așa m-am gândit și eu. Singurul lucru pe care ți-l puteam cere să îl faci pentru mine și să mă ajuți ar fi fost să mori pentru mine. Așadar, nu îmi pare rău că nu ți-am răspuns la mesaje.

Ian își trecu mâna prin păr.

– Bine. Bine. Dar... tu chiar m-ai fi omorât?

Sydney se apropie de el, îl mângâie pe obraz, privindu-l drept în ochi.

– Ian. Deja cunoști răspunsul la această întrebare.

Și pentru că într-adevăr cunoștea răspunsul și pentru că, dacă și-ar fi închis ochii, ar fi simțit cum îl cuprinde din nou groaza împrăștiată de umbrele pe care ea le invocase, Ian nu mai întrebă nimic.

Liniștea care se așternu părea îngreunată de amintirea a tot ceea ce se întâmplase în seara aceea. Ian privi peste umărul lui Sydney.

– Ne scuzați, e o discuție privată.

– Vă rog să mă iertați pentru că v-am întrerupt, numele meu este Madison Prospero și sunt aici în numele firmei Wellington & Ketchum. Trebuie să vorbesc cu Sydney. Fără întârziere.

– Pare a fi destul de important, făcu Sydney fără să se trădeze nicio clipă că o cunoștea pe tânără.

Madison era rece și foarte serioasă. Probabil că era și destul de îngrijorată.

– Este important. Date fiind evenimentele petrecute în această seară, Miranda Prospero nu mai are niciun drept asupra magiei sale. Legile Lumii Nevăzute îi interzic să mai conducă o Casă în aceste condiții. Drept urmare, a fost declanșată procedura de moștenire a Casei Prospero.

Îi înmână lui Sydney un teanc de hârtii, sigilate cu o pecete magică.

– Acesta este ultimul testament al Mirandei prin care te numește Moștenitor al Casei Prospero. De asemenea, există o declarație care certifică rezultatul vrăjii *Perdita* prin care ai fost recunoscută drept fiica biologică a Mirandei. Sunt conștientă că sunt multe informații de asimilat, dar suntem în perioada Turnantei și nu avem mult timp la dispoziție pentru a aștepta un răspuns. Ești de acord să mă însoțești la firmă?

– Da, răspunse Sydney.

– Sydney? Ian făcu un pas înapoi. Ești o Prospero?

– Nu, făcu ea. Sunt o Umbră. Dar sunt o Umbră care știe de cine a fost abandonată.

Madison rămase tăcută tot drumul spre mașina care le aștepta. La fel de tăcută când au urcat amândouă în mașină și după ce aceasta se puse în mișcare și dispăru după un colț de stradă. Doar atunci apăsă butonul pentru a ridica panoul care le despărțea de șofer.

– Dă-mi un dolar.

– Un dolar? se miră Sydney.

– Da. Dă-mi-l odată.

Sydney o privea cu îndoială pe Madison în timp ce căuta prin geantă.

– Am doar o bancnotă de cinci dolari. Crezi că....

Madison îi smulse bancnota din mână.

– Acum sunt sub contract. Așa că atunci când te întreb ce naiba ai aflat și de când naiba ai aflat ce știi, de exemplu, poți să îmi spui, pentru că intră sub incidența înțelegerii.

– Știam că Miranda și Christopher Prospero sunt părinții mei biologici încă înainte de a pleca din Casa Umbrelor, răspunse Sydney. Și pentru că știu că nu ești deloc o femeie proastă și că erai atentă atunci când te-am întrebat despre moștenire, sunt convinsă că altul a fost motivul pentru care te-ai înfuriat pe mine.

– Ai dreptate. Știai ce urma să se întâmple în seara asta? întrebă Madison fără nicio inflexiune în voce.

Sydney se întoarse pe banchetă ca să o poată privi pe Madison direct în ochi. Făcu un gest insesizabil cu degetul mare și inelarul mâinii drepte și, în clipa următoare, liniștea se coborî peste ele ca un glob de sticlă. Nu se mai auzeau nici murmurul motorului și nici zgomotul roților învârtindu-se pe caldarâmul ud de ploaie. Singurul sunet abia perceptibil era răsuflarea lui Madison. Nu era atât de sigură pe ea pe cât voia să pară.

– Mă întrebi dacă am încercat să o ucid pe Miranda și, nereușind, dacă am deposedat-o de magie pentru a putea moșteni Casa ei?

– Da.

– Nu am făcut asta. La un moment dat, poate aș fi optat pentru una dintre cele două variante. Madison, dacă vrei să dăm cărțile pe față, atunci s-o luăm de la început și să clarificăm lucrurile. Nu mă afectează și nici nu mă întristează ceea ce s-a întâmplat în seara aceasta. Aș fi simțit exact la fel chiar dacă oricine care s-ar fi amestecat în desfășurarea luptei ar fi reușit să o omoare. Dar nu eu am provocat asta și voi spune sub orice jurământ dorești că a existat o interferență magică în timpul duelului, iar această interferență a lăsat-o pe Miranda fără puteri. Și eu, și Ian am simțit că altcineva mai rostea o vrajă din afara ringului. Dar eram mult prea ocupați să trimitem vraja într-o zonă de siguranță și să protejăm spectatorii, pentru a mai observa de unde venise.

Din nou liniște. Apoi...

– A intervenit cineva?

– Da. Probabil au fost mai multe persoane, am simțit o tulburare în mulțime înainte ca vraja să fie aruncată. Repet, aveam cu totul altceva în minte și nu am observat ce s-a întâmplat, dar tulburarea a fost destul de puternică și am auzit-o bine, așa încât este posibil ca și alți magicieni să o fi auzit. Nu am recunoscut vraja care ne-a întrerupt, deci nu a fost niciunul dintre cei cu care m-am duelat. Oricine ar fi fost, încerca să schimbe cursul magiei folosite de mine și de Ian. Sunt destul de sigură că intenționa să fie fatală, nu încercau să schimbe vrăjile pe care noi oricum le aruncaserăm, doar să le trimită în altă parte. Nu sunt foarte sigură, dar cred că Miranda a fost ținta.

– Ai putea să recunoști vraja dacă o vei întâlni din nou? întrebă Madison.

– Da.

– Perfect. Probabil va fi nevoie să depui mărturie. O să aranjez o întâlnire cu cineva la birou ca să... Syd. Mâinile tale!

Sydney își privi mâinile. Avea unghiile pline de sânge. Din vârfurile degetelor căzdeau picături de sânge ale căror urme stacojii brăzdau stofa pantalonilor ei și tapiseria banchetei. Se clătină sub intensitatea izbiturii. Durerea magiei îi străfulgeră ca lama unui cuțit încheieturile.

– Reacții adverse ale magiei. Întotdeauna există urmări.

– De fiecare dată se întâmplă așa?

– Ori așa, ori ceva asemănător. Cu cât este mai puternică vraja...

Se opri brusc, coborî geamul, scoase capul afară și vomită.

– ...cu atât este mai rău. Poți să îi spui șoferului să mă conducă acasă, te rog? suspină Sydney, lăsându-se pe spate și închizând ochii.

– Sigur că da, Sydney. Ce mai pot face pentru tine?

– Despre ce urgență era vorba? Ce spuneai mai devreme?

– Sydney, nu mai contează acum.

– Bine. Cu trupul schingiuit de urmările vrăjii, Sydney închise ochii istovită și adormi.

Ian se trezi învăluit de mirosul îmbietor de cafea proaspătă și de șuncă prăjită, ceea ce era destul de neașteptat pentru că locuia singur în apartament. Se dădu jos din pat și se îndreptă prevăzător spre bucătărie.

– Trebuie neapărat să mai cumperi și tu ceva alimente, îl mustră Lara.

– Îmi pare rău, dar am fost ușor preocupat de posibilitatea decesului iminent. Ceea ce ar fi însemnat că nu aș mai fi avut nevoie de mâncare. Dar, dacă aș fi știut că intenționezi să mă vizitezi... apropo, cum ai intrat aici din nou?

Lara așeză pe masă două platouri pline cu șuncă, ouă și cartofi prăjiți.

– Am venit aseară, după duel. Așteptam pe hol când ai ajuns și nu păreai... în regulă.

– Urmările magiei, mormăi el între două înghițituri. Mult mai rele din cauza a ceea ce s-a întâmplat la duel.

– Tocmai acesta este motivul pentru care mă aflu aici. Trebuie să afli ce s-a întâmplat.

– Presupun că te referi la ultima parte și la Miranda, pentru că, în rest, m-am prins și eu ce s-a întâmplat acolo.

Lara încuviință.

– Tata a fost. El a împins-o. Nu cu ajutorul magiei, cu mâinile goale. Ceea ce e destul de rău.

Ian așeză furculița pe masă.

– Pentru început să spunem că e destul de rău.

– Dar nu cred că a fost singurul care a intervenit prin magie. Presupun că acela a fost Grey. Și mai cred că tata a împins-o pe Miranda tocmai pentru că știa ce avea de gând să facă Grey. Sau măcar că intenționa să facă ceva.

– Deci trecem la un nivel superior de „rău".

Lara îi aruncă o privire din partea cealaltă a mesei.

– Îmi pare rău. Ce motiv ar avea ei să lucreze împreună? Grey e un idiot arogant și nimic mai mult.

– De acord. Dar ține cont că rezultatul final este că marele rival al tatei a fost deposedat de magie, iar Casa Prospero fie va fi desființată, fie îi va fi încredințată lui Grey.

– Nu, o opri Ian preocupat de o felie șuncă pe care o înmuia într-un gălbenuș de ou. Sydney a făcut parte din familia Prospero înainte de a deveni o Umbră. Am auzit cu urechile mele când a venit avocata.

– Sfinte Sisoe! se îngrozi Lara.

– Cam așa.

– Ian, făcu Lara. Rămâne însă foarte ciudat faptul că tata a fost cel care a împins-o. Cu mâinile, și nu prin magie. Am reușit să văd doar

pentru că stăteam chiar lângă el. Credea, probabil, că nimeni nu va băga de seamă în înghesuiala aceea, dar de ce să nu se folosească de magie? Era mult mai ușor să treacă neobservat.

– Când a fost ultima dată când l-ai văzut să facă o vrajă, o iscodi Ian.

– A trecut ceva vreme de atunci, Ian. Cred că lucrurile stau rău, foarte rău.

– În ce sens? Ian scruta platoul, nedumerit de ce se golise.

– Am reușit să intru în laboratorul lui. Ian, ți-am spus că trebuie să vorbim, dar nu ai răspuns niciodată la mesaje.

– Îmi pare rău, tresări el.

– În sfârșit, ideea e că nu există nicio urmă de magie în toată camera aceea. Nici măcar o urmă, așa cum te-ai aștepta de la cineva care își face acolo vrăjile. Singurul loc în care se simte ceva este un dulap cu încuietoare biometrică. Îți dai seama? Nu este încuiat prin magie, ci printr-un sistem biometric.

– Nu cred că înțeleg. Știi că tata adoră chestiile astea SF.

Ian își umplu din nou cana de cafea, în speranța că licoarea îl va ajuta să gândească mai limpede.

– Știu prea bine, doar locuiesc în acea Casă care funcționează doar prin sisteme sci-fi. Ca și cum...

– Ca și cum tata n-ar mai avea niciun strop de magie în el, spuse Ian agale, ducându-i gândul până la capăt. De aceea încuietoarea este biometrică. Nu are încredere că mai are destulă putere pentru a mai desface scuturile.

Lara aprobă cu o mișcare a capului.

– Lucrez la o vrajă care să mă ajute să descui mecanismul biometric. Dar, în cazul în care voi putea dovedi că tata și-a pierdut întreaga putere, vreau să știu dacă mă vei sprijini să îl înlăturăm de la conducerea Casei.

– Nu știu ce importanță mai are de vreme ce eu nu mai fac parte, oficial, din această Casă, dar sunt de partea ta. Orice ai nevoie, sunt aici.

– Perfect! spuse Lara. Ar fi timpul să plec. Am de lucru, trebuie să planific un puci.

– Mulțumesc pentru micul dejun.

– Mă bucur că nu ești mort, ripostă ea. Și cumpără-ți naibii niște mâncare!

XV

Ușa de la biroul lui Madison se deschise pe neașteptate, izbindu-se de perete.

– Domnule Prospero! Îmi pare rău, i-am precizat că nu poate reveni fără o programare în prealabil.

Grey era roșu de mânie așa cum stătea în pragul ușii, urmat îndeaproape de tânăra secretară.

Vizita lui nu o surprindea deloc, cu toate că Madison se așteptase ca el să își facă apariția mult mai devreme în ziua aceea.

– Am la dispoziție zece minute sau, dacă dorești, poți să stabilești o întrevedere în altă zi.

– Dacă tot sunt aici, ripostă Grey și se așeză pe scaunul pentru oaspeți, vreau să știu dacă tâmpenia pe care am auzit-o este adevărată.

– Despre ce tâmpenie este vorba? îl chestionă Madison.

– Cum că femeia aceea, Umbra aceea nenorocită, ar moșteni Casa Prospero. Casa aceea ar trebui să îmi aparțină mie.

– Este adevărat că Sydney deține acum Casa Prospero, precum este la fel de adevărat că tu ai fost dezmoștenit în urmă cu trei ani, printr-un proces legal și probat. Tu însuți ai acceptat decizia pe bază de semnătură, în deplină cunoștință de cauză și la recomandarea apărării. După cum bine știi, firma aceasta deține dosarul acelui proces, iar eu îți pot pune la dispoziție documentul în cauză pentru a-ți împrospăta memoria.

– Știu ce conține dosarul acela, pufni Grey. Cu toate acestea, ar

trebui să am și eu un drept. Sunt un Prospero.

Madison își dorea să nu fi aflat ce se află în acel dosar, mai ales acum când Grey ședea în biroul ei.

– Din punct de vedere legal, nu se mai pune problema. Ai fost dezmoștenit, iar decizia rămâne valabilă. Chiar dacă Miranda nu și-ar fi reînnoit testamentul – trebuie să precizez că am intrat în posesia documentului întocmit în prezența martorilor și prin legământ de sânge –, Sydney tot ar fi fost moștenitoare de drept în calitate de fiică și de cel mai apropiat descendent pe linie biologică.

– Minte. Eu nu am nicio soră.

– Nu doar că ai o soră, Grey, ai o soră geamănă. Miranda a depus mărturie sub jurământ cum că, în urmă cu douăzeci și cinci de ani, a dat naștere unui copil de sex feminin, care a venit pe lume înaintea ta, apropo, și care a fost predat Casei Umbrelor. Tot sub jurământ a confirmat rezultatul vrăjii *Perdita* care probează originea lui Sydney. Casa însăși a recunoscut-o în această dimineață, în prezența celor trei martori, prevăzuți de lege, din rândul celorlalte Case. Dețin declarațiile lor sub jurământ precum și o înregistrare video needitată. Ești invitatul meu să consulți oricare din aceste surse, făcu Madison împingându-i o tabletă.

Grey nici măcar nu atinse dispozitivul.

– Voi anula totul.

– Ești liber să încerci. Dar nu astăzi. Cele zece minute au expirat, iar eu sunt foarte ocupată.

– Cățea nenorocită! mârâi Grey și ieși valvârtej din birou trântind ușa în urma lui.

Madison tastă urgent un mesaj către Sydney. *Scuturile suplimentare de care vorbeai? Le vreau acum.*

Răspunsul a venit aproape instantaneu. *Rezolvat.*

Picături de whisky se revărsau din paharul lui Grey, care se proțăpi furios în fața ferestrei din apartamentul lui Laurent.

– Știai despre toate astea când ai angajat-o?

– Ți-am mai spus că nu aveam nicio idee cine era. Chiar crezi că, în tot acest timp cât sora ta de mult pierdută a lucrat pentru mine, nu m-aș fi obosit să îți spun dacă aș fi știut? Ea a fost a treia candidată care susținea proba, iar celelalte nu m-au mai interesat pentru că magia ei se dovedise atât de puternică. Nu discutăm chestiuni personale, nu am făcut nici atunci și nu o facem nici acum, pentru că

e viața ei și nicidecum a mea. Nici măcar nu știu unde locuiește, se apără Laurent.

– E un accident biologic, deși mă îndoiesc, dar nu este sora mea. Și acum locuiește în Casa mea, nu-i așa?

Grey trânti paharul pe tăblia barului fără să îi pese că băutura se împrăștiase peste tot.

– Nu înțeleg de ce ești atât de supărat. Ai fost de acord cu dezmoștenirea. Puteai să te împotrivești. Sydney ar putea să o anuleze. Va fi nevoită să numească un Moștenitor cât de curând, cum se întâmplă de obicei în timpul Turnantei.

Laurent păstră tăcerea asupra celuilalt gând care îi trecuse prin minte, și anume că Grey ar fi trebuit să arate măcar un dram de compasiune pentru ceea ce Miranda îi pricinuise lui Sydney, pentru chinurile la care Lumea Nevăzută se pare că își supunea copiii de generații întregi, doar pentru a-și face viața mai ușoară.

– Nu vreau să fiu Moștenitor. Din nou. Casa trebuie să fie a mea. Poate că nu o va recunoaște. Poate că nici nu o va lăsa să intre. Nesimțita de vară-mea, avocata, spunea că a recunoscut-o, dar putea să mintă.

Întărâtat la culme, Grey dădu peste cap restul băuturii.

– Chiar crezi asta? întrebă Laurent. Îți dai seama ce spui?

– Tot ceea ce știu este că femeia aceasta a apărut de nicăieri, iar acum este conducătorul unei Case. Al Casei mele. N-ar trebui să i se permită să facă parte din lumea noastră, cu atât mai mult dacă a venit din Casa Umbrelor. Știi ce fel de loc este acela? rânji Grey batjocoritor.

– Tu știi? întrebă Laurent.

– Magia Umbrelor este pervertită. Nu este ca a noastră. Niciunul dintre cei care o folosesc nu este de încredere. Mai mult decât atât, Miles spune că ea este cauza pentru care magia a început să dea greș.

Laurent știa că va regreta mai târziu, dar nu își putu reține întrebarea care îl măcina.

– Cum este posibil așa ceva?

– Magia ei ar fi trebuit să rămână acolo. A luat-o cu ea atunci când a plecat, iar acum noi nu o putem folosi, decretă Grey, convins până în pânzele albe de justețea teoriei lui.

– Asta este cam... Știi ceva, nu mai contează.

Laurent se îndepărtă de Grey, lăsându-l să bată câmpii. Acesta nu

păru să bage de seamă.

– Casa Prospero trebuie să îmi aparțină și îți jur că o voi lua înapoi de la ea. Poți să mă ajuți sau poți să nu îmi stai în cale.

Se auzi bâzâitul liftului, iar Grey se întoarse suspicios.

– Aștepți pe cineva?

– Da, răspunse Laurent. Taxiul tău. Ești beat, ești în stare de șoc, mi-ai fost cel mai bun prieten atâta amar de ani, așa că te voi ierta și te voi urca în mașină. După aceea mă voi preface că nu am avut niciodată această conversație, iar mâine poate vom fi în continuare prieteni.

Laurent îl împinse cu blândețe pe Grey în lift și se îndepărtă de ușile care se închideau.

– Nu înțelegi nimic, se lamentă Grey.

„Nu înțeleg", se gândi Laurent. Înșfăcă telefonul și îi trimise un mesaj lui Sydney prin care o avertiza în legătură cu omul pe care îl considerase prietenul său cel mai bun și despre care era aproape sigur că nu îi va mai fi prieten niciodată.

Miranda stătea în camera de hotel când primi un telefon din partea recepției.

– Doamnă, Verenice Tenebrae dorește să vă viziteze.

Miranda ezită pentru o clipă.

– Vă rog să o îndrumați sus. Ah, și rog să ne trimită de la bucătărie ceaiul de după-amiază, sandviciuri și fursecuri.

Miranda găsea, în continuare, destul de ciudat să ceară astfel de lucruri unor străini și nu propriei sale Case. Toate oglinzile i se înfățișau straniu de goale, misterioase și tăcute.

– Îți mulțumesc foarte mult că ai trecut pe la mine, o întâmpină Miranda pe Verenice. Ai o rochie încântătoare. Este vintage?

– Politețea ta este în continuare desăvârșită. Nădăjduiesc că vine la pachet cu o coloană vertebrală de oțel. Îți va fi de mare folos după ce ți-ai pierdut magia. Știi că nu o vei mai recăpăta? întrebă Verenice verde-n față.

Miranda încuviință.

– Am simțit ruptura legăturii. Este mult mai util ca oamenii să nu aibă certitudini în ceea ce mă privește, așa că nu am confirmat public. Tu de unde ai aflat?

– Acolo, în Casa Umbrelor, dobândim o anumită perspicacitate în

a intui magia, răspunse Verenice. Am știut din momentul în care am intrat. Sunt sigură că și Sydney știe.

– Ai dreptate. Nu a fost corect să nu o anunț, mai ales că trebuie să își asume responsabilitatea Casei acum, dar, asemenea ție, a știut fără să fie nevoie ca eu să mai spun ceva.

O bătaie scurtă la ușă anunță sosirea gustărilor. Cele două femei rămaseră tăcute câtă vreme chelnerul le servi ceaiul. Miranda semnă nota de plată și o observă pe Verenice care luase o sticlă de whisky din minibar și turna în cănile de ceai.

– Să avem iertare! Tocmai ce ți-ai pierdut magia și Casa, deopotrivă. Ți-ai regăsit fiica, în schimb, dar ea nu prea vrea să aibă de-a face cu tine și, între timp, își pune viața în pericol de câteva ori pe zi. Ceaiul nu este tocmai cea mai nimerită băutură într-o astfel de ocazie, hotărî Verenice și sorbi din ceașca de porțelan plină de whisky.

Miranda se așeză, privind în gol, luă ceașca și o dădu peste cap. Verenice o umplu din nou.

– De ce ai venit să mă vezi? întrebă Miranda.

– Pentru că mi-am amintit discuția pe care am purtat-o, cu ani în urmă, la înmormântarea soțului tău. M-ai întrebat atunci despre Umbre, iar eu am considerat că este un subiect neobișnuit de conversație în împrejurarea în care ne aflam, după care ai vrut să știi dacă eu cred că va mai reuși altcineva să scape cu viață. Oamenii obișnuiesc să găsească tot felul de lucruri atunci când caută prin hârtii, iar tu tocmai ce preluaseși conducerea Casei Prospero, așa că mi-am pus unele întrebări. Acum însă știu și am venit să văd cum te simți. Așadar, cum te simți, tu, Miranda?

Miranda turnă puțin ceai peste whisky-ul din ceașcă, amestecă, iar fiecare mișcare părea să îi topească stăpânirea de sine.

– Am fost fericită să aflu că Sydney este în viață, bineînțeles. Și mă bucur că este în continuare. Toate celelalte se vor aranja de la sine.

Verenice era convinsă că lucrurile erau mult mai complicate decât voia să recunoască Miranda – și cum ar fi putut fi altfel, aceasta nefiind o situație care se aranja de la sine, pur și simplu – însă își dădu seama că erau cuvintele unei femei care nu avea de gând să spună mai multe.

– Sunt aici și pentru că știu că nu te-a mai căutat nimeni, dacă Lumea Nevăzută e așa cum mi-o amintesc eu.

– Ah, au fost câțiva care au încercat, o contrazise Miranda

făcându-și de lucru cu un sandvici pe care îl așează în mijlocul platoului. Miles Merlin, de exemplu, ca să radieze de fericire. Casa Dee, din același motiv. Toată distracția unei înmormântări, cu excepția faptului că protagonistul încă trăiește. Nu am primit pe nimeni. Probabil că acesta este principalul avantaj. Nu mai trebuie să fiu politicoasă cu toți ticăloșii lingușitori, glumi ea cu colțurile gurii ridicându-se într-o încercare de zâmbet.

– Dacă ai terminat cu politețea, de ce m-ai primit fără să-mi fi anunțat vizita înainte, întrebă Verenice.

– Pentru Sydney, răspunse Miranda, iar masca atât de bine studiată începu să cadă. Pentru că vreau să îmi spui că Sydney va fi bine. Că tot ceea ce i s-a întâmplat acolo nu o va mai bântui.

Verenice așeză încet ceașca pe măsuță.

– Depinde ce înțelegi tu prin a fi bine. De exemplu, eu încă am coșmaruri. Am avut nevoie de un an întreg până când am reușit să nu mai aud toate urletele și țipetele de fiecare dată când închideam ochii. Se urlă extrem de mult acolo, în Casa Umbrelor, rosti îngândurată Verenice cu o voce care părea că vine de departe. În plus, Sydney nu este încă liberă, continuă ea. Nu este complet liberă. Se află în serviciul Casei până când va fi folosit suficientă magie la ordinul Umbrelor, iar acestea vor socoti că și-a achitat datoria prin care își răscumpără dreptul de a trăi aici.

– Datoria? se revoltă Miranda. Dar nu a avut de ales.

– Asta nu are nicio însemnătate. Am fost învățați, antrenați, prin urmare avem o datorie. Presupun că finalul Turnantei va aduce eliberarea ei. Faptul că luptă în serviciul Umbrelor. Ceea ce nu e foarte sigur pentru că, pe lângă riscurile inerente unei Turnante, Casa ar putea să îi ordone să piardă o luptă.

– Să piardă? se îngrozi Miranda. Asta ar însemna să moară. De ce ar vrea Umbrele una ca asta?

– Pentru că asta ar sluji Casei, îi oferi Verenice, neiertătoare, răspunsul.

Ochii Mirandei se umplură de lacrimi.

– M-ai întrebat pentru că știai că nu te voi minți, adăugă Verenice. E greu de crezut că Shara o va ucide în felul acesta. Dar nu imposibil.

– Revenind la întrebarea ta inițială, am reușit să supraviețuiesc tuturor încercărilor pe care mi le-au dat, iar acum, în majoritatea timpului, îmi place viața mea, deci presupun că sunt „bine“.

Rămâne să hotărăști singură dacă asta îți alină îndeajuns vina.

– Crezi că lui Sydney îi va plăcea viața ei? o întrebă Miranda care uitase complet că ținea în continuare ceașca de ceai în mâna tremurândă.

– Cred că da, o asigură Verenice cu blândețe. Însă nu mie trebuie să îmi pui această întrebare.

– Nu va dori să vorbească cu mine. Nu îmi va vorbi cu adevărat. Se poartă ca o străină.

– Miranda. O poți învinovăți?

Miranda strânse din buze până contururile lor deveniră albe. Așeză cu o mână nesigură ceașca de ceai pe masă, gata să o spargă.

– Te rog să mă ierți, dar am nevoie să fiu singură. Îți sunt profund îndatorată că ai venit să mă vezi.

– Aș putea să mai trec pe la tine dacă vrei, propuse Verenice.

– Mi-ar face plăcere. Chiar plăcere foarte mare, făcu Miranda recunoscătoare.

Sydney acceptă întrevederea doar cu condiția să poată alege locul de întâlnire.

– Muzeul Metropolitan. Templul lui Dendur.

Se așternu liniștea pentru o clipă, la celălalt capăt al firului.

– Ai un motiv anume? întrebă Ian.

– Este frumos, îl lămuri Sydney.

Încă de la intrarea în sala Templului, pe Ian îl surprinse splendoarea locului: blândețea luminii filtrate prin sticla ferestrelor, pacea liniștitoare a helești eului care oglindea sculpturile, grația și trăinicia Templului antic. Se apropie de Sydney care stătea într-un colț al bazinului, având grijă să lase destul spațiu între ei doi.

– Sunt gata să te eliberez de îndatoririle pe care le ai față de Casa Prospero, îl înștiință ea. Nu am avut vreme să citesc cu atenție contractul, dar te asigur că voi achita toate obligațiile financiare pe care Casa ți le datorează până în acest moment al Turnantei.

– Nu doresc să fiu eliberat de nicio îndatorire, răspunse el. Și nu am încheiat nicio înțelegere financiară. Am slujit în calitate de campion al Casei Prospero în speranța că prestația mea o va propulsa într-o poziție destul de puternică astfel încât, la finalul Turnantei, să poată rupe orice legătură dintre Lumea Nevăzută și Casa Umbrelor.

O undă de surpriză, aproape imperceptibilă, traversă chipul lui Sydney. Oricine altcineva ar fi rămas cu gura căscată de stupefacție, dar Sydney nu era oricine.

– Înțeleg.

– Sunt sigur că, pe vremuri, Casa Merlin a fost cea care a sprijinit fondarea Casei Umbrelor, adăugă el.

Sydney încuviință în liniște.

– Familia nu este implicată doar din punct de vedere moral, ceea ce este destul de rău, oricum. Dar Shara... Shara este mătușa mea.

Ian își îndreptă mâinile spre stigmatele care îi brăzdau brațele și palmele. Sydney nu le mai ascundea de vreme ce toată lumea știa deja cine era ea și de unde venea. Vinovăția care îl apăsa însă pe Ian l-ar fi făcut să le poată vedea chiar dacă ar fi fost ascunse sub straturi consistente de machiaj.

– Ea a fost cea care a solicitat provocarea Casei Prospero, spuse Sydney. Știa că tu ești luptătorul lor. Ceea ce își dorește ea, ceea ce și-a dorit întotdeauna, este puterea. Nu doar puterea pe care o are acum, asupra vieții și a morții, asupra durerii și a suferinței. Ea năzuiește putere acolo unde poate fi văzută. Este încredințată că, în condițiile în care Lumea Nevăzută nu poate trăi fără ajutorul Umbrelor, atunci e dreptul Casei Umbrelor să conducă această lume. Turnanta este pentru ea doar o modalitate de a-și vedea visul devenit realitate.

– Ar trebui să mai știi un lucru, continuă Ian, trecând cu vederea posibilitatea ca propria lui mătușă să fi cerut moartea nepotului ei.

Era poate o vină dintre cele mai puțin însemnate.

– Lara și cu mine suntem aproape siguri că Miles este pe cale să își piardă toată magia, dacă nu cumva a pierdut-o deja. Lara mai știe și că el este în parte responsabil de interferența în duelul nostru, explică Ian.

– Îl suspectam pe Grey, spuse Sydney. A dat de înțeles foarte limpede că vrea să revendice Casa Prospero. Probabil a crezut că Miranda era singura care îi mai stătea în cale.

– Dar de ce l-ar fi ajutat Miles?

– Shara a găsit că îi este de folos. Probabil că a făcut o înțelegere. Magie pentru putere. Fără ca niciunul dintre ei doi să știe cine sunt eu cu adevărat, Miles probabil i-a promis Casa Prospero lui Grey, intenționând de fapt să i-o ofere Sharei în schimbul posibilității de a se folosi de mai multă magie.

– Chiar este posibil așa ceva? întrebă Ian. Adică să îi dea pur și simplu mai multă magie.

– Sigur că da. Este doar o variație a magiei care deja există. Trebuie doar întărită, iar pentru asta trebuie să crească numărul jertfelor, din care să se extragă mai multă magie. Sunt multe metode. Întotdeauna există o cale. Singura limită este cât sunt dispuși oamenii să sacrifice pentru a obține ceea ce își doresc.

– Vreau ca Umbrele să dispară, declară Ian.

– Casa Prospero este încântată să accepte continuarea contractului. Sydney își odihni pentru o clipă mâna peste a lui. Cam cât trei bătăi de inimă, nu mai mult. Suficient pentru a întări ceea ce fusese spus și ceea ce rămăsese sub tăcere în această sală încărcată de istorie.

Shara fredona în timp ce cuțitul ei zgâria osul radius din antebrațul lui Grace. Niciun vers, niciun cuvânt, doar vocea Sharei care urca și cobora în ritmul în care cuțitul râcâia osul, în ritmul sângelui ce picura și se scurgea dispărând în pământul Umbrelor. Nu era tocmai o melodie liniștitoare. Cântecul se opri dintr-odată, însă cuțitul continua să scormonească cu cruzime.

– Te-aș putea instrui, spuse Shara. Dacă și Casa va dori asta.

Răspunsul, care se lăsa așteptat și care nu putea fi decât unul singur, era la fel de lipsit de însemnătate precum cântecul fără cuvinte al Sharei.

– Voi avea nevoie de ajutor, făcu Shara lăsând să cadă brațul stâng al lui Grace și trecând la celălalt. Cuțitul spintecă lesne pielea, străpungându-i mâna în apropiere de oasele subțiri ale încheieturii.

– Vor fi mult mai multe sacrificii, Casa va fi mult mai puternică, adăugă Shara.

Grace simți un val de greață care i se ridica în gât și își mușcă buzele cu putere, forțându-le să rămână lipite. Nu putea spune un cuvânt, nu putea să se opună, nu îi era cu putință să-și strige refuzul sau măcar să-și verse sila care o cuprindea doar la gândul spuselor Sharei.

– Există foarte multă putere ce așteaptă să fie descoperită, încheie Shara și își șterse cuțitul mânjit de sângele lui Grace. Gândește-te la propunerea mea. Asta e tot.

În timp ce se întorcea în camera ei, Grace se opri în fața porților Casei. Își ridică mâinile și aproape, aproape le atinse. *În curând*, își făgădui. *În curând*.

XVI

Sydney ședea alături de Laurent la masa lui din bucătărie.

– Așa cum îți spuneam, când ai început să îți pui în practică magia, înainte să faci parte din Lumea Nevăzută, să te aducă la școala lor și să te schimbe, te bizuiai pe propria ta putere, nicidecum pe cea care vine dinspre Umbre. Asta înseamnă că poți învăța să faci totul ca la început.

Laurent bătu cu degetele în tăblia mesei.

– Perfect! Știi, cred că mi-ar lipsi magia. Adică, nici nu cred că aș mai ști să trăiesc ca un om obișnuit, fără pic de magie. Însă nu voi mai folosi niciodată ceva ce își trage seva din suferința oamenilor. Nu aș putea trăi niciodată împăcat cu mine.

Sydney consimți cu o înclinare ca capului.

– Primul lucru pe care îl vei învăța va fi să te dezbari de obiceiurile pe care le-ai învățat de la Lumea Nevăzută. Gândește-te bine, care este primul lucru pe care îl faci atunci când pregătești o vrajă?

– Depinde de vrajă, firește. Uneori trebuie să știi cuvintele potrivite, alteori trebuie să faci anumite gesturi ori să aranjezi cele trebuincioase într-un anumit fel.

– Nu la asta m-am referit, îl întrerupse ea. Mă refer la momentul inițial, acela care rămâne neschimbat indiferent de vrajă.

– Ah, te referi la concentrare, se dumiri Laurent. Nici nu mă mai gândesc la ea. E la fel de naturală precum respirația.

– Da, aprobă Sydney, exact la asta mă refer. De asta va trebui să te dezobișnuiești. Cum te-au învățat să procedezi?

Laurent se rezemă de spătarul scaunului și închise ochii.

– Asta mă duce cu gândul înapoi la primii ani de școală. Cursul de Elemente ale Magiei al doamnei Elizabeth Dee. Eram în aceeași clasă cu o mulțime de prichindei, eram un venetic și trebuia să învăț noțiunile elementare mult mai târziu decât aș fi făcut-o dacă m-aș fi născut în această lume. Era destul de enervant, pentru că trebuia să învăț cot la cot cu niște copii de grădiniță, dar era oarecum interesant, pentru că doamna Dee era foarte drăguță și îmi împrumuta reviste de benzi desenate. Era o serie întreagă despre niște chei magice... adăugă visător Laurent.

Sydney îl privea plină de amuzament.

– Gata cu amintirile din copilărie, înainte să mă fac de râs, se scutură încercând din răsputeri să revină în prezent. Trebuia să îmi imaginez că întind mâna și că altcineva, cineva foarte puternic, o apucă. Câtă vreme nu lăsam să îmi scape acea mână, ea mă ajuta să concentrez oricâtă putere aș fi dorit dinlăuntrul meu. Grey obișnuia să mă ia peste picior pentru că, în primele zile, îmi răschiram nefiresc degetele mâinii stângi de fiecare dată când începeam o vrajă.

– OK! făcu Sydney. Ne putem descurca. Vom începe prin a învăța din nou anumite vrăji care nu necesită mișcări ale mâinilor. Ridică-te în picioare și bagă mâinile în buzunare.

Laurent se conformă.

– Alege o vrajă simplă, dar care să nu dea foc apartamentului dacă nu iese cum trebuie.

– Levitația, propuse Laurent. O să folosesc portocalele din fructieră.

– Perfect! Acum gândește-te doar la vraja ta. Nu la punctul de concentrare. Nu întinde mâna spre nimic. Dă drumul vrăjii.

Sydney îl vedea cum tremură și rezistă din toate puterile să nu își scoată mâinile din buzunare și să apuce magia care nu îi aparținea.

Laurent rosti cuvintele magice, iar una dintre portocale se rostogoli afară din fructieră și aterizează pe masă. O privi tăcut până când sfera portocalie se opri locului.

– Extraordinar! Serios, acum. Cu o asemenea putere, mă întreb cum de nu m-am înscris să lupt pentru propria Casă. Mașini plutitoare? Cine are nevoie de așa ceva când pot să rostogolesc niște portocale? făcu el înciudat.

– Știu ce spui, răspunse Sydney. Totul este mult prea slab și straniu

la început, dar te vei descurca din ce în ce mai bine. Asta nu înseamnă că puterea ta dă semne de slăbiciune, ci doar că e o primă parte a procesului de reînvățare. Și ai reușit. Ai făcut prima vrajă prin propriile tale puteri, fără să folosești nimic din puterea care vine dinspre Umbre. Cum te simți?

– Parcă începe să mă doară capul, dar nu este nimic grav. Laurent își răsuci capul într-o parte și-n alta și scutură mâinile.

– OK. Să mai încercăm.

Peste un ceas, picuri de sudoare brăzdau fruntea lui Laurent, iar peste două ceasuri deja tremura din toate încheieturile.

– Îmi explodează capul de durere.

Cu toate acestea, la capătul celor două ore, Laurent era capabil să ridice cu ușurință o portocală din fructieră. Reușea chiar să controleze înălțimea până la care ridica fructul pe care îl așeza apoi cu delicatețe înapoi în fructieră. Laurent făcea toate aceste lucruri fără să folosească nici măcar un dram din magia Umbrelor.

Sydney umplu un pahar de apă pe care i-l întinse.

– Îmi dau seama cât este de frustrant. Ca și cum ai fi făcut un salt uriaș înapoi și doar câțiva pași ca de copil înainte. Dar te descurci de minune. Și îți va fi din ce în ce mai ușor. Pentru mine înseamnă enorm că ai încercat. Îți mulțumesc.

– Voi exersa și singur. Acum știu că nu trebuie să ating punctul de concentrare, pot face la fel și mai departe. Pot încerca și alte vrăji, hotărî Laurent. E un sentiment plăcut, cu excepția durerii de cap, să știu că pot face toate aceste lucruri prin propria mea putere.

– Încearcă să vorbești cu Ian, îl sfătui Sydney. Și el a reînvățat să își folosească magia și poate că te va sfătui mai bine decât mine, de vreme ce cunoaște ambele variante ale magiei.

– Mulțumesc. Voi vorbi cu el.

Laurent luă telefonul ca să marcheze o dată în calendar și verifică notificările. Se uită lung la e-mail-ul pe care tocmai îl deschisese. Glisă pe ecran pentru a împrospăta datele și reciti neîncrezător mesajul care trebuia să fie o glumă, dacă nu chiar o greșeală.

– Nu o să îți vină să crezi, se minună el.

– Pariez că da, răspunse Sydney. A fost lansată o provocare. Mă surprinde că a întârziat atât de mult, ca să fiu cinstită.

– Așa este, dar cum e cu putință? Adică, sincer să fiu, eu aș fi stat cât mai departe de tine. Înainte să se întâmple toată ciudățenia aceea de la duel, era evident că Ian nu mai avea nicio șansă, iar Ian nu este

o pradă ușoară, reflectă Laurent.

– Roata Norocul se învârte, răspunse Sydney și se opri o clipă. Este posibil să primești mult mai multe provocări decât înainte, odată ce am pus piciorul în Casa Prospero. Toți au aflat că m-am întors din Casa Umbrelor și asta nu le convine deloc. Cei care nu o simpatizau pe Miranda se gândesc acum că o pot răni făcându-mi mie rău, iar asta înseamnă că te vor folosi pe tine în încercarea de a ajunge la mine. Dacă vrei să punem punct înțelegerii, nu mă voi opune.

Ar fi fost destul de complicat, dar existau clauze de forță majoră – falsul în declarații sau încălcarea legii – pe care, dacă le-ar fi invocat, Laurent putea anula contracul fără să își piardă locul în competiție.

– Este vreun magician care te-ar putea învinge? întrebă Laurent. Până acum nu a reușit niciunul.

– Orice este posibil dacă împrejurările îi sunt favorabile. În condițiile actuale, nu.

– Nici măcar Ian?

– Parcă spuneai că nu avea nicio șansă, îl iscodi Sydney ridicând din sprânceană.

– Așa am spus, dar dorința de răzbunare poate trezi tot felul de porniri ciudate într-un băiat.

– Îți sunt recunoascătoare pentru că te preocupă soarta mea, dar, dacă îți amintești, am renunțat în favoarea Casei Prospero după ce Miranda a fost rănită, iar asta înseamnă că Prospero este câștigătorul oficial. Chiar dacă aș cere o revanșă, duelul nu poate fi reluat de la început. Așadar cred că am scăpat.

– Atunci, nu. Te voi elibera de contract, dacă tu crezi că este mult prea riscant să mă reprezinți, dar nu îl voi anula.

– Te-ai pricopsit cu mine, prin urmare, făcu Sydney. Nu am încredere în altcineva care să îți poarte de grijă. Și încă nu am terminat ce aveam de făcut.

Laurent nu mai era atât de convins că se referea doar la Turnantă.

– OK. Voi răspunde provocării. Fă cum crezi de cuviință. Poți chiar să abandonezi dacă te-ai săturat de tot rahatul ăsta. Și încă ceva. Poate nici nu mai contează de vreme ce ai propria ta Casă și te descurci singură, cu toate acestea dacă vreodată ai ceva de gând sau pui la cale ceva, contează pe mine. Te acopăr eu.

– Voi ține seama, spuse Sydney. Mulțumesc!

XVII

Marile Case ale Lumii Nevăzute, clădirile care purtau numele familiilor ce își duceau viața înlăuntrul lor, nu erau doar niște construcții obișnuite din lemn și piatră, din cărămidă și mortar. Mustind de magie, casele erau ele însele fermecate. Vraja începea chiar din pragul ușilor care nu se deschideau decât pentru cei prin venele cărora curgea sângele membrilor Casei. Cele mai vechi dintre Case, acelea care au văzut generații întregi trăind sub acoperișurile lor, au dezvoltate legături magice și mai complicate cu familiile lor. Se zvonea că sunt capabile să își schimbe înfățișarea după dorințele oamenilor care locuiau între pereții lor. Casa Prospero era una dintre ele.

Sydney nu își dorea nimic din toate acestea.

– Am apartamentul meu, îi spuse lui Madison. E frumos, știi asta, doar m-ai ajutat să îl găsesc. Lasă-mă să-ți explic de ce îmi place atât de mult apartamentul acesta. În afară de tine și de Verenice, nimeni nu știe unde se află. Nu vorbește cu mine, nu îmi aduce de mâncare și nu începe să se decoreze de unul singur fără știrea mea. M-am săturat până peste cap de lucrurile astea în Casa Umbrelor. Apropo, și parcă am mai spus că nimeni nu știe unde se află?

– Uite, nu sunt persoana nimerită să îți explic cum merg treburile astea, dar, din ceea ce am înțeles până acum, conducerea unei Case presupune mai multe aspecte tainice. Trebuie să te înfățișezi Casei și să te recomanzi după toate uzanțele, trebuie să o vizitezi cât poți de des. Sau încetează să mai fie Casa ta.

– Trebuie!? se revoltă Sydney.

– Îmi pare rău, Sydney, dar trebuie.

Madison mâzgăli în grabă un bilet.

– Încerc să aflu care sunt condițiile specifice, dar deocamdată trebuie să îți revendici Casa. Nu ești nevoită să locuiești acolo, arată-i doar că îi acorzi atenție.

Sydney stătea acum în fața Casei. Își lipi mâna de ușă. Ceva ascuțit o înțepă în deget, suficient de adânc pentru a-i face sângele să picure. Aerul se umplu de miresme de fum și portocale, iar ușile se deschiseră în fața ei.

– Hai s-o facem și pe asta! își Sydney și păși peste pragul Casei.

Casa nu se asemăna deloc cu cea a Umbrelor. Nu existau unghere strâmte și întunecoase, frigul nu pândea prin tot locul. Lipsea cu desăvârșire presimțirea unui pas greșit care i-ar fi putut aduce moartea. Nu se auzeau vaiete sau urlete, nu vedea nici pete de sânge înșirate înadins ca un avertisment mut. Casa Prospero era exact opusul Umbrelor: avea tavane înalte, lemnul de culoare deschisă perfect lustruit, covoare moi. Feroneria strălucea de curățenie, podele lustruite miroseau a ceară de albine. Atmosfera era primitoare și tihnită. Albul strălucea de parcă niciun fir de praf nu ar fi îndrăznit să întineze curățenia desăvârșită a locului. Simțea Casa urmărindu-i fiecare mișcare în timp ce traversa holurile, urca și cobora scările, deschidea uși și dulapuri. Nu găsi nimic care să amintească de ea în toată casa. Nici în numărul de scaune care înconjurau masa din bucătărie, nici în tablourile atârnate pe pereți, nici în spațiile generoase și bine iluminate înmiresmate de buchete complicate de flori, nici măcar gustul amar al magiei sfărâmate. Nimic din ce se afla aici nu avea o legătură cu felul în care fusese crescută, cu felul în care trăise ea.

Îi era teamă totuși. Teamă să scoată un zgomot care ar fi năruit liniștea care învăluia întreaga Casă. Teamă să atingă ceva, teamă chiar și să mute un scaun ori un pahar și să strice ordinea perfectă în care se aflau. Teamă că cea mai mică greșeală ar putea mânia Casa. Trăise destul cu teama în suflet până acum.

Miranda se mutase la hotel. Sydney spusese cât putuse de limpede că nu dorește să locuiască în Casa Prospero și că Miranda putea rămâne acolo, însă Miranda refuzase.

– Casa este parte din mine. Sau, cel puțin, a fost. Nu sunt pregătită

să trăiesc acolo după ce mi-am pierdut puterea, fără să mai pot simți legătura cu ea. Nici nu știu dacă voi mai putea vreodată, spusese Miranda.

Pentru Sydney, sentimentul apăsător că toată Casa o urmărea răbdătoare îi amintea de felul în care se simțise în Casa Umbrelor, iar această asemănare era deja mult prea mult. Varianta mult mai luminoasă, dar, cu toate acestea, o replică a Umbrelor.

Mai era ceva care nu îi dădea pace. Magia, toată magia Casei era de fapt magia Lumii Nevăzute pângărită de legătura ei cu tărâmul Umbrelor.

Miranda îi explicase cum funcționează oglinzile. Sydney se opri în fața uneia dintre ele.

– Mă poți auzi?

– *Da.*

– Trebuie să îți preschimb magia. Să primești magia mea.

– *De ce?*

Cum să îi explici unei Case ce înseamnă principii morale? Sydney ar fi râs în hohote dacă nu se afla aici.

– *Ești nemulțumită de serviciile mele?*

–Nu. Nu despre asta este vorba. Dar... acum ești Casa mea. Magia pe care vreau să ți-o transmit reprezintă ceea ce sunt eu.

– *Foarte bine. Va fi dureros?*

Nu se gândise la asta.

– Nu știu.

– *Sunt pregătită,* răspunse Casa după un moment de pauză.

Sydney trăgea nădejde că era și ea pregătită. Își lipi degetele de luciul oglinzii și simți cum suprafața ei netedă se topește și mâna i se scufundă înăuntru. Ceva rigid îi atinse pielea, o senzație de gheață îi pătrunse în oase.

Sydney simțea cum vibrează inima Casei. Simțea însă și stricăciunea care venea dinspre Umbre și care învăluia inima Casei. Simpla ei atingere o umplu de greață, dar rezistă și desfăcu strat după strat toată putreziciunea până când o alungă cu totul din Casă. Din Casa ei.

Își trase înapoi mâinile din oglinda care arunca acum sclipiri argintii.

Tăie cu ajutorul unui pumnal o fâșie din marginile zdrențuite ale propriei sale umbre. La fel ca și oasele degetelor, umbrele

concentrau aproape toată puterea unui magician. De vreme ce nu intenționa să locuiască aici, Sydney cumpăni că era cea mai rapidă cale de a-i oferi Casei propria ei magie în jurul căreia să se poată reconstrui din temelii. Aruncă bucățica de umbră în oglindă, rosti un cuvânt care răspândi o aromă de sticlă încinsă și urmări cum suprafața ei devinde din nou rigidă.

– Ești în regulă?

Sydney aștepta răbdătoare răspunsul care apăru în cele din urmă.

– *Da.*

Cuvântul care se ivise pe luciul oglinzii nu mai avea înfățișarea scrierii elegante și cursive de mai devreme, ci semăna mai degrabă cu propriile ei mâzgăleli repezite.

– Perfect! răspunse Sydney și cântări din priviri Casa care strălucea albă, lustruită și elegantă. Străbătu holul înapoi, coborî scările și se opri în fața ușii de la intrare.

– Acesta nu este locul meu, hotărî Sydney. Îmi pare rău, dar nu pot locui aici.

Și plecă.

Casa Prospero închise ușile în urma ei, iar ecoul lor răsună în încăperile pustii. Casa nu voia să fie pustie. Ea exista pentru a fi în slujba familiei ei pe care o văzuse împuținându-se până la unul. Holuri părăsite și uși închise, praful care se așeza ca un văl peste tot. Nu mai era viață în această Casă, nu se mai auzeau voci, nu mai bătea nicio inimă. Casa era a ei, dar ea pleca. Casa era singură.

Casa se gândi la tânăra femeie care tocmai plecase, la ceea ce aflase despre ea când își așezase delicat palmele pe inima ei, când îi împărtășise o bucățică din ea însăși. Casa începu să se remodeleze după chipul și asemănarea acestei femei.

Sydney se opri la o stradă distanță de Casa Prospero. O simțea din nou. Senzația atât de familiară și de nesuferită a chemării Umbrelor, arzându-i pe sub piele. Marginile zdrențuite ale umbrei o ardeau.

Știa că va veni chemarea, așa cum se întâmpla de fiecare dată. Întrebarea era *când* urma să apară următoarea, nicidecum *dacă*. Și mai știa că întrebarea va rămâne aceeași până când Turnanta se va fi încheiat, oricât de mult va dura până când Casa va considera că ea și-a câștigat libertatea. Doar atunci când Casa va decide asta.

Sydney se săturase să aștepte Casa să se hotărască odată.

Strânse în pumn magia precum fulgerul și străbătu orașul ca o furtună. Odată ajunsă la marginea lacului, aprinse flăcările. Una. Două. Trei. Magia care fremăta sub piele reverberă la fiecare flacără. Păși în barcă și rămase să asculte lemnăria trosnind greoaie și valurile izbindu-se de margini. Sydney stătea cu ochii ațintiți spre Casa Umbrelor, al cărei profil devenea tot mai vizibil în zare. Se concentră atât de mult, încât privirea ei nu mai cuprinse nimic din jur.

Barca se izbi de mal, desfăcându-se în bucăți. Sydney coborî. Umbrele își deschiseră porțile.

Sydney nu mai făcu niciun pas. Rămase în fața ușilor și eliberă magia pe care o ținea strâns în pumn.

– Provoc această Casă!

Iar Casa răspunse.

Când venise vremea să părăsească tărâmul Umbrelor, Sydney fusese supusă unor teste aspre și riguroase. A fost nevoită să ducă la îndeplinire nenumărate vrăji, subtile și complexe totodată, în condiții dintre cele mai vitrege. În frig și ploaie. Frântă de oboseală. Lihnită de foame. Torturată de durere fizică și agonie psihică. Reușise să izbândească. Reușise să se elibereze. Își cunoștea puterea și știa la fel de bine cât de aproape era, își amintea toate momentele în care se aflase pe muchie de cuțit riscând în orice clipă să rămână captivă.

Ziua de astăzi era diferită. Astăzi, Sydney era de-a dreptul vijelioasă.

Arunca vrăji ce răzbunau tot ceea ce îndurase în spatele acestor uși. Rostea cuvinte care spintecau pereții și încrustau simboluri ale libertății în fundația zidurilor. Își încovoie mâinile în simboluri ale dezlegării și rupse lanțurile. Își împleti degetele și trimise o vrajă care sfărâmă geamurile lăsând lumina să pătrundă înăuntru, strigă incantații solare până când fiecare ungher era scăldat în lumină.

Până când nu mai rămase nicio umbră.

Ajunse în cele din urmă până la rețeaua de magie încolăcită ca o pânză de păianjen, aceea care dăruia pace și lipsea de durere magicienii dispuși să îi trimită pe alții să sufere în locul lor. Un singur cuvânt sfâșie înlănțuirea magică și reverberă printr-o pală de vânt care mătură Central Park precum o furtună, rupând ramuri, culcând copaci la pământ și alungând oamenii de pe stradă.

Îngerul Apelor se cutremură din temelii, iar crinul de piatră se

zdrobi în mâna statuii.

Sydney fură celelalte jertfe, cele care mai rămăseseră, și le duse la camerele de urgență și la stațiile de pompieri. Acolo unde copiii nedoriți puteau să rămână în siguranță.

Nu îi era încă îndeajuns. Sydney își dorea ca nimeni să nu mai ajungă aici captiv. Își încovoie degetele iar mărețele uși crăpară pe dată, prăbușindu-se din balamale.

Atunci păși înăuntru.

Toată atmosfera se preschimba la fiecare pas pe care îl făcea. Nu mai erau acele Umbre care pândeau să o tragă înăuntru și să îi soarbă întreaga magie, de data aceasta Casa încerca disperată să îi reziste. Casa începu să își schimbe forma, holurile se mișcau, pereții i se ridicau în cale, iar podelele se surpau. Sydney continua să înainteze vrăjind totul în cale, înghețând înfățișarea Casei, deschizând ușile și surpându-i fundația.

Se auzi un urlet, Sydney își ridică mâinile și întreaga clădire se cutremură. Încuietorile se deschiseră, iar gratiile căzură. Casa Umbrelor era un Infern și acesta îi era chinul. Ajunse încă o dată în miezul ei. Acolo, pulsând, se afla inima Casei Umbrelor pe care Sydney o ridică în mână.

– Ajunge! strigă Shara tremurând.

De data aceasta nu de furie, tremura de efort. Chiar în acea clipă, mâna îi flutura frenetic în dreptul șoldului, încercând să adune laolaltă crâmpeie de magie pentru a nu lăsa Casa să se prăbușească. Să moară.

– Ajunge! repetă ea. Umbrele consimt să te elibereze de sub contract.

– Vreau să o văd cum arde până la temelii, tună Sydney.

Nu se gândea doar la contractul ei, ci la toată Casa Umbrelor.

– Nu este necesar. Cuvântul Casei are valoare de legământ, ripostă Shara.

Sydney își încleștă pumnul, iar inima Casei se opri pentru o clipă.

– Bine.

Shara ridică mâna în care apăru o foaie de hârtie pe care se afla înscris numele lui Sydney de nenumărate ori, cu litere în nuanțe întunecate pentru care nu fusese folosită vreodată cerneala. Pocni din degete și hârtia luă foc.

Sydney simțea cum zalele care o înlănțuiseră până atunci legând-o de Umbre se rup și se transformă în cenușă pe măsură ce hârtia era

cuprinsă de flăcări. Trase aer în piept și, pentru prima dată în viața ei, respirația era doar a ei.

– Ai terminat odată, pramatie nerecunoscătoare? întrebă Shara.

Sydney își încovoie încă o dată degetele pentru o ultimă reprezentație de magie. Recipientul de sticlă în care era păstrată umbra ei, cuțitul care o spintecase, condeiul care îi însemnase contractul, toate luară foc, fiind mistuite de flăcări.

– Acum am terminat.

Când ultima flacără se stinse, Sydney se întoarse și părăsi Casa Umbrelor fără să se uite înapoi.

Shara stătea printre dărâmăturile Casei, cu mâinile acoperite de cenușă. Simțea în vintre cum se prăbușește Casa de parcă propriile ei oase ar fi început să se desprindă de tendoane. Casa Umbrelor se distrugea singură. Încetul cu încetul, dar, dacă nu era atentă, dezastrul era iminent. Casa ei murea, iar Shara ar fi pierit împreună cu ea. Pentru că singura vrajă pe care Sydney o lăsase intactă era cea care o împiedica pe Shara să plece de aici. Era un act de cruzime, pe care Umbrele însele o învățaseră cum să o folosească.

Lumina se prefira printre crăpăturile zidurilor sfărâmate de Sydney în vreme ce magia, forța care lega toate sacrificiile, care făcea totul posibil, se destrăma. Încetul cu încetul, dar va fi tot mai grabnic și atunci totul va fi pierdut. Shara își privi mâinile ale căror cicatrici se întrezăreau pe sub stratul de cenușă și se întrebă de unde ar mai putea găsi tăria să reclădească totul la fel ca la început. Casa Merlin fusese cea care făcuse vraja primordială, însă Miles – aici Shara lăsă să îi scape un hohot strident și amar – probabil nici măcar nu observase prăbușirea ei. Chiar dacă băgase de seamă ceva, Shara era conștientă că fratele ei nu mai avea puterea să o ridice din nou din temelii.

Magia va eșua din ce în ce mai sever și mai des, de acum. Își imagină fața pe care o va face Miles, nu că ar fi răscumpărat totul, dar era un gând destul de interesant. Aștepta cu nerăbdare să îl vadă în fața ei implorând. Trebuia să se agațe de cele mai mici lucruri pentru a putea merge înainte. Shara se așeză pe ruinele a ceea ce fusese Casa ei și începu să râdă, atât de violent până când râsetele ei se transformară în hohote lugubre de plâns.

În clipa în care a ajuns în apartamentul ei, Sydney intră sub duș și

rămase acolo până când aburul înfierbântă tot aerul din jur. Voia ca apa să îi spele orice rămășiță a Umbrelor de pe piele. Nu era îndeajuns, așa cum nici umbra ei zdrențuită nu ar mai fi fost niciodată întreagă, dar astăzi, acum când rămășițele vrăjilor încă îi sfâșiau încheieturile, era mulțumită să șteargă cu buretele orice urmă a Umbrelor de pe piele.

Opri în cele din urmă robinetul și, pășind pe podeaua încălzită a băii, se înfășură într-un prosop. Atunci văzu mâzgăleala de pe aburul oglinzii, același scris ce semăna cu al ei și care apărea pe toate oglinzile din Casa Prospero.

– *Grace Valentine este aici.*

Sydney nu avea nicio idee cine era femeia aceea.

– *Este în suferință.*

Ca și cum asta nu era deloc înfiorător.

– Când spui aici te referi la apartamentul meu sau în Casa Prospero?

– *În Casă. Scuze. Te rog să vii. Acum.*

– Îi poți da drumul înăuntru până ajung eu? întrebă Sydney oglinda în timp ce își căuta hainele de schimb.

– *Da.*

Când Sydney deschise ușa, Casa Prospero era de nerecunoscut.

Albul strălucitor, eleganța sterilă, toate se făcuseră nevăzute. Păși înăuntru ca în mijlocul unei păduri. În jur era doar lemn închis la culoare, vitralii colorate și verde intens. Copacii creșteau din mijlocul pereților. Totul era întunecat, tăcut ca un secret nerostit și cald.

– Tu ai făcut asta? De ce? întrebă Sydney.

Se auzi un dangăt înfundat, apoi cuvintele apărură în oglindă.

– *Mă simt singură. Rămâi, te rog.*

Sydney înțelegea bine singurătatea.

– OK. Mulțumesc, este foarte frumos, într-adevăr. Vom discuta despre asta. O să... o să încerc să vin mai des pe aici. Poate chiar să rămân o dată sau de două ori. Dar în clipa asta vreau să o văd pe Grace.

Oricine ar fi fost acea Grace.

– *Camera de baie. La etaj. Prima ușă.*

Sydney trecu în viteză pe lângă corpurile de iluminat care se

asemănau unor trandafiri cățărători și urcă scara acoperită cu o traversă ce părea împletită din flori de grădină. Ajunse în dreptul băii și rămase pironită în ușă, cu ochii larg deschiși de uimire. Nu recunoscuse numele, pentru că nu făcuseră niciodată cunoștință, dar o cunoștea pe acea femeie. Fusese adusă pentru a fi sacrificată în Casa Umbrelor, în urmă cu trei ani. Era pentru prima dată când Sydney vedea un adult oferit drept jertfă. Își amintea că atunci i se păruse a fi straniu și deplasat, dar se învățase minte cu mult timp înainte că nu trebuia să întrebe nimic. Nu o mai văzuse de atunci și își imaginase că nici femeia aceea nu reușise să supraviețuiască.

– Sydney?

Grace tremura, udă până la piele, mânjită de noroi și murdărie, mirosind a apă stătută. Două degete ale mâinii stângi aveau unghiile smulse din rădăcină și sângerau.

– Mulțumesc lui Dumnezeu!

– Nu mă înțelege greșit, mă bucur să te văd și, crede-mă, sunt fericită că ai scăpat din locul ăla nenorocit, dar de ce ești aici? Iartă-mă, asta mai poate aștepta. Nu vrei să faci o baie și să îți revii?

Sydney răsuci robinetele și îi arătă apoi un dulăpior.

– Cred că găsești aici o trusă de prim-ajutor. Casa pare să îmi citească gândurile, iar eu acolo aș fi pus lucrurile acestea. Vrei să mănânci sau să bei ceva? O supă. Voi ruga Casa să îți facă o supă. Îți place supa minestrone cu legume?

– Sigur.

– Minestrone și vin, te rog. Și poate niște pâine.

Sydney simți cum Casa preia îndatorirea, mulțumită totodadată că îi fusese încredințată o sarcină.

– Miranda este aici? întrebă Grace.

Apa i se scurgea de pe picioare, băltind pe podele, după care dispărea instantaneu. Casa făcea curățenie.

– Nu este aici. Dacă ai nevoie de ea, o pot chema.

Sydney scoase câteva prosoape și niște pijamale din dulap. Casa avea, într-adevăr, de toate.

– Uite, astea ar trebui să îți vină.

– Nu e vorba despre asta. Nu vreau... nu vreau să mă găsească Grey. Sau Miles Merlin.

– Grey... făcu Sydney și căzu pe gânduri.

Cicatricile care brăzdau mâinile și brațele lui Grace. Dosarul despre care Madison nu putea spune nimic. Relația distrusă dintre

Miranda și Grey.

– Prin urmare, avem multe de recuperat. Și cred că e datoria mea să te mențin în siguranță în ceea ce îl privește pe Grey. Dar, dacă vei fi în stare, ai putea să îmi explici mai târziu unele lucruri.

Grace intră în baie.

– În urmă cu trei ani, am fost atacată de Grey Prospero. Voia să îmi ia magia, avea de când să mi-o smulgă, să îmi scoată oasele degetelor.

– Așadar rănile nu au fost provocate de Umbre? întrebă Sydney arătându-i propriile cicatrici care îi brăzdau mâinile după un tipar aproape asemănător.

– Unele da. M-am luptat cu Grey și am reușit să scap. M-am dus la Miranda care m-a ascuns aici până când a fost pronunțată dezmoștenirea. A încercat să mă ajute atât cât a putut. Însă Miles...

Vocea lui Grace se frânse. Sydney rămase tăcută, cu spatele întors către cada de baie. Știa că era mult mai ușor, câteodată, să povestești cele mai îngrozitoare întâmplări dacă nu ești nevoit să îți privești interlocutorul în ochi.

– În calitate de conducător al Lumii Nevăzute, Miles a promulgat dezmoștenirea, reluă Grace după câteva momente. Miles i-a spus Mirandei că mă va duce undeva în siguranță. M-a dus pe insula Umbrelor. Să plătesc o datorie, a spus el. Magia, legământul, totul a fost foarte repede. N-am putut... nu am avut cum să mă împotrivesc.

– Niciunul dintre noi nu poate. Ai reușit singurul lucru pe care îl puteai face. Ai supraviețuit.

Se auzi un suspin, iar Sydney întinse o mână spre Grace, care o apucă strâns și începu să plângă.

Vocea îi era înecată în lacrimi când începu să vorbească din nou.

– Îți mulțumesc. Astăzi, când am reușit să ies, am spus o vrajă ca să te pot găsi. Să îți pot mulțumi. Acum, în schimb, nu știu încotro să mă îndrept.

– Poți rămâne aici, dacă dorești. Este cel mai sigur loc la care mă pot gândi. Casa nu îl poate lăsa pe Grey să intre din cauza dezmoștenirii, iar eu mă pot asigura că îl va ține la distanță și pe Miles, spuse Sydney.

– Mi-ai face o favoare pentru că acum Casa se simte pustie, iar eu nu m-am obișnuit cu ea deocamdată. Cred că se va bucura de compania ta. Îți voi aduce niște lucruri și putem să o luăm de la capăt. Despre asta mai putem vorbi și mâine, după ce te vei odihni

puțin.

Sydney se ridică în picioare.

– Întotdeauna ți-ai dorit să dărâmi Casa Umbrelor? întrebă Grace.

– Am vrut să o îngrop, făcu Sydney. Și să otrăvesc pământul în urma mea.

XVIII

Sydney își îndesă mâinile înmănușate în buzunare și se legănă ușor pe vârfuri în timp ce aștepta să înceapă duelul.

– În aer liber. În ianuarie. Cine mai face așa ceva?

Laurent o privi îngrijorat.

– Sydney! Spune-mi, te rog, că ai citit cu atenție provocarea.

– Am... avut alte preocupări. Și oricum, nu e ca și cum aș fi refuzat-o.

O citise într-adevăr chiar în ziua în care el o trimisese. Între timp, o mulțime de evenimente se petrecuseră, iar Sydney avusese destule pe cap.

– Ești unica persoană din lume capabilă să stea aici, cu moartea pândind deasupra capului, și să ridice din umeri motivând că a avut alte preocupări.

– Fiecare cu talentul său, ridică ea din umeri, iar Laurent clătină exasperat din cap.

– De data aceasta e vorba despre Eliot Vincent. O Casă candidată. Era cu un an mai mare decât noi la școală, iar acum probabil că este unul dintre aliații lui Merlin. E foarte priceput în domeniul magiei fizice, iar bănuiala mea este că vă aflați aici tocmai pentru ca el să poată folosi zăpada și frigul drept arme.

– Vezi? Nici nu era nevoie să citesc ceva, mi-ai spus tot ceea ce aveam nevoie să știu. Și urăsc frigul.

Cu toate acestea, Sydney își scoase mănușile și i le întinse lui Laurent.

Frigul era mușcător, iar vântul care biciuia necruțător încerca să se strecoare pe sub haine, să se insinueze în oase și încheieturi. Nu erau mulți cei care îi puteau rezista.

Eliot Vincent nu purta haină, nici fular sau căciulă. Prin faptul că stătea aici, aparent lipsit de apărare, nu dorea decât să arate că era îndeajuns de puternic pentru a nu avea nevoie de nimic altceva. Eliot Vincent stătea imperturbabil în frigul mușcător.

Sydney își scoase mâinile din buzunare și le frecă una de alta pentru a le încălzi.

– Să terminăm odată ce avem de făcut.

Duelul începu.

Zăpada de sub picioarele ei tresări și se ridică într-un val înalt, aruncând-o cât colo. Pe când reuși să își recapete echilibrul, zăpada se transformase în gheață alunecoasă. Sydney alunecă și căzu rău.

– O, minunat! gâfâi Sydney în timp ce gheața crăpa sub picioarele ei.

Zeci de țepușe și sulițe înghețate țâșniră în sus, îndeajuns de ascuțite pentru a-i străpunge pielea. Sângele începu să-i curgă, stropind gheața în jurul ei, iar Sydney auzi murmurul ce traversă mulțimea.

– Bine. A fost de ajuns.

Gheața prinse a se topi în jurul lui Sydney, la început doar încetișor, apoi din ce în ce mai iute. Aerul se încălzi și liane verzi țâșniră din pământ, apucându-i picioarele lui Eliot. Mâinile lui se transformară în crengi, corpul i se acoperi de scoarță în timp ce mănunchiuri de frunze răbufneau din el. În scurt timp, Eliot deveni un copac minunat, un fag înflorit, ca și cum primăvara sosise în miezul iernii.

Sydney se îndreptă spre Laurent, care îi întinse o batistă pentru a-și șterge sângele de pe față.

– Am fost îngrijorat o clipă.

– A fost priceput. Destul de bun pentru a trece de proba asta. Copacul a fost singura variantă ca să las măcar o parte din el în viață. Pot să îmi primesc mănușile, te rog? adăugă Sydney cu mâinile întinse. Urăsc frigul din tot sufletul.

Miles Merlin stătea într-un separeu liniștit al Clubului Magilor. Grey se afla în fața lui.

– Vreau să îți spun un lucru pe care îl consider foarte interesant. De la începerea Turnantei, au fost găsite mai multe cadavre. S-a

constatat că au fost efectuate mai multe vrăji în timpul omorurilor. Dar și mai interesant este că, în fiecare caz, au fost furate oasele degetelor. De parcă cineva s-a apucat să omoare oameni pentru a le fura puterea magică.

– Este într-adevăr interesant, răspunse Grey cu fața lipsită de orice expresie.

Mâna i se desfăcu pe sub masă, pregătită să arunce o vrajă defensivă. Nu își mai amintea când îl văzuse ultima dată pe Miles făcând vrăji, dar era totuși conducătorul Casei care prezida Lumea Nevăzută. Se presupunea că este destul de puternic. Mai bine să fie prevăzător.

Michael Dee se apropie de masa lor, cu paharul de bourbon în mână.

– Ce ai de gând să faci în legătură cu eșecurile magiei, Merlin?

Miles își luă pe dată înfățișarea de om fermecător, asemenea unui politician aflat la masa negocierilor.

– Cercetez cauzele, bineînțeles. Și, iartă-mă, Grey, știu că este sora ta, dar se pare că prezența lui Sydney are legătură cu tot ceea se întâmplă.

– Umbrele trebuiau să o țină legată acolo, bombăni Dee și izbucni în râs de parcă făcuse cea mai bună glumă.

– Ai foarte mare dreptate, îl aprobă Miles.

– Continuă ceea ce faci, Miles, încheie Dee și ridică spre ei paharul din care câțiva stropi de băutură se vărsară în cinstea entuziasmului său.

– Iartă-mă, reveni Miles. Am ales această masă în speranța că nu vom fi deranjați. Unde rămăsesem? Ah, da. Ceea ce este cu adevărat ciudat e faptul că toate fetele acelea omorâte erau magiciene de mâna a doua din Case inferioare. Abia dacă aveau destulă magie pentru a putea rămâne în Lumea Nevăzută. Ce nu înțeleg eu este, dacă tot te apuci să omori în stânga și în dreapta pentru magie, să le scobești puterea din oase, de ce să te mulțumești cu atât de puțin?

Miles începu să lovească ușurel cu furculița în farfurie, dând la o parte caperele din vârful salatei de somon afumat.

Grey își îndepărtă ușurel scaunul de masă, să aibă mai mult loc pentru orice eventualitate.

– Nu prea înțeleg de ce mă întrebi pe mine?

– E o discuție pur teoretică, nimic mai mult, zâmbi Miles și își înveli somonul cu felii de ceapă roșie.

– Ne gândim atât de puțin la sursele puterii noastre. Dacă asta e una dintre posibilele surse, atunci suntem datori – atât nouă, cât și magiei – să aflăm care este metoda cea mai propice pentru a o folosi. Așa cum știi, au fost unele probleme cu magia în ultima perioadă. Aseară, magia a eșuat complet în timpul unui duel.

– Complet? repetă Grey.

– Sunt convins că acesta a fost unul dintre motivele vizitei familiei Dee. Ambii magicieni au încercat să facă o vrajă și nimic, nu s-a întâmplat nimic. Cunoaștem cu toții cazurile în care magia și-a greșit ținta sau nu a fost destul de puternică, spuse Merlin. Dee are dreptate să spună că toate aceste necazuri s-au înmulțit de când Sydney a apărut în mijlocul nostru, dar asta nu înseamnă neapărat că ea a luat putere de la Umbre pentru a-și îmbunătăți capacitatea de luptă. Poate fi doar un semn că e timpul să căutăm surse alternative de magie. Dacă se întâmplă ceva, e mai bine să fim pregătiți.

Grey se relaxă.

– Presupun că, în cazul în care începi să colectezi magie, alegi oameni fără prea multă putere, pentru a-i înfrânge mai ușor. La fel ca în cazul sacrificiilor. Sunt trimiși de mici, înainte ca puterea lor să ajungă la apogeu, pentru că e mult mai simplu să o scoți din ei. Nu îți dorești pe cineva capabil să opună rezistență.

– Merită să ne gândim la această variantă. În orice caz, nu cred că ne va ajuta să ne descurcăm cu femeia aceea care pretinde că este sora ta. Oricine ar fi, este foarte puternică, se lamentă Merlin clătinând din cap de parcă simplul gând îi provoca o tristețe fără seamăn.

– Crezi cu adevărat că ea se face vinovată de eșecurile magiei? întrebă Grey. Crezi că dacă i-ar fi luată puterea... Nu, nu luată. Dacă magia ei s-ar întoarce acolo unde îi este locul, atunci toate problemele noastre ar dispărea? Toți am fi din nou puternici?

– Cred că există un motiv pentru care magia slăbește, medită Merlin. Tot acel ocean de magie pare că s-a pierdut și, după cum spuneam mai devreme, singura conexiune pe care o pot face este că magia a început să slăbească odată ce Sydney a început să participe la Turnantă. Magia nu dispare pur și simplu, ea se duce undeva. Dacă Sydney are prea multă...

– Atunci cineva trebuie să o ia înapoi de la ea, duse Grey gândul până la capăt.

– Ești conștient de faptul că acele Case ale căror membri își pierd

viața pe durata Turnantei sunt scutite de jertfele obligatorii, spuse Miles.

–Nu prea înțeleg cum se aplică în cazul de față. Nu îmi voi întemeia o Casă decât după încheierea Turnantei.

–Se aplică pentru că moartea întoarce magia lor în același ocean de putere din care provine magia dăruită nouă de Umbre. Dacă Sydney moare în luptă, cine știe, poate va fi restabilit echilibrul. Merită să ne gândim la asta, încheie Miles.

Grey încuviință. Merita cu adevărat să se gândească la această idee.

XIX

Grey ședea în cel mai îndepărtat colț al barului. Prefera să poată privi nestingherit lumea și fetele care intrau în local. De obicei, își dădea seama de la prima vedere care dintre ele poseda o magie mai puternică și care nu – la naiba, în mai bine de jumătate din cazuri știa chiar căror Case le aparțineau fetele acelea și cât de apropiate erau de familiile principale –, dar chiar și când nu vedea atât de limpede din colțul său îndepărtat, avea răgaz să se gândească, să cumpănească mai bine. Colțul cel mai îndepărtat însemna că putea vedea totul în oglinda care spânzura deasupra barului. Nu avea niciun rost să se apropie mai mult, să fie recunoscut mai apoi dacă nu își dorea așa ceva.

În mod normal nu s-ar fi întors atât de curând, câtă vreme avea încă provizii, însă discuția cu Merlin îl făcuse să se întrebe dacă n-ar fi fost mai bine să aibă câteva oase în plus în rezerva lui.

Miles era puternic și dacă el însuși pornise în căutarea unor surse alternative de putere ar fi fost o idee bună să îi poată arăta cât de eficiente pot fi oscioarele acestea. Mai mult de atât, dacă avea de gând să o provoace pe Sydney la luptă, trebuia să se asigure că nu va avea niciun avantaj în fața lui.

Chiar și așa, după două pahare și nicio ocazie ivită, era cât pe ce să renunțe și să părăsească barul, când o văzu. Avea părul scurt, îmbrăcăminte aproape conservatoare, dar destul de atrăgătoare. Tânăra arăta așa cum trebuia dacă el și-ar fi pus în gând să își găsească o parteneră. Mai presus de toate, era singură.

Grey rămase la locul său. Așteptă până când fata se așeză și primi băutura. O privea în timp ce ochii ei explorau mulțimea, dar nu ca și când căuta pe cineva cunoscut, ci din pură curiozitate. O privea încântat că nu își verifică deloc telefonul.

Nu o recunoștea. Putea fi din orice Casă. Dar acum era aici, ceea ce însemna că posedă suficientă magie pentru a ști de existența acestui loc și pentru a trece de ușile lui, dar nu mai multă. Era perfect. Nu era nimeni important căruia să i se simtă lipsa.

Grey făcu un semn către barman.

– O vezi pe femeia din capătul barului? Dacă mai comandă o băutură, aș vrea să îi fac cinste.

Barmanul încuviință. Cinci minute mai târziu, tânăra stătea lângă Grey, cu un pahar de vodcă în mână.

– Mulțumesc pentru băutură, zise ea.

– Mi-a făcut plăcere, răspunse el. Mă numesc Grey Prospero.

Ochii tinerei se măriră aproape imperceptibil.

– Mă bucur să te cunosc. Eu sunt Harper.

Harper zâmbi ușor privindu-l pe bărbatul care zăcea fără cunoștință pe pat. În clipa următoare, setă cronometrul telefonului ca să fie sigură că va fi terminat și plecat la serviciu înainte ca efectul vrăjii să dispară.

Ideea i-a încolțit în minte odată cu scuturile trimise prin poșta electronică și vrăjile pe care le folosise în arhivă. Dacă magicienii aveau posibilitatea să comprime o vrajă în așa fel încât le-ar fi fost la îndemână chiar și Banalilor să o declanșeze, atunci voia și ea un pic. Iar dacă astfel de lucruri erau posibile, Harper se gândi că sexul putea fi la fel de bun ca orice altă tehnologie avansată pentru a pune lucrurile în mișcare.

Planul ei se dovedi a fi bun și cea care a ajutat-o să îl pună în aplicare a fost chiar barmanița. Se numea Alanna Valentine și era la rândul ei o magiciană care a promis că îi va oferi tot ajutorul de care are nevoie, după ce Harper i-a povestit ce are de gând să facă. Avusese și ea o verișoară care dispăruse în circumstanțe misterioase, așa că n-a stat prea mult pe gânduri. Alanna i-a dat apoi o brichetă pe care Harper să o poarte în geantă de fiecare dată când venea la bar. „Odată ce îl găsești pe individ, roagă-l să îți aprindă țigara cu bricheta asta. Să nu cumva să te încurci și să o aprinzi tu singură. Când individul, sau oricine altcineva, va aprinde bricheta, vraja va fi

activată.“

Harper nu obișnuia să fumeze, dar asta nu era o problemă. Era o vrajă ușoară care a funcționat perfect. Grey a devenit de îndată foarte tandru și s-a arătat încântat de sugestia ei de a merge împreună la locuința lui. Nici n-au apucat să intre pe ușă că bărbatul s-a și prăbușit fără cunoștință. Când se va trezi, va fi foarte confuz cu privire la ceea ce se petrecuse cu el. Chiar extrem de confuz.

Plină de meticulozitate, Harper se apucă să scoată hainele de pe el și să le împrăștie prin toată încăperea de parcă ar fi fost smulse în iureșul pasiunii dezlănțuite. Apoi cercetă apartamentul bucată cu bucată.

Norocul, dacă se putea numi astfel, i-a apărut în cale când căuta în ultimul set de dulapuri din bucătărie. Nici măcar nu erau ascunse. Harper se gândi că Grey fusese atât de dezorientat, încât a înlăturat din grabă toate scuturile ce îi protejau locuința, nu doar pe cele de la intrare. În ultimul dulap din bucătărie, Harper găsi un borcănel. Înăuntru, trei falange întregi. Privirea ei se mută de la recipientul de sticlă și grozăvia ce se afla înlăuntrul lui spre bărbatul care zăcea pe pat. Se gândi apoi la toate tinerele care dispăruseră de luni bune. Gândul îi zbură apoi la Rose și la mâinile ei crestate și sfredelite, deși nu îi fuseseră furate oasele degetelor. Rose, căreia i se furase, în schimb, viața.

Pe marginea blatului erau stivuite mai multe cuțite și Harper simți că o înjunghie imboldul de a pune mâna pe unul dintre ele. Se înfrână și, cu mâinile tremurânde, luă telefonul și fotografie totul. Detalii și prim-planuri ale falagelor, apoi dulapul, apoi toată bucătăria. Îi era destul ca să poate demonstra ceea ce descoperise. Înșfăcă haina și geanta și plecă valvârtej.

Grey străbătea cu pași mari apartamentul fără să priceapă ce găsea neobișnuit. Se trezise gol pușcă și singur în patul lui. Nu-și amintea defel să se fi culcat cu fata aceea, deși probabil că o făcuseră. Nu reușea să își aducă aminte nici măcar că o adusese la el acasă, iar asta îl neliniștea cel mai mult. Niciodată nu aducea femei la el acasă. Nu aducea pe nimeni aici.

De parcă ceva putea fi mai rău decât atât, când s-a trezit a constatat că toate scuturile erau coborâte. Absolut toate, chiar și cele care protejau dulapul în care își păstra proviziile de magie. Nu lipsea nimic, fusese primul lucru pe care îl verificase. Și totuși. Avea

un sentiment bizar că ceva nu era deloc în regulă. Grey nu reușea să își scoată din minte suspiciunea că fata aceea, orice ar fi fost ea, deschisese dulapul și văzuse tot ce se afla înăuntru.

Nu că ar fi crezut-o cineva, își spuse el. Era o nimeni care nici măcar nu făcea parte din vreo Casă. În orice caz, ieșise în oraș cu gândul de a mai face rost de putere și, în loc să își sporească proviziile, o adusese pe fata aceasta tocmai aici și făcuseră sex, se gândi Grey. Își scărpină testiculele ca și cum l-ar fi ajutat să își amintească ceva.

Era mai bine să se asigure. Cu toate scuturile la pământ, cine știe ce a văzut. Grey scoase falangele din recipient și le zdrobi într-un mojar. Puse deasupra puțină miere, vin, adăugă sare și dădu amestecul peste cap. Magia îi pârjoli gâtul și apoi toate vintrele până se răspândi în vene.

Chiar dacă se apuca să povestească mai departe, chiar dacă ar fi crezut-o cineva, nu mai aveau ce să găsească oricât de mult ar fi căutat. Și putea oricând să își mai facă rost de altele, se consolă el.

Aruncă o privire spre patul deranjat și începu să se îmbrace. Mai avea ceva important de făcut.

Sydney se îndrepta spre Casa Prospero. Luase pe drum câteva haine și ceva de mâncare pentru Grace, care părea că se descurcă încurajator de bine, având în vedere prin ceea ce fusese nevoită să treacă.

– Mă simt în siguranță câtă vreme sunt în Casă, dar nu cred că sunt pregătită să apar din nou în mijlocul Lumii Nevăzute. Mă simt, de fapt nici nu știu prea bine cum mă simt și știi și tu că locul acela îți poate lua mințile, spuse Grace în timp ce încerca hainele pe care i le adusese Sydney.

Cât de bine știa Sydney!

– Va mai dura ceva vreme până când te vei obișnui cu faptul că nu mai ești acolo și te vei simți... normal e prea mult spus. Până când vei realiza că e posibil să nu mai fii acolo. Cu toate că adaptarea e un lucru bun, e totuși o perioadă de tranziție. Ai răbdare cu tine.

– Îți mulțumesc, suspină Grace, răsuflând adânc. Mă simțeam ca o ciudățenie. Nu că mi-aș fi dorit să fiu înapoi acolo, dar îmi imaginam că trebuie să alerg pe străzi și să îmi cânt victoria. În schimb, stau ascunsă aici și citesc toate cărțile din biblioteca ta.

Sydney își aminti cât de mult citise la rândul ei după ce a reușit să

scape din ținutul Umbrelor. Cărțile o ajutau să creadă că lumea de afară e reală. Librăria McNally Jackson nu se afla prea departe, se gândi Sydney. Se va opri să aleagă câteva cărți pentru Grace.

Telefonul lui Sydney începu să sune. Era Grace.

– Salut, tocmai voiam să...

– El e aici, șopti Grace speriată.

– Grey? se miră Sydney, deși cunoștea dinainte răspunsul.

– Da! Încearcă să intre în casă.

– Calmează-te! Ești într-o încăpere care are o oglindă? întrebă Sydney aruncând în grabă o vrajă de chemare ca să găsească un taxi.

– Da.

– Întreabă Casa dacă îl poate reține la ușă.

Sydney auzi întrebarea rostită de Grace în clipa în care un taxi frână în dreptul ei.

– Mi-a spus că îl va reține dincolo de intrare.

– Rămâi acolo unde ești. Vin spre tine!

Când mașina opri în fața Casei, Grey era încă acolo cu mâinile încleștate de ușă. Îi plăti șoferului în grabă, după care se îndreptă domol spre ușa de la intrare.

– Spune-mi, încercai să furi ceva din Casă sau plănuiai să-mi lași un cadou neplăcut?

– Lasă-mă să intru, nenorocito! Nu ai niciun drept să mă ții la ușă.

– Iar tu nu ai niciun drept să te afli aici, nici să faci cine știe ce ți-ai pus în gând. Hai să o luăm de la capăt!

Sydney ridică zâmbitoare o mână, pregătindu-se pentru o vrajă, iar Grey se pomeni lipit de ușă.

– Așadar, ce aveai de gând să faci aici?

– Nu sunt obligat să îți răspund, ripostă el.

– Cum vrei, ridică ea din umeri. Nu e nevoie să îți dau drumul de acolo, spuse ea și se întoarse scrutând strada.

– Așteaptă!

Sydney se opri pe loc.

– Voiam să las o vrajă.

– Presupun că nu era neapărat o vrajă care să explodeze în baloane colorate de „Bun venit acasă!“ când deschideam ușa.

Grey îi aruncă o căutătură dușmănoasă. Sydney se rezemă de balustrada scărilor și tastă ceva pe ecranul telefonului.

– Casa a filmat totul. Sunetul acela simpatic pe care l-ai auzit mai

devreme a fost de fapt e-mailul pe care l-am trimis întregii Lumi Nevăzute, precum și avocatului meu. Acum știu cu toții ce ai făcut tu. De asemenea, știu cu toții că această Casă, prin urmare magia mea, a fost cea care nu ți-a permis să intri.

– Și crezi că îi va păsa cuiva? Ești un monstru, urlă Grey.

– Nu e frumos să vorbești așa cu sora ta, îl mustră ironică. Mai ales când este singura persoană care te poate lăsa să intri în casă. Au anunțat că va ninge la noapte, știai? În fine, poate că le va păsa sau poate că îți vor da dreptate ție. În orice caz, vor ști ce ai făcut. Și cât de caraghios vei părea cum stai cocoșat și lipit de ușă, râse Sydney.

Se apropie de el.

– Dacă tot veni vorba despre ceea ce știm unii despre alții, știu ce i-ai făcut Mirandei. Mă rog, ce ai încercat să-i faci. Nu prea a funcționat magia, nu-i așa? Trăgeai nădejde că va muri, nu doar că va rămâne fără putere.

– Nimeni n-o să te creadă, se răsti el cu ură în priviri.

– Chiar așa reputație proastă am, cum că aș fi vreo mincinoasă? Pari foarte sigur că nimeni nu va crede nimic din ceea ce voi spune. Cu toate acestea, presupunând că ai dreptate, sunt sigură că o vor crede pe Lara Merlin, care și-a dat seama ce s-a întâmplat în seara respectivă și i-a spus deja lui Ian. Nici ea nu este prea încântată de faptele tatălui ei, așa încât cred că o vom convinge să spună câte ceva.

Sydney rupse vraja, iar Grey se prăbuși în genunchi.

– Acum pleacă de lângă Casa mea!

Grey se îndepărtă de ușă poticnindu-se și ridică o mână.

– Nici să nu te gândești, se răsti Sydney.

– Cățea nenorocită! scuipă el vorbele peste umăr și plecă.

– Mulțumesc, spuse Sydney către Casă, cu palma lipită de ușă.

În clipa următoare, ușa se deschise și o văzu pe Grace așteptând îngrozită cu mâna tremurătoare încleștată pe un vătrai.

– Ai uitat cumva că ești o magiciană? o iscodi Sydney.

– Îl urăsc atât de mult, încât n-am mai avut încredere în puterea mea. Dar eram sigură că îl pot pocni dacă eram nevoită.

– Bestie mică! zâmbi Sydney. Bine gândit!

Tinerele adunară pachetele pe care Sydney le abandonase pe peluză.

– Înghețata asta se va topi înainte să ajungă la frigider, se amărî

Grace. Ce dor îmi era de înghețată cu fulgi de ciocolată și biscuiți.

– Ascultă, o întrerupse Sydney. Să nu crezi că vreau să pun sare pe rană, dar de ce crezi tu că Miles te-a dus în ținutul Umbrelor?

– Ca să plătesc o datorie. Așa mi-a spus. Nu știu nimic mai mult.

– Mă ajută și asta, făcu Sydney. Mersi!

XX

Lara pregătea ouă Benedict. Sau, cel puțin, asta făceau mâinile ei în bucătărie, în vreme ce își simțea creierul învârtindu-se ca o mașinărie cu nenumărate rotițe, pregătind o vrajă cu totul nouă, o variantă mult mai neplăcută a capcanelor pe care le iubea atât de mult în copilărie, dar pe care să o poată folosi într-un duel dacă era nevoită.

Când verifică apa în care trebuia să poșeze ouăle, constată nemulțumită, dar nu foarte surprinsă, că uitase să aprindă focul. Murmură o vrajă ca să fiarbă ouăle sub răsuflarea încinsă și pocni din degete. Nimic. Încercă din nou, rostind răspicat fiecare cuvânt și refăcu gestul la fel de corect și precis cum trebuia să procedeze la școală. Tot nimic.

Fără să se gândească de două ori, începu să tragă afară toate sertarele, scormonind prin fiecare dulap. Trebuia să mai fi rămas pe undeva niște lumânări de la o petrecere sau o aniversare.

– Rahat! se enervă Lara și se repezi spre toaster, unde brioșele englezești se transformau încet în bucăți de cărbune.

Atinse din greșeală toasterul pe când încerca să îl smulgă din priză și se arse.

– La dracu'!

– Lara, ce se întâmplă acolo? întrebă Miles din pragul ușii, admirând dezastrul din bucătărie.

– Nimic, îl repezi ea trântind un sertar de unde scosese o lumânare conică de culoare roșie.

Rosti apoi cuvintele care trebuiau să aprindă fitilul.

După o clipă de ezitare, apăru o scânteie, iar lumânarea se aprinse. De uimire, Lara se pierdu cu firea și fu cât pe ce să o scape din mână, însă aruncă iute o vrajă nouă care încremeni lumânarea în aer. O prinse apoi cu mâna, fără să se mai încumete să facă o altă vrajă, și o stinse cu o suflare.

– Am crezut că mi-a dispărut toată magia, îl lămuri Lara.

– Ce s-a întâmplat? o iscodi tatăl ei.

Lara îi explică în câteva cuvinte.

– Presupun că a fost o nouă cădere asemănătoare celor din timpul confruntărilor, făcu ea în timp ce îi cerceta cu atenție chipul, căutând orice semn care ar fi putut confirma bănuielile lui Ian.

– Cred... bâigui Miles, cred că ai dreptate. Scuză-mă, tocmai mi-am amintit că am o întâlnire, continuă el, năpustindu-se afară din bucătărie.

Lara se uită în jur, cântărind din priviri harababura, și se întrebă de ce o minți tatăl ei. Se gândi apoi că poate venise vremea să încerce și cealaltă vrajă pe care o pregătise, cea care putea trece de încuietoarea biometrică ce zăvora biroul lui Miles.

Shara păși printre ruinele coridoarelor Casei. Toate erau la locul lor, neschimbate. Shara era obișnuită deja să vadă Casa că își păstrează aceeași înfățișare pentru ea, însă de data aceasta nu mai era la fel. Avea impresia că pășea printr-un loc mort și printr-o Casă vie. Nu mai era nici pic de viață pe coridoarele acestea, răsuflarea Casei era greoaie, neregulată, iar inima îi bătea tot mai rar.

Casa Umbrelor se stingea, murea. Sydney o vătămase atât de mult, își aminti Shara încleștându-și pumnii cu atâta violență până când unghiile îi străpunseră pielea palmelor. Sfâșiase fibră cu fibră, otrăvise fundamentul Casei ei. Tot veninul acela, boala se răspândea acum, iar Shara abia dacă putea să țină totul laolaltă, fără speranța că își va mai vindeca vreodată Casa.

Magia, cea care era de fapt rațiunea de a fi a Umbrelor, se scurgea precum apa. La început, doar un izvor firav, însă Shara simțea deja crăpăturile din stăvilar, care era pe cale să plesnească. Ecoul pașilor ei răsună pe podelele care își păstraseră aceeași înfățișare de zile întregi.

Miles Merlin aștepta în poarta Casei.

Shara se simți cuprinsă de mânia care aproape că o ardea pe sub

piele.

– Mă întrebam când vei binevoi să apari.

Miles gesticulă spre crăpăturile din ziduri pe unde se strecura lumina, spre ușile grele care spânzurau în balamale.

– Ce anume s-a petrecut aici? Credeam că ai un sistem de protecție care să prevină astfel de lucruri.

– Sistemele acelea necesită ajutorul Lumii Nevăzute, răspunse ea pe un ton glacial.

– Lumea Nevăzută a sprijinit întotdeauna Umbrele, Casa noastră s-a ocupat de asta încă de la întemeierea Casei Umbrelor. De aceea te afli tu aici și de aceea eu am responsabilitățile mele. Ne asigurăm că sunt furnizate sacrificiile conform legilor în vigoare. Le extragem magia, o cetluim în statuie și ne asigurăm că ajunge în Lumea Nevăzută în condiții de siguranță.

– Casa ta, nu a mea, se răsti Shara.

– Casa Merlin este mândră de serviciile tale, răspunse el.

– Încetează cu mizeriile, Miles, și spune-mi ce dorești.

– Magia eșuează... începu el.

– Iar asta nu este vina Umbrelor. Miles, spune-mi și mie, cât timp a trecut de când ai reușit să duci o vrajă la bun sfârșit?

Miles se albi la față.

– Credeai că nu am aflat? îl iscodi Shara. Credeai că poți sta în fața mea aici, dintre toate locurile din lume, fără ca eu să știu că nu ai cu nimic mai multă magie decât un Banal oarecare?

– Nu prea ai dreptul să îmi critici mie lipsa de putere câtă vreme tu ai permis să se întâmple așa ceva. Cum aș putea să îți sprijin dorința de mai multă putere în Lumea Nevăzută când tu abia dacă reușești să îți întreții propria Casă? răspunse el batjocoritor.

– Credeam că am depășit etapa în care mai discutăm dacă mă sprijini sau nu. La urma urmelor, dacă nu ai magie, nu poți avea o Casă. Se pare că amândoi ne dorim același lucru, fratele meu mai mare.

Shara se apropie de el ținând mănunchiuri strălucitoare de magie în mâini, atât cât să îi arate care dintre ei doi deținea puterea, aceea care conta cu adevărat.

– Nu prea văd cum, șuieră ea.

Chiar și acum, Miles nu reușea să își ascundă dezgustul. Shara știa foarte bine ce credea el despre Umbre, ce credea despre ea. Un rău necesar, în cel mai bun caz. Însă era mult deasupra lui, pentru că el

nu avea nimic care să nu fi venit de la ea.

– Vrei să ai Casa ta, iar eu vreau o Casă a mea. Adu-mi destulă magie să reconstruiesc Umbrele, reîncepe vrăjile, iar Lumea Nevăzută va avea apoi destulă magie cât să nu o mai pună vreodată pe a ta la îndoială.

– S-a făcut, acceptă Miles și se întoarse să plece.

– Nu sta pe gânduri. Aud că fiica ta mai are de purtat câteva lupte grele. Mi-ar părea atât de rău să apară o nouă cădere a magiei tocmai când are mai multă nevoie de ea.

XXI

Mașina înainta neauzită și se opri apoi în fața Casei Prospero.

– Aici ai crescut? întrebă Harper.

Madison plăti cursa, adăugând un mic bacșiș pentru șofer.

– Poftim? Nu, doar familiile apropiate locuiesc aici. Eu sunt un fel de verișoară de gradul al treilea. Am crescut într-o casă normală.

Sydney fusese cea care le chemase. Trebuiau să întâlnească pe cineva, care nu putea să vină la birourile firmei Wellington & Ketchum. „Cel puțin nu deocamdată. A trecut prin multe. Vă va povesti ea", adăugase Sydney la telefon.

Madison și Harper urcaseră scara deja când ușa de la intrare se deschise în fața lor. Sydney le primi îmbrăcată într-o pereche de colanți negri, un tricou lălău și cu picioarele goale.

– Foarte *assasin-casual*. Îmi place, o ironiză Madison.

– Ha ha. Ea vă așteaptă în spate. Vă pot oferi ceva?

– Cafea, acceptă Harper.

Se auzi un sunet de clopot. Sydney aruncă o privire spre oglinda de modă veche al cărei cadru avea forma unor trandafiri cu țepi din alamă.

– Casa ne va aduce cafeaua când este gata.

– Casa? se miră Harper în timp ce o urmau pe Sydney de-a lungul unui coridor brăzdat de iederă. Așa le spuneți voi valeților?

– Nu, mă refer la Casa adevărată, o lămuri Sydney. Este legată de

magia mea.

Harper făcu ochii mari.

– După cum spuneam, eu am crescut într-o casă normală, făcu Madison.

– Îi place să fie de ajutor. Casei, adăugă Sydney. Și eu încerc să mă obișnuiesc cu toate acestea.

Le-a condus apoi spre o cameră scăldată în lumina care pătrundea din plin prin ferestre. O tânără se afla acolo, întoarsă cu spatele către ușă, privind afară. Avea părul subțire, umerii strânși, iar mâna stângă i se agita fără astâmpăr.

– Am uitat cât de mult îmi plăcea să privesc păsări, spuse Grace.

Privirea lui Harper căzu peste mâinile tinerei, acoperite cu o rețea de cicatrici argintii.

– Madison, Harper, ea este Grace Valentine. Ea este...

Sydney se opri căutând încuviințarea lui Grace.

– Sunt femeia pe care Grey Prospero a încercat să o omoare în urmă cu trei ani, lămuri ea.

– Știm, răspunse Madison. Vreau să spun, nu știam că tu ești cea pe care urma să o întâlnim aici, dar Harper a descoperit dosarul. Cel legat de dezmoștenire. Așa încât prezența ta nu este total neașteptată. Dar... unde ai fost până acum?

Cafeaua își făcu apariția pe una dintre măsuțele alăturate, iar Sydney începu să toarne în cești în timp ce Grace le spunea întreaga poveste celor două femei.

Harper o asculta nemișcată, fără să se atingă de ceașca de cafea pe care o avea alături.

– Presupun că legământul de confidențialitate asupra dezmoștenirii a fost rupt. Sau cel puțin slăbit în așa fel încât nu mai contează, cugetă Madison. În orice caz... Harper, ce se întâmplă cu tine?

Harper se foi neliniștită în scaun.

– Păi, am făcut ceva pentru care cred că mă vei concedia, Madison. Am făcut fotografiile acestea, în urmă cu două seri.

Harper scoase telefonul din poșetă, căută în galerie și i-l întinse lui Madison.

– Asta este ceea ce cred eu că este? Unde presupun că este? întrebă Madison holbându-se la prima fotografie.

– Uită-te și la celelalte.

Madison începu să răsfoiască prin galeria telefonului și nimeri peste fotografia lui Grey, gol în pat.

– Doamne! făcu uluită și îi întinse telefonul lui Sydney.

– Nu ești concediată, dar ce-a fost în capul tău? o mustră apoi Madison.

– M-am gândit la femeile care mureau fără ca nimănui să îi pese, pentru că oricum nu aveau suficientă putere. Dacă ar fi omorât-o pe Sydney – iartă-mă, Sydney –, dar dacă ar fi făcut-o, atunci ar fi contat. Chiar și dacă ar ucide-o într-un duel, ar fi foarte important. Dar asta? Am citit în descrierea cazului tot ce ți-a făcut, Grace. Am găsit-o pe Rose. Nimănui nu-i pasă, iar după ce s-a dovedit ce i-a făcut lui Grace, se presupune că dezmoștenirea a fost o pedeapsă suficientă pentru a închide cazul. Dă-o-ncolo de treabă, practic, Grace a ajuns în iad timp de trei ani și ar fi putrezit și acum acolo dacă n-ar fi apărut Sydney. Între timp, el este în continuare liber să agațe fete prin baruri. Îmi pare rău, făcu ea către Grace.

– Ai dreptate, încuviință Grace.

– Consecințele economice sunt suficiente în majoritatea cazurilor. În afară de asta, Wellington & Ketchum nu are o secție penală în cadrul departamentului de proiecte speciale, spuse Sydney aproape șoptit.

– Ah, partea asta ai reținut-o totuși, făcu Madison lăsându-și exasperată capul în mâini.

Sydney răsfoi până la capătul seriei de fotografii și îl întinse mai departe.

– Grace?

– Nu. Îmi imaginez prea bine ce e acolo, refuză Grace încordându-și degetele.

– Tu ai făcut fotografiile? o întrebă Sydney pe Harper. Nu știam că ești magiciană.

– Nu sunt. M-a ajutat o prietenă, Alanna Valentine, care mi-a făcut o vrajă autodeclanșatoare. Grey a devenit foarte... tandru și apoi foarte inconștient.

– Alanna e verișoara mea, râse Grace. Vraja aceasta a inventat-o în timpul școlii și o folosea asupra băieților care mințeau fetele sau erau prea insistenți cu ele. Obișnuia să îi lase în pielea goală pe terenul de lacrosse.

– Îmi imaginez toată scena, zâmbi Harper.

– Ți-ai asumat un risc mult prea mare, făcu Madison. Dacă vraja

nu funcționa cum trebuie...

– Mi-a ucis cea mai bună prietenă, o întrerupse Harper.

– Un motiv al naibii de bun ca să îți asumi riscuri, spuse Sydney. Îmi pare rău pentru pierderea ta. Trimite-mi fotografiile, te rog.

– Sydney? făcu Madison nedumerită.

– Sunt un proiect special și nu mă deranjează să fiu eu secția penală care acționează. Și după cum bine spuneai altă dată, suntem în toiul unei Turnante. Se întâmplă lucruri, Roata Norocului se învârtește. Încerc doar să ajut un pic Norocul.

Miles Merlin se găsea la masa lui obișnuită de la Clubul Magilor și o privea pe Sydney cum traversează încăperea îndreptându-se spre el, în timp ce portarul se ținea după ea ca o pungă purtată de vânt.

– Domnișoară! Domnișoară! Nu se poate să... vă rog să mă iertați, domnule. Nu a vrut să înțeleagă.

– Te deranjează dacă mă așez? întrebă Sydney și se strecură pe scaunul din fața lui. Am auzit că ai discutat cu o mulțime de oameni despre mine, ai inventat povești despre cum am furat eu magia, le-ai spus că nu ar trebui să mi se permită să îmi conduc Casa din cauza locului în care am crescut. Ca și cum ai crede că sunt mai prejos decât tine, ceea ce este destul de bizar, având în vedere cât de apropiată este Casa ta de cea a Umbrelor, cât de mult ajutor primești din partea lor.

Sydney rostise fiecare cuvânt suficient de răspicat astfel încât urechile indiscrete din tot clubul erau ațintite spre ei.

Merlin flutură din mână spre portar.

– E în regulă. Domnișoara poate să rămână.

– O decizie înțeleaptă, spuse Sydney și își așeză telefonul pe masă.

– În mod evident, aveai ceva atât de important să îmi comunici încât nu ți-ai mai bătut capul să fii politicoasă, zâmbi el mieros, cu privirea părintelui binevoitor care își mustră copilul neastâmpărat. Nu am văzut de ce să te las să mai aștepți.

Sydney deschise telefonul și căută fotografiile făcute de Harper, după care îl întoarse spre Merlin.

– Fără îndoială este ceva macabru, se strâmbă el dezgustat.

– Nu-i așa? răspunse Sydney, lăsând imaginea de pe telefon la vedere. Și nepoliticos, de asemenea, să omori oameni pentru magia lor.

– De acolo provin chestiile acelea? De la bietele femei? întrebă

Miles, extrem de îngrozit.

– Fotografiile au fost făcute în apartamentul bunului tău prieten, Grey Prospero, îl informă Sydney, scrutându-l cu privirea tăioasă.

– Grey nu ar face niciodată... clătină din cap Miles.

– Termină cu prostiile! A încercat și înainte. Acesta a fost motivul dezmoștenirii sale, se răsti Sydney și făcu o pauză. Bineînțeles că tu știi asta, în calitate de conducător al Lumii Nevăzute probabil că a trebuit să promulgi dezmoștenirea.

– Ai venit aici să discutăm detalii de procedură legală? o iscodi Miles.

– Nici pomeneală. Am vrut doar să te înștiințez că sunt la curent cu toate acele detalii. Cu absolut toate detaliile acelui caz.

Sydney așteptă o clipă ca el să îi dea de înțeles măcar că regretă ceea ce îi făcuse lui Grace sau măcar că îi pare rău că fusese descoperit, însă pe figura lui Miles nu se putea citi decât iritare.

– Mai există și alte aspecte despre care ai cunoștințe sau mă pot întoarce la treburile mele?

– Știu, de asemenea, despre existența unei interferențe externe în timpul duelului Beauchamps-Prospero. Nu-i așa că îți amintești, Miles, când a fost deposedată de putere Miranda? Nu mă refer la o interferență magică, ci de-a dreptul una fizică. Grey știa că ai de gând să o împingi sau te-ai hotărât să schimbi cursul evenimentelor după bunul tău plac?

– Vorbește mai încet, spuse Miles.

– Mda, mă gândeam eu că asta te va supăra mai tare. Oamenii din lumea voastră ar accepta aproape orice, dar o interferență externă într-o confruntare în desfășurare e de neconceput. Dacă se va afla că l-ai ajutat pe Grey, ai putea să rămâi fără Casă.

– Nu sunt responsabil pentru acțiunile lui.

– Te cred, răspunse Sydney, rezemându-se de spătarul scaunului. Cel puțin, cred ceea ce spui când te gândești că îmi spui adevărul, pentru că, dincolo de toate păcatele tale, ești prea inteligent să îți scape ceva care îți poate provoca necazuri mai târziu. Prin urmare, să zicem că nu ne mai batem capul cu Miranda. Dar aș vrea să știu ce ai de gând să faci în legătură cu asta, întrebă Sydney și lovi cu degetul în ecranul telefonului.

– Ce să fac în legătură cu asta? Grey și-a primit deja pedeapsa, și așa destul de aspră, pentru acțiunile sale, iar acestea nu sunt decât niște acuzații mult prea subțiri ca să fie fondate.

Miles se lăsă pe spate în scaunul său și își uni mâinile, lipindu-și doar degetele în acea poziție a omului sigur pe sine.

– Și dacă presupunem că ar fi făcut ceva care ar impune măsuri urgente, suntem în miezul Turnantei. Roata Norocului va face ceea ce este nevoie. Nu vreau să îi stau în cale.

– Deci, nimic, conchise Sydney. Exact cum mă așteptam. Voiam doar să fiu sigură înainte de a face eu ceea ce trebuie.

– Mai exact, despre ce vorbești? întrebă Miles.

– Voi da un imbold Roții Norocului. Ai putea să te gândești mai bine și să te ferești din drum. De fapt, n-ai decât, n-aș vrea să mă amestec.

De data aceasta s-au întâlnit lângă statuia lui Alice în Țara Minunilor. Pe vremuri, era locul preferat al Larei din întregul parc.

– Îți aduci aminte când ai făcut toate omizile să se târască până aici ca să ia ceaiul cu tine? o tachină Ian.

– Îmi aduc aminte că am fost pedepsită timp de o săptămână după aceea, iar pentru alte două mi s-a interzis orice magie pentru că am atras atenția nedorită a lumii Banalilor, răspunse ea. Tata a fost turbat. Și nu s-a schimbat prea mult în privința asta.

– Ce s-a mai întâmplat acum? o întrebă Ian.

– Nu sunt singură. În general nu mai vorbește cu mine decât ca să îmi comunice care confruntare urmează. Sunt aproape sigură că o are în vedere pe Sydney, deși cred că încearcă să își dea seama dacă îi convine mai mult să o abordeze direct, în speranța că o voi putea învinge, sau să provoace Casa Prospero încercând să elimine Casa din competiție.

– Ar fi mult mai inteligent să lanseze o provocare Casei ei, pentru că sunt slabe șanse să te învingă, dar am șanse mult mai mari să te învingă pe tine decât pe ea. Dar este în continuare prieten la cataramă cu Grey și sunt sigur că l-a făcut să creadă că, în cazul în care Sydney moare, el îl va ajuta să fie moștenitorul.

– Poate face asta? se miră Ian, lăsând deoparte varianta în care tatăl lor i-ar putea forța să se omoare unul pe celălalt.

– Nu cred că despre asta este vorba. Am impresia că îl consideră pe Grey la îndemână, dar și consumabil, dar și pentru a abate atenția oamenilor care își pun problema dacă tata mai are sau nu vreo putere magică. Grey umblă peste tot și spune oricui îl ascultă că eșecurile magiei au apărut din cauză că Sydney a ieșit din Casa Umbrelor. E un fals flagrant, pentru că nimic de felul acesta nu s-a

întâmplat atunci când a ieșit Verenice, dar dacă Grey o spune destul de tare, nici nu mai contează dacă este adevărat. Lumea va crede povestea pentru că le este la îndemână. Bănuiesc că tata speră că Grey este destul de tâmpit ca să îl provoace pe Laurent în încercarea de a o ucide el pe Sydney și... că va avea noroc.

– Va avea nevoie de foarte mult noroc ca să o înfrângă, dar Grey cred că este atât de tâmpit încât să creadă că o poate face, răspunse Ian.

– Ar mai fi ceva.

Lara inspiră adânc și se uită în ochii lui Ian.

– Poți să mă înveți să folosesc magia așa cum o faci tu?

– Sigur că da. Bineînțeles, dar de ce acum?

Ian încercase să o învețe de mai multe ori, însă Lara nu fusese niciodată interesată cu adevărat, credea că ceea ce face ea funcționează cum trebuie și că Umbrele sunt un rău necesar. Ian era de aceeași părere, dar nu a mai insistat.

– Pentru că ieri mi-am pierdut puterea.

– Vai, Lara, nu se poate!

Lara ridică resemnată din umeri.

– A fost doar ceva temporar, mi-am recăpătat-o imediat, însă... cred că s-a întâmplat ceva foarte rău. Poate cu tata, poate cu vraja mea, nu știu exact. Nu îmi spune absolut nimic și încă nu am reușit să trec de încuietoarea aceea a lui. Nu vreau să-mi fac griji că voi rămâne fără magie în mijlocul unui duel. Sau că îmi va dispărea definitiv. Tu și Sydney sunteți singurii oameni a căror putere nu a dat greș niciodată.

– Sigur că te voi ajuta. Absolut, o asigură Ian.

– Mi-am amintit ceva, spuse Lara. Mi-am adus aminte că mi-ai cumpărat cartea *Alice în Țara Minunilor* când eram pedepsită ca să îmi pot imagina că sunt aici și dau o petrecere cu ceai. Ești un frate bun, Ian.

– Ce altceva aș putea fi?

Îi cuprinse umerii cu brațul și rămaseră acolo împreună.

XXII

Sydney o invitase pe Miranda la o întâlnire în Casa Prospero, însă aceasta refuzase.

– Probabil găsești că mă port prostește, dar deocamdată nu sunt pregătită să mă întorc în Casa aceea. Nici măcar ca un vizitator. Probabil, în mod special, nu ca un vizitator.

Hotărârea Mirandei venea ca o binecuvântare, se gândi Sydney, mai ales după ce Casa își schimbase înfățișarea din temelii de când devenise a ei. Diferențele erau ca de la cer la pământ și puteau crea confuzie, ceea ce nu ar fi fost de ajutor.

– Bineînțeles. Putem merge oriunde dorești.

– Restaurantul hotelului în care stau este foarte bun și ne vom putea alege un loc mai discret.

Restaurantul îi amintea lui Sydney de vechea înfățișare a Casei Prospero, atunci când o văzuse pentru prima dată. Decorațiunile care împodobeau încăperile transmiteau același semnal: că acesta este un loc plin de rafinament și încărcat de tradiții, în care oamenii sunt considerați extraordinari și vor fi tratați ca atare.

Totul respira discreție și confort, observă Sydney în timp ce chelnerul o conducea spre masa Mirandei. Chiar și aerul părea costisitor.

Sydney nu o mai văzuse pe Miranda din noaptea în care aceasta își pierduse puterea magică. Se aștepta ca Miranda să arate schimbată, ca și cum absența acelui ceva care reprezentase o bună parte din ea ar fi trebuit să lase urme adânci. Schimbarea, dacă

apăruse cumva, era foarte bine camuflată. Înfățișarea Mirandei era desăvârșită și de nepătruns, asemenea unei statui de marmură. Se ridicase pe jumătate de pe scaun, ca și cum s-ar fi pregătit să îmbrățișeze pe cineva, dar se răzgândi și se așeză înapoi când văzu că Sydney nu schițează niciun gest.

– Ar trebui să știi că Grace Valentine locuiește la mine, o informă Sydney uitându-se cum obrajii Mirandei se golesc de culoare și rămân albi ca varul.

– Grace... Valentine, șopti Miranda.

– Ceea ce înseamnă că știu motivul dezmoștenirii lui Grey. Ceea ce nu știu, însă, este dacă tu i-ai dat-o pe Grace lui Miles ca să o ducă în ținutul Umbrelor și ca tu să poți uita tot ceea ce s-a întâmplat și să refuzi să înțelegi ce fel de om este fiul tău, sau dacă găselnița asta a fost ideea lui.

– Ce a făcut?

Miranda era zguduită de uluire.

– A dus-o în ținutul Umbrelor. I-a oferit-o Sharei drept sacrificiu. Ca să plătească o datorie, aparent.

– Miles le-a spus tuturor că fata a murit. Sydney, l-am crezut. Am fost la înmormântarea ei.

– Probabil că asta spera să se întâmple, în cele din urmă. Vreau să spun că, dacă ea murea acolo, nimeni nu ar fi aflat ceea ce a făcut el, iar ultima persoană care fusese în contact cu ea a fost Grey.

– Aș fi încercat să o ajut dacă aș fi știut.

– Oare? Așa cum ai încercat să mă ajuți pe mine, când ai aflat că sunt acolo?

Miranda își întoarse privirea.

– Mai există și un alt motiv pentru care m-ai chemat aici? șuieră ea.

– Ar trebui să știi că sunt șanse foarte mari ca, în ultimii trei ani, Grey să fi devenit din ce în ce mai bun în ceea ce făcea. Sau mai rău, nu îmi dau seama exact care ar fi termenul cel mai potrivit.

Sydney sorbi din paharul cu vin.

– Au fost omorâte tot mai multe femei, ale căror falange au fost smulse. Câteva dintre oasele acelea au fost descoperite în apartamentul lui.

Miranda închise ochii și strânse din buze până când conturul lor deveni alb.

– Aș fi vrut să pot spune că sunt surprinsă. Dar nu se sătura

niciodată, oricât de mult ar fi avut. Voia ca totul să fie simplu, în sensul în care nu mai trebuia să muncească pentru nimic. Voia să primească totul de-a gata și să fie genial. Nu a înțeles niciodată de ce nu reușea să fie astfel și nici că munca asiduă l-ar fi adus mai aproape de idealul său. Nu a reușit să priceapă de ce nu ar fi trebuit să ia ceea ce nu i se cuvine de la alții, mai ales când îi considera inferiori lui. Știu ce fel de om este fiul meu, deși mi-aș fi dorit cu ardoare să nu fi fost așa.

– Și Miles Merlin știe, făcu Sydney. Cu toate acestea, consideră că cea mai bună soluție este să îl pună pe Grey să concureze, lăsând în seama Roții Norocului să lămurească lucrurile. Eu am o soluție mult mai simplă. Îl voi provoca la duel.

Chipul Mirandei se albi de tot, însă atitudinea ei atent studiată rămase neschimbată.

– Înțeleg. Îți mulțumesc că m-ai anunțat personal.

– Mă bucur că realizezi cât este de necesar, răspunse Sydney împingându-și scaunul.

– Chiar trebuie să pleci? întrebă Miranda aproape rugătoare. Mă gândeam că vom putea lua prânzul și măcar pe durata mesei să avem o relație normală de mamă și fiică.

– Normală?! întrebă Sydney. De parcă discuția de mai devreme a fost foarte normală.

– Știi la ce mă refer, răspunse Miranda.

– De fapt, nu știu. Nu mai știu ce este normal. Nu știu cum este să ai o mamă. Adică, Shara supraveghează totul în Casa Umbrelor, dar ideea este că Umbrele nu îi cresc pe copii. Umbrelor nu le pasă câtuși de puțin dacă acei copii sacrificați reușesc să supraviețuiască și, cu atât mai puțin, dacă ei simt căldura părintească atâta vreme cât se află acolo.

– Nu înțeleg de ce simți nevoia să îmi spui lucrurile acestea, se întristă Miranda. Mă simt oricum destul de vinovată.

– Chiar așa? făcu Sydney neîncrezătoare. Spune-mi sincer, dacă nu ai fi rămas fără putere, te-ai fi gândit vreo clipă să folosești magia care nu vine din ținutul Umbrelor? Sau te-ai fi amăgit în continuare că așa stau lucrurile, așa trebuie să se întâmple?

– Am fost de acord să îl sprijin pe Ian, dacă ar fi ieșit învingătoare Casa Prospero.

– Apreciez, fără îndoială, intenția ta. Dar magia ta, magia Casei, toată acea putere vine și acum de la Umbre. Chiar și după ce ai aflat

că sunt în viață, ai continuat să o folosești ca să îți primești ceaiul oricând ai fi dorit, pentru că era mult mai simplu. Pentru că deja consecințele fiecărui gest pe care îl făceai fuseseră plătite silnic de oameni ca mine și ca Grace.

Sydney își suflecă mânecile scoțând la iveală cicatricile.

Calmul Mirandei cedă în momentul acela și scăpă un hohot de uluire atât de zgomotos, încât mai multe capete se întoarseră spre ele.

– Exact! Atunci nu cred că vom petrece timpul împreună cum fac în mod normal o mamă și fiica ei. Nimic din ceea ce ne unește nu este normal.

Sydney se ridică de la masă și plecă. Trebuia să le spună și altor oameni ceea ce hotărâse să facă.

Laurent își așezase cuțitul și furculița pe farfurie.

– Apropo, vreau să îți arăt ceva.

– Sunt ochi și urechi. Să știi că pâinea prăjită a fost minunată, răspunse Sydney.

Laurent își îndesă mâinile în buzunare și în clipa următoare trei portocale se ridicară din bolul de lemn aflat în mijlocul mesei. Se rotiră lent prin aer, apoi din ce în ce mai repede, după care alte două portocale se ridicară de la locul lor ca să li se alăture în aer, dansând în aer ca într-un spectacol de jonglerie. După un minut, dansul se opri, iar portocalele căzură ordonat înapoi în bol, una câte una.

– Mă bucur atât de mult pentru tine, aplaudă Sydney.

– Mulțumesc. Am încercat cu șapte, dar a fost un dezastru. Carevasăzică, am pregătit cocktail mimosa, spuse Laurent arătându-i o carafă plină.

– Carevasăzică! făcu Sydney amuzată.

– Mă descurc tot mai bine. Mă simt aproape natural să procedez astfel, chiar și când fac vrăji utile, nu doar atunci când mă dau în spectacol cu portocalele. Iar durerile de cap nu mai sunt atât de groaznice.

– Mă bucur, îl încurajă Sydney și își termină cocktailul. Ca să schimbăm total subiectul, vreau să îți spun ceva care nu te va încânta deloc, continuă ea.

– Pare destul de serios, făcu Laurent. E din nou ceva oribil legat de modul în care funcționează magia?

– Într-un fel sau altul, da.

– Trebuia să îmi imaginez deja, clătină din cap resemnat.

– Ai aflat despre femeile care au fost ucise? îl întrebă Sydney.

– Cele cărora le-au fost smulse oasele degetelor, ceea ce mi se pare înfiorător ca naiba.

– Este, îl aprobă ea. În același timp, este una dintre părțile corpului care depozitează cea mai mare cantitate de magie. Ne folosim mâinile aproape de fiecare dată când facem o vrajă.

Privirea lui poposi asupra mâinilor lui Sydney.

– Încă le mai am pe ale mele, îl asigură ea.

– Vrei să spui că cineva le ucide pentru magia lor?

– Da. Și sunt sigură că știu cine este responsabil.

Sydney accesă aplicația din telefon și îi arătă fotografiile făcute de Harper.

– Astea... sunt oasele cuiva, se îngrozi Laurent în timp ce răsfoia fotografiile. Cand a ajuns la cea din urmă care înfățișa o imagine panoramică a camerei în care Grey zăcea pe pat, se înnegri la față.

– Acestea sunt oasele cuiva într-un borcan din apartamentul lui Grey.

– Așa este.

– Și crezi că... se îngrozi Laurent și înghiți cu noduri. Crezi că el le-a pus acolo? Crezi că le-a smuls din mâinile bietelor femei? După ce le-a ucis?

– Asta cred. Pentru că nu este prima oară când face așa ceva, adăugă ea. Grace, Rose și toate celelalte.

– Am nevoie de un minut să mă adun.

Laurent deschise ușa balconului și ieși afară. Sydney îl privi, fără să îl urmeze. După câteva minute, Laurent se întoarse în cameră.

– Nu pot să cred. Adică, nu vreau să cred. Nu mi-a trecut niciodată prin minte. De-a lungul timpului a tot vorbit despre magie, despre cum o poți obține, despre tot ceea ce merită el și, Sydney, să știi că te urăște. Mocnește o ură teribilă în el. Așadar, pot să cred ce îmi spui.

– Mi-ai spus că nu dorești să îl implici în toată povestea asta, dar aș vrea să îl provoc la duel. Fie în calitate de luptător al tău, fie prin intermediul Casei Prospero, îl anunță ea.

Laurent dădu din cap.

– Înțeleg. Și nu mă voi împotrivi. Dar ai putea să îl provoci în numele Casei Prospero? Poate că sunt un laș, asta este. Nu spun că nu este un om rău, nici că tu nu ai dreptate. Însă mă gândesc la acel

Grey care a fost prietenul meu în lumea aceasta.

– Înțeleg, încuviință Sydney. Și îmi pare rău.

– Și mie, spuse Laurent afundându-și capul în mâini. Al naibii de rău.

Nimic din toate acestea nu mai conta, în cele din urmă. Nici condițiile negociate în detaliu, nici discuțiile față în față. Grey se hotărî să forțeze lucrurile și îl provocă pe Laurent.

– Îți bați joc de mine? întrebă Laurent.

– Nu ți se va întâmpla nimic, ridică din umeri Grey. Nici măcar una dintre Case nu se va opune să ni te alături și, las-o naibii, sunt dispus să uit tot ceea ce s-a întâmplat și să îți ofer posibilitatea de a cumpăra dreptul de a fi membru al Casei mele, când se va termina totul. Sydney ne-a creat doar probleme, din clipa în care a apărut. Doar așa poate fi oprită.

– Sydney a creat probleme? făcu Laurent iritat. Sydney?

– Chiar ea. Laurent, sunt conștient că vrei să îi fii loial de vreme ce tu ai angajat-o, dar, dacă ea dispare din peisaj, voi avea grijă să îndrept lucrurile. Îmi voi recâștiga Casa și toate problemele magiei vor dispărea. Miles spune că ea este cea care...

– Oprește-te! Oprește-te acum! îl întrerupse Laurent. Miles Merlin spune multe și aproape toate sunt tâmpenii.

– De ce? Dacă acum vorbește cu mine, în loc să îți acorde ție atenție, înseamnă că nu merită să fie ascultat?

– Nu, sunt de părere că nu trebuie să îl asculți pentru că îți spune doar ceea ce vrei să auzi ca să te determine să faci toate mizeriile în locul lui. După ce ți-ai terminat treaba, se va lepăda de tine. Spune-mi, s-a întâmplat cumva ca măcar una dintre promisiunile lui, una singură, să devină realitate? îl iscodi Laurent.

– Nu înseamnă că mă obligă să fac ceva, doar pentru că vedem lucrurile la fel. Și tot ceea ce mi-a promis se va întâmpla imediat ce ea va fi dispărut. Totul poate reveni la normal, așa cum ar trebui să fie. La rândul meu, eu încerc să te ajut pe tine.

Grey își susținu argumentația pe un ton calm și încrezător, de parcă ar fi fost singura explicație rezonabilă.

– Nu prea înțeleg cum mă ajută pe mine să o ucizi pe Sydney.

– Când a plecat din Casa Umbrelor, Sydney a furat magia care ne aparținea nouă, tuturor. Dacă va pieri în timpul unui duel, echilibrul natural al magiei va fi restabilit.

– Nu te mai recunosc, vorbești de parcă ai fi papagalul lui Miles Merlin. Nu pot discuta cu tine când ești în halul acesta, se enervă Laurent și se îndreptă spre fereastră cu mâinile încleștate de neputință. De fapt, nu mai pot vorbi cu tine deloc.

– Laurent, fii serios! Dacă alegi să fii de partea ei, dai cu piciorul șansei de a mai face parte din Lumea Nevăzută, când toate acestea se vor termina.

– Nu este vorba despre asta. Nu aveam de gând să îți spun nimic pentru că nu știu cum te poți uita în ochii unui om pe care l-ai crezut a fi cel mai bun prieten al tău, fratele tău, și să îi spui că știi că este un criminal. Pentru că atunci se termină totul. Iar eu am fost un laș. Nu voiam să o spun pentru că erai prietenul meu, cel mai bun prieten pe care îl aveam, și mă întreb cum de nu mi-am dat seama ce se întâmplă.

– Nu a fost... începu Grey.

– Nu vreau să aud nimic din orice ai de gând să îmi spui. Știu ce ai făcut, Grey. Știu. Credeam că voi fi în stare să mă uit la tine și să îl văd pe prietenul meu, cu toate că știu asta, dar nu pot. Vreau să pleci. Acum. Și să nu te mai întorci niciodată. Nu mai ești bine-venit.

Grey clătină din cap.

– E bine că nu vei reuși să reziști până la capătul Turnantei. Nu ai înțeles niciodată cum funcționează lumea aceasta.

Se îndreptă spre ușă, apoi se opri.

– Eu te-am considerat prietenul meu, așa că îți mai ofer o șansă. Cere-ți iertare la duel și îți voi pune o vorbă bună pe lângă Merlin.

– Nicio șansă, încheie el. Adio, Grey!

Când se întoarse acasă, Ian o găsi pe Sydney cocoțată pe balustrada balconului său.

– De câtă vreme stai aici?

Sydney coborî de pe balustrada de beton și se întinse ca să alunge încordarea din mușchi.

– De când ești plecat? Îmi place aici. E liniște și pot gândi.

– Știi că puteai să fii și tu de modă veche, să ne întâlnim la restaurant și să venim împreună. Eventual să mă fi așteptat pe hol, spuse Ian în timp ce despacheta mâncarea.

– Dar nu te deranjează să îți împrumut din când în când balconul și, dacă eram de modă veche, ai fost dezamăgit și, dacă ne întâlneam la restaurant, cina nu mai era o surpriză, explică Sydney.

– Toate argumentele sunt pertinente, zâmbi el. Am adus mâncare indiană și ajunge pentru amândoi dacă binevoiești să intri.

– Minunat. Îmi place *aloo gobi*, se bucură ea și îl urmă în cameră.

– Miranda va veni mâine? întrebă Ian.

Duelul, din nou.

– Nu am întrebat-o. Nici măcar nu știu dacă are voie să participe. Practic, ea este Banală acum.

Ian întinse o farfurie plină de lipii cu usturoi.

– Nu aș vrea să fiu în locul celui care nu îi va permite să intre. Cred că ar fi în stare să își recapete magia prin simpla voință, doar ca să îi poată nimici.

– Aproape că aș dori să văd asta, răspunse Sydney.

– Vei fi în regulă? întrebă el.

Sydney ridică din umeri, nedumerită.

– Mă refer la duel. Este fratele tău.

– Nu pot spune că suntem apropiați cum sunteți tu și Lara, răspunse ea. Vreau să spun că singura persoană pe care o iubesc ca pe familia mea este Madison. Iar ea o îndrăgește pe Harper, care și-a pierdut prietena pentru că fratele meu a ucis-o. Despre Grey știu doar că este un criminal care mă urăște.

– Deci vei fi bine, conchise Ian.

– Pe cât de bine poate fi oricare dintre noi care supraviețuiește competiției.

– Rămâi peste noapte? întrebă el și o mângâie cu delicatețe pe braț.

– Nu, vreau să îmi păstrez mintea limpede. Dar voi rămâne mâine. Și voi intra pe ușa din față.

– Va fi un miracol pe care îl aștept cu nerăbdare.

– Minunat! rânji ea mulțumită. Acum, dă-mi pateurile!

Madison lucrase și în această seară până târziu, i se întâmpla deja tot mai des de când începuse blestemăția aceasta de Turnantă. Era destul de neplăcut să iasă din clădire la ora 22:30, mai ales când trebuia să revină a doua zi dimineața, la ora 8:30. De fapt, la 7:30 sau chiar la 7:00, pentru că uitase de dosarul Goldblatt. Bineînțeles că nu se găsea niciun taxi, întrucât toată lumea plecase acasă la o oră rezonabilă. Sushi, se gândi atunci. Merita sushi și avea de gând să meargă pe jos până la restaurantul Bluefin și să comande o porție generoasă la pachet.

Începu să scotocească în geantă în căutarea telefonului, când vraja o izbi brusc. Șocul o împinse în față, dezechilibrând-o, laptopul și dosarele se împrăștiară pe jos iar tocul unui pantof pocni și se rupse.

Inima îi bătea cu atâta putere, încât o simțea vibrând în urechi. Paralizată de panică și durere, își dădu seama că avea mâna încleștată pe telefon și începu să caute butonul de urgență.

Două mâini o apucară de gât și o smuciră cu violență.

– Te voi ucide, se auzi vocea lui Grey.

Murmură o vrajă, iar în clipa următoare telefonul luă foc în mâna ei. Madison îi dădu drumul speriată, iar Grey îl zdrobi cu piciorul.

Madison îl zgârie pe mâini și încercă să atingă din nou pământul cu picioarele. Mâinile lui Grey se încleștară în jurul gâtului ei. Mâinile sau vraja, nu își dădea seama care anume, știa doar că îi vine din ce în ce mai greu să respire și că vederea i se împăienjenește.

– Te omor, îți iau oasele și am să le folosesc ca să o ucid pe ea mâine. Gândește-te numai la asta. Tu mă vei ajuta să îi iau viața, mârâi Grey cu respirația fierbinte aproape de gâtul ei.

Madison se întinse până reuși să apuce colierul de la gât, rupându-l. Apoi se izbi cu putere de pământ. Putea din nou să respire, iar mâinile care îi încolăceau grumazul nu mai erau acolo. Madison se ridică pe picioare, poticnindu-se, și fugi în timp ce culegea de pe jos geanta și celelalte lucruri.

Se întoarse pentru o clipă să privească în urmă. Grey rămăsese înțepenit pe loc ca o statuie. Vraja funcționase.

Inspiră adânc, apoi încă o dată și îl privi drept în ochi.

– Prin urmare nu mă vei ucide în seara asta. Iar oasele mele rămân la locul lor. Și am de gând să beau o sticlă întreagă de șampanie mâine, după ce Sydney te va omorî. Acum sper că se vor ușura câinii pe tine ca pe un nenorocit de hidrant înainte ca vraja ei să se destrame. Sydney știa prea bine că ești un laș și că vei încerca să îmi faci rău, iar colierul acesta a fost vraja ei. Dacă e în stare să te încremenească în felul acesta când nici nu se află aici, imaginează-ți ce îți poate face mâine când va fi cu adevărat de față. Caricatură nenorocită și mizerabilă!

Madison se îndreptă, mai bine zis șchiopătă din cauza pantofului rupt – fir-ar să fie, chiar îi plăcuse perechea aceea! – spre restaurantul japonez.

– Madison! Ce s-a întâmplat?

– Am avut o zi grea la serviciu, Hideo.

Se afundă în scaunul pe care el i-l oferea.

– Pot să îți încalc regula privind telefoanele mobile și, în același timp, să primesc cel mai mare bol de supă cu tăiței de soia?

– Bineînțeles. Ești sigură că nu vrei să sun la poliție?

– Sunt sigură, mulțumesc.

Scotoci prin geantă până când reuși să dea de telefonul personal. Acela pe care Grey îl zdrobise era mobilul de serviciu. Sydney plasase câte o vrajă de urgență pe fiecare dintre ele. Dacă se întâmpla ceva cu oricare dintre cele două telefoane, iar Madison nu lua legătura cu ea într-un anumit interval de timp, asta ar fi declanșat o altă versiune a vrăjii din colier.

– Sydney, ai avut dreptate. M-a atacat.

– *Ești în siguranță acum?*

– Sunt la restaurantul Bluefin. Voi fi bine. Am folosit colierul fermecat. Și i-am spus că sper că se vor ușura câinii pe el.

Sydney râse pe înfundate.

– *Vei fi în regulă? Nu vrei să vin după tine*?

– Nu. Hideo îmi va chema un taxi dacă îl rog. Voiam doar să te anunț.

Madison se opri o clipă, căutându-și cuvintele.

– Mi-a spus că vrea să îmi folosească oasele. Ca să te omoare.

– *Madison, ajung la tine...*

– Nu, vorbesc serios. Nu veni. Sunt în siguranță și mă pregătesc să îngurgitez propria mea greutate în porții de ton picant asezonate cu sake, iar dacă vei veni aici probabil că voi începe să plâng și deocamdată nu vreau asta... Ai grijă de tine în seara asta. Și nu ezita deloc mâine. Știu că este fratele tău și prietenul lui Laurent și așa mai departe, dar nu șovăi nicio clipă înainte să termini cu el.

– *Nu voi șovăi, Madison. Îți promit. Poftă bună! Și te rog să mă suni dacă ai nevoie de mine. Voi veni imediat*.

– Știu.

XXIII

În drum spre confruntarea ce urma să înceapă, Sydney trecu pe la Casa Prospero.

– Grace, vrei să fii și tu de față diseară?

– Nu. Îți mulțumesc că m-ai întrebat, dar nu vreau să mă aflu în aceeași încăpere cu el. Nu vreau să îl văd, sub nicio formă. De fapt, nu mai vreau să îl văd niciodată.

Grace încleștă pumnii și își înfășură brațele în jurul corpului, încercând să își ascundă cicatricile.

– Nu vei mai fi nevoită.

Sydney întinse mâna și o cuprinse pe Grace după umeri.

– Voi anunța Casa când totul se va fi încheiat.

– Sydney!

Grace își lăsă palma peste mâna lui Sydney și o strânse ușor.

– Îți mulțumesc.

Când se îndreptă spre ieșire, Sydney se opri în dreptul unei oglinzi.

– Dacă... dacă nu mă întorc, păzește-o de el. Fii Casa ei, bine?

– *Da. Dar să te întorci.*

– Asta intenționez.

Sydney parcurse restul drumului împreună cu Laurent.

– Îmi pare foarte rău pentru tot ce s-a întâmplat, spuse el. Am impresia că ai avut parte de mult mai multe probleme decât ți-ai fi

propus atunci când ai hotărât să lupți pentru mine.

– Te rog. Mă cunoști mult prea bine deja ca să știi că sunt perfect capabilă să îmi provoc singură porția de probleme.

– Asta este foarte adevărat, râse Laurent.

– Grey ar fi venit după mine indiferent dacă eram sau nu luptătorul tău. Am ales să te reprezint pe tine și nu regret absolut nimic. În tot acest timp mi-ai oferit doar bunătate și sprijin. Nu trebuie să îți ceri iertare pentru nimic.

– Mulțumesc, răspunse el. Știu că ți-am cerut să nu îl implici în nimic și așa mai departe.

Sydney încuviință.

– În cazul în care nu m-am exprimat destul de clar, uită ce am spus atunci. Nu ezita nicio clipă în seara aceasta. Luptă din toate puterile, Sydney! Pentru ei!

– Așa voi face, îl asigură ea.

Miles Merlin, care aștepta tocmai la intrare, se repezi să îi ia mâinile în ale sale.

– Sydney, știi că poți oricând să abandonezi.

– Ia-ți mâinile de pe mine sau ți le voi smulge din încheieturi, mârâi Sydney.

– Nu e nevoie să fii atât de ostilă, făcu el lingușitor, continuând să îi țină mâinile.

Sydney șuieră un cuvânt care vâjâi și explodă în aer, iar Miles își smulse îngrozit mâinile vădit înroșite și bășicate de arsură. Sydney zâmbi și intră în încăpere.

– Fie și numai pentru asta merita să vin. Ai fost grozavă! spuse Laurent, făcând-o pe Sydney să izbucnească în râs.

Miranda apăru imediat, declanșând un nou val de șușoteli în mulțimea care devenea tot mai numeroasă. Merlin, care se afla în fața ei blocându-i drumul pentru o clipă, nu schiță niciun gest să o oprească atunci când femeia trecu pe lângă el.

Oamenii soseau în număr din ce în ce mai mare, astfel încât, la un moment dat, părea că întreaga Lume Nevăzută se îngrămădise în depozitul de beton.

Ian își strecură mâna în palma lui Sydney și o strânse cu delicatețe.

– Te aștept cu nerăbdare să vii diseară.

Sydney îi răspunse cu o strângere ușoară, adăpostindu-se pentru o

clipă în căldura și mângâierea palmei lui.

Apoi sosi momentul.

Grey ridică mâinile în aer pentru a arunca o primă vrajă.

– Te rog, făcu Sydney.

Pocni scurt din degete la fel de nepăsătoare de parcă ar fi alungat o muscă supărătoare, iar brațele lui săriră dintr-odată în lături și rămaseră desfăcute.

Grey se căzni în zadar, fără să se poată mișca și fără fie capabil să scoată un sunet.

– Vezi cicatricile de pe mâinile mele, de pe brațe? întrebă Sydney ale cărei stigmate răsăreau, cu sclipiri argintii mult mai palide acum, pe pielea ei. Asta este ceea ce rămâne după ce extragi magia din oasele cuiva.

Sydney își îndoi cu precizie mâinile pentru ca în clipa următoare fulgere incandescente străbătură mâinile și brațele lui Grey, o imagine în oglindă a propriilor ei răni. Sângele începu să picure, fiind singurul sunet care se auzea în liniștea ce se așternuse peste hală.

– Eu mi-am păstrat oasele, bineînțeles. Doar că oasele mele au fost săpate și scobite neîncetat. Însă tu? Tu le-ai extras oasele, recunoaște!

Un trosnet îngrozitor, urmat de un pocnet surd și toate oasele degetelor și mâinilor lui Grey căzură la pământ.

– Apoi le-ai ucis.

Sydney ridică o mână și încovoie degetele în unghiuri peste putință de înțeles. Un iz de cenușă și trandafiri se răspândi în încăpere. Grey rămăsese încremenit, incapabil să facă o mișcare sau să scoată un sunet. Sydney gesticulă scurt, iar hala se cufundă în întuneric și tăcere. Două petice de lumină spărgeau bezna, iar acolo se aflau Sydney și Grey.

Din negură se ridicară nălucile. Palide și alburii, nemiloase și înspăimântătoare la chip, cu mâinile însângerate. Stigmatele străluceau argintii, imagini ale unui ritual menit să fure magie.

Erau nălucile femeilor pe care Grey le omorâse. Rose Morgan. Hayley Dee. Lena Hermann. Mariah Blackwood. Allison Glass. Un val de jale și șoc traversă mulțimea care începea să le recunoască, să le șoptească, iar apoi să le strige plângând numele.

Nălucile se năpustiră asupra lui Grey asemenea bacantelor dezlănțuite și începură să smulgă bucată cu bucată din el. Îi sfârtecară carnea până când, în cele din urmă, tot ceea ce mai

rămăsese din el era un morman de oase albe, alături de câteva falange împrăștiate peste tot.

Nălucile se risipiră apoi, iar lumina străluci din nou.

– Acum ești în siguranță, vorbi Sydney în telefon cu vocea limpede răsunând în tăcerea mormântală. Păși apoi peste grămada de oase și plecă.

A doua zi, Sydney porni în vizita cuvenită la biroul lui Madison din clădirea Wellington & Ketchum. Secretara lui Madison, care o întâmpină ca să o conducă, se întoarse spre ea.

– Am ieșit o dată cu el. A băgat spaima în mine atât de tare, încât am sunat o prietenă și m-am prefăcut că a intervenit o urgență ca să pot pleca iute cu un taxi. N-am spus niciodată nimic pentru că era un Prospero, iar eu nu am putere nici ca să pot face parte dintr-o Casă. Aveam doar o presimțire rea. Nu îmi dau seama dacă trebuie să mă simt bine sau nu, știind că am avut dreptate și că nu am fost singura. În orice caz, îți mulțumesc.

– Cu plăcere, încuviință Sydney.

– Veștile circulă repede, făcu Madison. Erau, într-adevăr, fantomele acelor fete?

– Nu mă ocup cu invocarea morților, clătină Sydney din cap. Era mult mai important ca el să le vadă, decât ca ele să interacționeze cu el încă o dată. Nu, a fost doar o iluzie.

– Sydney! exclamă Harper care năvăli pe ușă, se îndreptă spre ea și o îmbrățișă cu putere.

Sydney se crispă pentru o clipă după care lăsă tensiunea să se risipească și primi îmbrățișarea. Prudentă, puse și ea cu blândețe mâinile în jurul celeilalte femei.

– Mulțumesc, spuse Harper și se dădu un pas înapoi, ștergându-și lacrimile care îi șiroiau pe față. Diseară voi merge la mormântul ei. Îi voi povesti tot ce ai făcut.

– Povestește-i ce ai făcut și tu, răspunse Sydney. A fost norocoasă să aibă o prietenă ca tine.

Harper ieși, suspinând încet.

Sydney se afundă într-un fotoliu.

– Cum te mai simți? întrebă Madison.

– Obosită. Voi fi fericită când se va termina totul.

Simțea greutatea magiei atârnându-i precum plumbul în vene. Toate încheieturile îi plesneau de durere, iar degetele se asemănau

unor sloiuri de gheață. La un moment dat va da socoteală pentru toată puterea pe care o păstrase încă, se gândi ea. Dar acel moment nu venise încă și mai erau multe lucruri de făcut.

– Trebuie să numesc un Moștenitor.

– Ai primit deja o provocare la luptă? E vorba de Merlin? Nenorocitul ăla! se înfurie Madison.

– Nu, însă aseară mi-am dat seamă că, în cazul în care înșelătoriile lui Grey ar fi reușit și el ar fi câștigat, Miles ar fi putut să îi facă plocon Casa. El este conducătorul Lumii Nevăzute, iar eu nu mai am nicio rudă de sânge care să poarte putere magică. Așa încât ar fi putut să i-o dea pur și simplu.

– Lasă-l să încerce, răspunse Madison. L-aș îngropa în hârțogărie până la următoarea Turnantă.

– Motiv pentru care ți-aș lăsa ție Casa dacă este posibil.

– Mușcă-ți limba! se repezi Madison.

– Practic vorbind, cred că tu ești verișoara mea. Fără să mai menționez că ești, de fapt, singura mea familie. Dacă aveai putere magică, era a ta.

Madison își întinse brațul peste birou și luă mâna lui Sydney.

– Dar, de vreme ce nu ai suficientă putere ca să treci nu știu ce prostie de test impus, nu îți pot lăsa ție Casa, iar Turnanta este în toi. În plus, ar putea oricând să mă lovească un autobuz. Vreau să fie Casa în siguranță și vreau ca Grace să fie în siguranță, așa încât voi face tot ceea ce este necesar pentru a o numi pe ea moștenitoarea mea.

Madison smulse câteva foi de hârtie din imprimantă.

– Dacă ești dispusă să sângerezi puțintel, putem rezolva totul chiar acum. Acesta este cel mai succint formular a cărui unică prevedere vizează Casa. Dacă dorești ceva mai complicat, poți să te întorci după ce se încheie competiția asta absurdă și vom elabora un testament.

– Perfect!

Sydney își crestă pielea de pe buricul degetului mare, lăsă să cadă pe foaia de hârtie câteva picături de sânge peste care apăsă cu degetul. Rosti cuvântul care declanșa legământul, iar amprenta deveni aurie.

– Ce mai urmează acum? întrebă Madison.

– Aștept o provocare din partea lui Miles. Mă aștept și ca lupta să nu meargă bine deloc, mai ales că e destul de viclean să trimită

provocarea Casei Prospero și nu lui Laurent, în așa fel încât să aranjeze un duel între Ian și Lara. Mă gândesc la o provocare pe cont propriu, cu toate că presupun că magia va fi destul de complicată.

– Te ajut cu tot ce îmi stă în putință, o asigură Madison.

Sydney se aplecă brusc și își izbi mâinile de biroul lui Madison.

– Sydney?

– Coșul! mârâi ea printre dinții încleștați.

Madison îi puse în față coșul de hârtii în care Sydney vomă instantaneu un lichid verde-aprins cu fire de sânge. Aerul se umplu de duhoarea unei grădini în putrefacție.

– Îmi pare rău. Efecte secundare sunt tot mai rele.

– Am înțeles că ai venit la mine să îți întocmești testamentul pentru eventualitatea în care te-ar lovi un autobuz, dar, Sydney, ar mai trebui să știu ceva? Întâmplător, te întreb în calitate de prietenă și nu de avocat.

– Voi fi în regulă, răspunse Sydney, ștergându-și sângele de la gură. Am mai trecut prin așa ceva și nu e cu mult diferit acum. Este mult mai intens pentru că magia a fost mult mai amplă și am folosit mult mai multă decât în mod normal. Trebuie să ajung până la capătul Turnantei și toate acestea vor înceta.

– Mă voi preface că te cred și te mai întreb un singur lucru. Ești convinsă că merită tot ceea ce faci?

– Da.

XXIV

Sydney își strânse cât putu de tare haina în jurul trupului și, pe măsură ce vântul biciuia cu mai multă putere pătrunzând toate straturile de veșminte, fular și mănuși, își dori cu putere se fie oriunde altundeva decât pe Bethesda Terrace, unde trebuia să aibă loc întâlnirea. Zăpada se topise și înghețase la loc de atâtea ori încât își pierduse orice urmă de frumusețe. Întinderea odată albă era din plin tărcată cu galben și negru, împestrițată de pietre dezgolite și mucuri de țigară și alte murdării care înghețaseră de-a valma. Aerul era la fel de aspru ca întreaga zi de iarnă.

Îngerul Apelor nu fusese încă reparat, iar crinul îi lipsea și acum din mâna de piatră. Întreaga statuie era brăzdată de crăpături din loc în loc ca și acum decăderea magiei ce fusese cetluită aici de atât de multă vreme provoca descompunerea lumii materiale.

Îmbujorați de ger, se apropiau pe alee Ian și Lara, părul ei în vânt fiind singurul punct luminos pe toată întinderea cenușie a iernii târzii.

– De ce ai vrut să ne întâlnim? întrebă ea.

– Tatăl tău a provocat Casa Prospero, răspunse Sydney.

– Bineînțeles că a făcut-o, zise Lara. Mă surprinde faptul că a așteptat atât de mult.

– Nu îmi voi omorî sora, spuse Ian.

– Nu, nu o vei omorî, îl aprobă Sydney. Nici ea nu te va ucide pe tine. Dar voi accepta provocarea.

– Presupun că ai un plan, o iscodi Ian.

– Atâta timp cât sunteți amândoi dispuși să îl punem împreună în aplicare, răspunse Sydney. Să o luăm cu începutul. Tatăl vostru nu mai are niciun strop de putere magică în el.

– Ești sigură? întrebă Ian.

– Nu pari să fii surprins, constată Sydney.

Niciunul dintre ei nu era surprins, de fapt.

– Nu sunt. Dar ești sigură?

– Sunt sigură. Când mi-a luat mâinile, în seara duelului cu Grey...

– Încă are mâinile pline de bășici, apropo, remarcă Lara.

– Mă bucur. Când mi-a luat mâinile, am putut să îmi dau seama. Umbrele te învață să fii foarte bun în a intui magia. Nu o mai are deloc. Absolut deloc.

– Ceea ce înseamnă că nu mai poate conduce o Casă, cugetă Lara.

– Ceea ce înseamnă, de asemenea, că nu poate lansa în mod oficial o provocare și acesta este planul de a scăpa cu toții nevătămați. Dar am nevoie să îl pun în aplicare în public, îi lămuri Sydney. Acesta este motivul pentru care ne-am întâlnit aici. Presupun că sunteți amândoi la curent în legătură cu vraja cetluită în Înger.

– Casa Merlin poartă responsabilitatea prezenței ei acolo și a întreținerii ei, așa că da, știm despre ce este vorba, răspunse Ian.

– Perfect! Poate unul dintre voi, cu foarte mare grijă, să verifice câtă magie se mai află în Înger? întrebă Sydney.

– O fac eu, se oferi Lara.

Își scoase mănușile de culoare mov-neon și i le înmână lui Ian, după care întinse mâinile spre statuie. Rosti o frază, ridicând intonația la final într-o întrebare, după care își trase deodată mâinile înapoi.

– Ce dracu' a fost asta? Nu așa ar trebui să se simtă.

– Trebuie să vă povestesc ce i s-a întâmplat lui Grace Valentine, anunță Sydney.

În tot timpul în care Sydney depănă întreaga poveste, Ian înjură de mama focului. Chipul Larei căpăta trăsături tot mai rigide și se împietrea confundându-se aproape cu o statuie când Sydney termină ce avea de spus.

– Ceea ce cred eu că s-a întâmplat este că vraja care ar fi trebuit să îi permită lui Miles să își folosească mai departe puterea magică, oferită de sacrificiul adus chiar de el, s-a încurcat cu cealaltă vrajă deja cetluită în statuie. Pe măsură ce puterea lui Miles scădea, vraja încerca să compenseze, atrăgând de fapt magie de oriunde

altundeva pentru a se hrăni. Cred că o pot opri, dar ca vraja să poată funcționa am nevoie ca legătura cu Umbrele să fie ruptă definitiv.

– Fă-o! o îndemnă Ian. Orice trebuie să faci.

– Am nevoie de la tine, Lara, în mod special. În calitate de moștenitoare a Casei Merlin vei deveni conducător interimar al Lumii Nevăzute. Vreau să declari cu voce tare că rupi înțelegerea cu Umbrele.

– Asta e tot? întrebă Lara nedumerită.

– Ar trebui să fie de ajuns, răspunse Sydney.

– Contează pe mine. Mai este însă ceva. Dacă el reușea într-un fel să sifoneze magie, păstrând-o undeva, asta ar fi putut să agraveze problema vrăjii? Să o transforme din ceea ce ar fi trebuit să fie în altceva? întrebă Lara, gesticulând în direcția statuii.

– Este posibil, răspunse Sydney. Nu știu cum ar fi trebuit să fie magia, cum aș fi simțit-o atunci când era sănătoasă... noi, cei care ne aflam în Casa Umbrelor, aveam o perspectivă ușor diferită de ceea ce simțeați voi aici. Dar este posibil... dacă aceasta făcea parte din vraja care a dat greș, îmi dau seama cum ceva ce ar fi trebuit să semene cu un șuvoi se comportă acum ca un fel de vacuum.

Lara își întoarse privirea spre Ian.

– Cred că mi-am dat seama ce păstrează tata în dulapul acela încuiat.

Sydney stătea pe marginea helești eului din Central Park, adunându-și toate puterile să facă față spaimei care i se strecura prin oase chiar și acum. Întinse mâna și căută automat prin buzunar cele trei bețe de chibrit ce reprezentau condiția obligatorie a călătoriei.

Nu și astăzi. Nu și pentru ea.

Rosti un cuvânt care îi îngheță răsuflarea în gât și o potecă de gheață se deschise trosnind în fața ei, de-a curmezișul helești eului. Păși pe gheață și se îndreptă încă o dată spre Casa Umbrelor.

Cu greu mai putea purta numele de Casă această învălmășeală întunecată care se năruia peste o întindere alburie de oase, toate jertfele care muriseră în slujba ei, fărâmițate și îngrămădite în apa înghețată. O văpaie se aprinse, fierbinte, în inima lui Sydney: locul acesta era distrus, surpat, sortit aproape nimicirii. Ea făcuse asta. Și voia să se asigure că nici măcar un os nu se va alătura celor de aici.

– Te-ai întors ca să radiezi de bucurie?

Shara arăta asemenea locului în care stătea, mânjită de negru, alb

și cenușiu. Ceea ce odată plesnea de putere acum sângera împreună cu Casa ei. Avea glasul ca de nălucă, o urmă a ceea ce fusese cândva.

– M-am întors ca să te eliberez, răspunse Sydney.

Lăcomia străbătu ca un fulger chipul Sharei.

– Dacă este o glumă, e de prost gust.

– Legământul dintre magia care venea de aici și magicienii Lumii Nevăzute aproape că a dispărut.

– Nu am nevoie să îmi aduci tu aminte acum, când Casa se năruie în jurul meu.

Vocea Sharei spintecă aerul la fel de tăios precum fusese odată cuțitul ei.

– Vreau să dispară complet. Iar pentru asta este nevoie să rupi orice legătură cu locul acesta cu... Casa aceasta, spuse Sydney după ce privi în jurul ei și se hotărî că vechiul nume rămânea singurul care se potrivea locului.

– Și dacă refuz?

– Te invit să încerci să mă oprești, o avertiză Sydney. Aproape că mi-aș dori să o faci.

– Atunci du până la capăt ceea ce ți-ai pus în minte când ai venit aici.

A fost ușor. Un cuvânt rostit care pocni precum o crenguță uscată, călcată în picioare, precum gheața care crapă rupându-se în sloiuri. Vraja ruptă în cele din urmă trimise scântei pe sub pielea lui Sydney, de la un capăt la celălalt. Ultimele se risipiră, toate în afară de cele aruncate de acea zi mohorâtă de februarie.

Shara se cutremură năvalnic o dată.

– Iată! făcu Sydney. Ți-ai recăpătat viața. Du-te oriunde dorești, fă orice îți dorești. Îți recomand să te grăbești pentru că mă îndoiesc că va mai rămâne ceva pe aici prea multă vreme.

– Îți este atât de ușor să îți distrugi casa? întrebă Shara. Să îmi întorci spatele? Tot ceea ce am făcut a fost ca tu să devii mai puternică. Mie îmi datorezi tot ceea ce ești astăzi!

– Aceasta nu mi-a fost niciodată casă. Și am devenit ceea ce sunt doar prin puterile mele.

XXV

– Probabil ești derutată, spuse Miles. Aceasta este o provocare adresată Casei Prospero. Tu nu ești campionul oficial al acelei Case, prin urmare nu îți este permis să participi la duel. Sunt sigur că ești conștientă de faptul că orice interferență poate fi considerată temei suficient pentru a-ți fi luată puterea magică.

Sydney se afla într-o încăpere ticsită de magicieni, se aflau aici aproape toți membrii rămași în viață ai Lumii Nevăzute. Sydney stătea la mijloc între doi dintre aceștia, Ian și Lara Merlin, prezența ei fiind singura care oprea duelul să înceapă.

– Sunt foarte conștientă. Nu am venit aici ca să particip la un duel. Mă aflu aici pentru că duelul nu ar trebui să se desfășoare din capul locului. Nu ai niciun drept să ai o Casă a ta, prin urmare Casa Merlin nu este în măsură să provoace Casa Prospero.

Miles râse forțat, un hohot menit să arate celorlați cât de lipsite de însemnătate erau cuvintele ei și care altădată i-ar fi reușit dacă nu ar fi fost atât de anemic. Dacă mâna lui nu ar fi bâjbâit spre buzunar, scotocind ca să se asigure că se află acolo.

– E ridicol ceea ce pretinzi. Explică ce vrei să spui.

– Dacă nu mai deții putere magică, nu mai poți păstra o Casă. Tu nu mai ai putere.

Șoaptele se ridicară din mulțime în valuri.

– Vorbești prostii!

– Demonstrează că mă înșel, îl provocă Sydney care ținea în mână o lumânare.

– Este absurd! ripostă Merlin.

Își făcu loc prin mulțime și când ajunse în dreptul ei, aprinse lumânarea.

– Privește!

– Regret, făcu Sydney. Am vrut să spun să aprinzi lumânarea fără să te bazezi pe magia pe care în toți acești ani i-ai furat-o Lumii Nevăzute și ai păstrat-o pentru tine.

– În felul acesta? întrebă Lara care scoase din buzunar un mic borcan din sticlă, ferecat cu argint, în care magia vibra sonor.

– Dulapul era încuiat... exclamă Merlin după care își înghiți vorbele, însă răul fusese deja făcut.

– Casa Merlin abandonează lupta, anunță Lara cu voce limpede. Pe temeiul faptului că a fost condusă în mod necorespunzător, de o persoană care nu mai avea dreptul să dețină o Casă. În calitate de moștenitoare, vă notific asupra intenției de a solicita îndepărtarea de îndată a lui Miles Merlin din ambele poziții de conducător: al Casei și al Lumii Nevăzute.

– Casa Prospero acceptă abandonul, răspunse Ian și coborî de pe ringul de duel, punând capăt oficial luptei.

– Am auzit destul, m-am săturat de circul ăsta, se repezi Merlin.

– Nu am terminat încă, îl opri Sydney.

Adunarea umbrelor se îndesi și se învârtoșă în imediata vecinătate a lui Sydney și luă, în cele din urmă, forma unei femei. Grace Valentine păși afară din volbura umbrelor.

Miles făcu imediat un pas înapoi.

– Nu fi atât de surprins, Miles! Asta ai vrut să învăț când m-ai trimis acolo, nu-i așa? Cum să fiu o Umbră. Să ne învăluim în umbre, să devenim una cu tăcerea, întunericul și taina, asta este prima vrajă pe care o învățăm. Cu toate acestea, mă îndoiesc că m-ai trimis acolo ca să studiez.

Grace își înălță mâinile, iar cicatricele străluciră argintii.

– Tot ceea ce trebuia să fac eu era să renunț la puterea mea magică și să mor. Sacrificiul meu nu era însă pentru Lumea Nevăzută. Nicidecum. Era doar pentru tine. Ca să plătesc o datorie, așa mi-ai spus.

Sydney stătea umăr la umăr cu Grace.

– De data aceasta nu a mai fost vorba despre o datorie ca oricare alta, o datorie pe care fiecare Casă a consimțit să o plătească. Acum era în joc o obligație personală pe care o datorai Umbrelor ca să poți

întoarce vraja creată tocmai de către familia ta și să păstrezi întreaga putere doar pentru tine. Chiar și așa, după ce ai răpit-o pe Grace și ai ascuns-o departe de lume, nu ți-a fost de ajuns. Iar acum toată puterea ta s-a risipit și, mai mult decât atât, vraja a fost alterată. Acțiunile tale au provocat eșecurile magiei.

– Din acest motiv, în calitate de Conducător interimar al Lumii Nevăzute, anunț în mod oficial încetarea legăturilor cu Casa Umbrelor, interveni Lara. Acordul, despre care credeam că va fi în beneficiul nostru, a fost pe cale să ne ducă la pierzanie.

Lara se alătură fratelui său, cei doi îndepărtându-se urmați îndeaproape de un val de șoapte și de neîncredere.

– Nu ai cum să dovedești, urlă Miles amenințător.

– Mi se face lehamite din ce în ce mai mult de oamenii care insistă să mă informeze despre ceea ce pot să fac, răspunse Sydney și ridică mâinile, fluturându-și degetele de parcă ar fi jucat „leagănul pisicii“ 8, țesând și destrămând fire în aer.

Fire de magie ardeau incandescente și se întretăiau într-o uriașă pânză de păianjen în centrul căreia ședea Miles Merlin. Din mijlocul urzelii, ce părea să se scufunde într-un hău flămând și să devoreze toată puterea, porneau inele ce împânzeau încăperea, legând fiecare magician al Lumii Nevăzute care primise târgul cu Umbrele, fiecare magician a cărui Casă plătise fără crâcnire sacrificiul necesar.

Sydney lăsă brațele să îi cadă înapoi, iar vraja se risipi.

– Ceea ce ați văzut mai devreme înseamnă că, în cele din urmă, cu toții vă veți pierde puterea magică. Fiecare dintre cei care v-ați legat magia de cea a Umbrelor, ca să vă fie mai simplu, ca să fie mai puțin dureros sau pentru orice altceva v-ați amăgit ca să puteți dormi în pace nopțile. Magia fiecăruia, până la ultimul, va da greș iar și iar. Mai aveți o singură scăpare. Puteți rupe această vrajă, și chiar asta vreau să spun, să o rupeți. Voi desface vrăjile care vă leagă, cu condiția ca Umbrele ori ceva asemănător să nu mai existe niciodată. E alegerea voastră.

– Nu este tocmai singura lor opțiune.

Grace se albi la față de uluire.

– Shara!

– Sydney m-a înștiințat că pot face tot ce îmi doresc acum când mi-am dobândit libertatea. Asta este ceea ce îmi doresc. Ceea ce mi-am dorit dintotdeauna. Putere! Putere, aici, în rândul vostru!

Palidă ca un cadavru ce tocmai s-a ridicat din mormânt, cu părul

încâlcit și rochia zdrențuită, Shara strângea în mâini puterea așa cum stătea în mijlocul încăperii și vorbea mulțimii.

– Pot îndrepta încurcătura provocată de fratele meu. Pot să redau fiecăruia de aici puterea lui și ușurința de a folosi magia. Vă pot da mult mai mult dacă vreți, pentru că Umbrele au fost întotdeauna oprite să fie ori să facă ceea ce ar fi fost în stare. Miles mi-a promis un loc al meu în lumea aceasta, pe care eu îl revendic acum.

– Nu! strigă Sydney. Nu ai să o faci!

Sydney se întoarse și scrută mulțimea. Laurent îi întâlni privirea și, primind încuviințarea ei tăcută, anunță cu glas hotărât:

– Casa Candidată Beauchamps provoacă la duel Casa Umbrelor, chemare ce produce efect imediat.

– Ah, minunat! făcu Shara satisfăcută. Speram să se întâmple asta.

De data aceasta, era cu totul altceva decât să lupți împotriva Casei. Era cu totul și cu totul altceva decât să lupți împotriva oricui.

Spre deosebire de fratele său, Shara era o magiciană puternică. Sydney devenise femeia de astăzi prin propriile puteri, însă Shara fusese cea care o instruise. Ea era cea care conecta izvorul puterii la zestrea de magie a lui Sydney, o lega în vraja de care se folosea Miles, care fusese ancorată în Îngerul Apelor și care se hrănea smulgând viața celor sacrificați în ținutul Umbrelor. Shara era cea care smulgea acum puterea din Sydney și din însăși Lumea Nevăzută. Shara lăsă vraja să își vadă de treabă, căscând o uriașă gaură neagră de magie ce înghițea neostoită totul în drumul său.

Sydney se simți sfâșiată pe dinăuntru, ca și cum o foame teribilă îi înjunghia și devora toată puterea. Urlete de durere și icnete de groază se ridicau din mulțimea magicienilor a căror putere era smulsă prin forța aceluiași blestem. Toți cei care folosiseră vreodată magia Umbrelor erau goliți de putere, nu doar de cea dată de către Umbre, ci și de propria lor forță, odată ce vraja hulpavă avea frâu liber să distrugă totul în jur.

Exista însă un echilibru, o balanță. Sydney putea să simtă cumpăna rece și nemiloasă, putea să simtă contragreutatea așa cum o simțise prima dată când fusese nevoită să își semneze numele pe învoiala cu Umbrele. Era foarte pricepută în a intui magia. Cumpăna nu lăsa cale de întors. Va fi magie sau nu va mai fi deloc.

Avea de ales.

Magia se înălță ca primăvara timpurie, asemenea verdelui-crud ce îi pulsa sub piele.

Sydney rosti un cuvânt, iar cuvântul tăia asemenea unui pumnal și cu ajutorul lui sfâșie o bucată din umbra ei. Înfășură bucata de umbră în jurul pumnalului, ascuțindu-i tăișul, până când deveni la fel de nemilos ca însăși viața. Își crestă pielea și scobi prin propriul os, de-al lungul cicatricilor care îi brăzdau deja trupul. Parfumul primăverii, profund, intens, jilav și mustind de viață, se ridică în aer. Magia crescu înzecit.

În clipa aceea, Sydney își desfăcu brațele și înapoie toată magia. Nu se mai împotrivi vrăjii, lăcomiei ei și durerii pe care magia ei le nimicea.

– Ce faci? răcni Shara. E prea mult!

Sydney se răsuci cu viteza vântului și o înjunghie pe Shara în inimă, străpungând-o cu pumnalul umbrelor.

– Știu!

Acesta nu era sfârșitul firesc al unui duel. Exista un învingător, exista și un cadavru și cu toate acestea domnea haosul magiei care se destrăma acolo, în mijlocul încăperii. Vraja Sharei nu pierise odată cu ea.

– O, nu! exclamă Verenice. Sydney, ce-ai făcut?

– Ce se întâmplă? întrebă Ian încordat ca un arc și având pregătite în amândouă mâinile felurite vrăji. O poți ajuta?

– Poate, dar...

– Ești singura persoană din această încăpere care poate înțelege ce fel de vrajă a folosit Shara, ai fost singura destul de puternică. Te rog! îi ceru Ian. Dacă poți să oprești nebunia asta, fă-o!

– Nu știi ce îmi ceri.

– Te rog, insistă el.

Verenice acceptă.

Magie, primăvară și verde-intens, toate scăpărau asemenea fluturilor dinspre Sydney care rămăsese în mijlocul încăperii și se destrăma.

– Vraja are nevoie de cât mai multă magie și doar după aceea se va opri. Folosește cuțitul!

Chipul lui Verenice se schimonosi de groază.

– Sydney, nu!

– Verenice! Ai promis că mă vei ajuta. Că te vei asigura că Umbrele vor dispărea o dată pentru totdeauna. Am nevoie să faci asta pentru mine.

Fără să-și mai dea răgaz să gândească, Verenice smulse iute cuțitul din pieptul înțepenit al Sharei. Adună apoi umbra lui Sydney, împăturind-o în mâini ca pe o țesătură fină. O privi încă o dată pe Sydney, așteptând încuviințarea ei, și tăie.

Sydney țipă cu inima frângându-i-se în piept, în vreme ce umbra i se desprindea de trup.

Verenice dădu drumul cuțitului imediat ce termină, însă umbra lui Sydney continua să se destrame, mistuindu-se bucată cu bucată. Umbra zbură în nenumărate scântei verzi asemenea fluturilor, verzi asemenea primăverii, verzi precum speranța, făcându-se nevăzută.

Vraja încetă. Umbra dispăruse, balanța era restabilită, iar datoria fusese plătită. Magicienii adunați în încăpere își simțeau mâinile calde odată ce legătura cu propria lor putere magică fusese restabilită.

Toți cu excepția lui Sydney.

– Mulțumesc, îi spuse lui Verenice, care își întoarse privirea plângând.

– Există un testament, o anunță Sydney pe Grace. Casa este a ta.

În uluiala generală, Sydney se îndreptă spre ieșire, lăsând toată magia în urma ei.

XXVI

Sydney ședea în balconul apartamentului său, privind deasupra orașului ale cărui lumini strălucitoare sclipeau atât de puternic în întunericul nopții, încât unii le considerau magice. Se afla deasupra tuturor, singură și ascunsă în noapte, iar aerul mirosea deja a primăvară.

Nu o durea nimic. Nicio reacție în urma vrăjii, nicio durere care să îi sfâșie marginile umbrei. Pur și simplu nu se mai afla nimic acolo, nici măcar o amorțeală. Nici măcar o umbră.

Își înfipse unghiile în palme până când pielea crăpă și sângeră, pentru că avea nevoie de durere ca să se poată concentra.

Planul a funcționat aproape așa cum îl gândise. Umbrele au dispărut pentru totdeauna, iar magia a rămas în lume. Pur și simplu a fost nevoie de un sacrificiu.

Sydney nu se uită în urma ei, acolo unde luminile orașului nu aruncau umbre. Nu mai încercă să surprindă puterea care pulsa odată verde prin venele ei. Mâinile ei însângerate se mișcară în felurite forme și vrăji. Nu spera nimic. Nu neapărat.

Știa că Shara avea să se întoarcă. Unde altundeva s-ar fi putut duce, plină de mânie și ambiție, decât în locul pe care îl considerase întotdeauna ca fiind al ei. Sydney crezuse doar că vraja Sharei va muri odată cu ea, iar Umbrele și avatarul lor urmau să fie nimicite pentru totdeauna.

Poate că vraja era mult prea alterată ori poate că magia aceea

stricată era prea adânc înfiptă în Lumea Nevăzută, în toți ceilalți magicieni. Poate că Shara jucase într-adevăr mai bine decât ea. Poate că Sydney fusese doar lipsită de noroc.

Nu avea sens să despice firul în patru, Sydney era ceea ce era acum.

Iar magia orașului, cu toate acele lumini sclipind strălucitoare, era singura care îi mai rămăsese.

Sydney intră în casă și se cuibări sub pături. Dar nu putu să pună geană pe geană.

XXVII

Mesajul sosi pe o mulțime de căi. E-mail. Mesaj text.

Scrisoare oficială tipărită pe hârtie albă în format business. Scrisori caligrafiate cu cerneală de culoarea vinului roșu, sigilate cu ceară. De fiecare dată, cuvintele erau aceleași.

Roata Norocului a încetat Turnanta. Lumea întreagă s-a reașezat.

Casa Prospero, condusă de Grace Valentine, va patrona de acum Lumea Nevăzută.

Laurent a fost numit, conform așteptărilor sale, conducătorul unei noi Case. Prea puțin din restul Turnantei s-a dovedit a fi însă așa cum se așteptase. Își turnă whisky în pahar și închină în cinstea finalului de joc.

Lara Merlin a fost confirmată drept conducător al Casei Merlin. Miles nu a mai fost văzut din noaptea aceea care se dovedise a fi ultima provocare a Turnantei.

Casa Umbrelor nu mai exista. Îngerul Apelor purta din nou magia intrinsecă a artei.

Magia nu mai dăduse greș.

Roata Norocului s-a învârtit cu adevărat. Unii s-au ridicat, iar alții au căzut. Era un nou început și totul urma să fie diferit până când va veni din nou ziua în care lumea se va reclădi.

– Înțeleg, spuse Miranda și strânse buzele până când deveniră o linie subțire, iar degetele i se albiră în timp ce își frângea mâinile. Spuneai că ești pricepută în a intui lucrurile acestea. A dispărut cu

totul? Nu se va mai întoarce?

Miranda era așezată pe una dintre canapelele din camera de hotel, având în mâini o ceașcă în care ceaiul se răcea.

Verenice se străduia să îndepărteze amintirea acelei seri când ținea într-o mână umbra lui Sydney și cuțitul în cealaltă și îi explică Mirandei.

– Ți-am spus că legătura noastră cu Umbrele nu înceta atunci când noi plecam. Trebuia să plătim o datorie.

Miranda încuviință.

– Datoria era plătită în bucățele tăiate din umbrele noastre.

Verenice arătă spre umbra ei și se întoarse astfel încât marginile zdrențuite să iasă la iveală.

– Umbra se înrudește întru câtva cu felul în care magia se fixează în oasele mâinilor. Era ceva simbolic, însă un simbol destul de puternic pentru a fi transpus în realitate. Atunci când vraja a dat greș, Sydney mi-a cerut să îi tai afară toată umbra, pentru a înapoia toată magia deodată. Și asta numai pentru ca magia să poată rămâne în lume.

– Cum este posibil ca o singură persoană să dețină atât de multă putere? întrebă Miranda.

– Îți amintești cu siguranță duelul de la Hotelul Four Seasons, la începutul Turnantei, când a avut loc un eșec al magiei, răspunse Verenice.

– Da, eram acolo. Era un preaplin de primăvară, ca și cum vraja inunda încăperea cu putere magică. Înspăimântător!

Miranda se scutură la gândul acelei întâmplări.

– Atunci când Sydney a oprit vraja, a îndreptat spre ea toată acea magie care hrănea farmecul. Încă de pe atunci a purtat-o cu ea. Preaplinul acela a fost de ajuns să rupă vraja.

– Dar tăietura aceea... faptul că i-a fost îndepărtată magia în felul acela. Poate supraviețui?

– Da. Oamenii trăiesc tot timpul fără magie. Cei mai mulți supraviețuiesc. Majoritatea.

– Sunt conștientă de asta, răspunse Miranda. Și eu mi-am pierdut puterea.

Verenice renunță să îi mai spună că nu era același lucru, de niciun fel. Miranda urma să creadă ceea ce voia ea.

– Dar ce nu înțeleg eu este de ce a renunțat la magie în această manieră. Mi-a spus foarte clar că ura magia, ura Umbrele, ura

întreaga Lume Nevăzută. De ce să nu lași vraja să-și urmeze cursul și toți ceilalți să rămână fără nicio putere, să devină Banali?

Verenice se aplecă și luă cu blândețe ceașca și farfurioara din mâinile tremurătoare ale Mirandei.

– Ura Umbrele, așa este. Ura ceea ce magia devenise în mâinile Lumii Nevăzute. Dar să urască magia? Nici vorbă de așa ceva. Nici pomeneală. Sydney iubea magia pe care a văzut-o cum dispare, așa că a făcut ceea ce fusese sortită să facă. S-a sacrificat.

Verenice văzu cum Miranda clachează, cu ochii închiși, iar trăsăturile feței se prăbușiră într-o tristețe profundă.

– Dacă o vei vedea, dacă tu crezi că o va ajuta să audă asta, te rog să îi spui că sunt mândră de ea, spuse Miranda.

– Dacă toate aceste condiții sunt îndeplinite, o voi face, o asigură Verenice.

– Am primit vreun mesaj, Henry? întrebă Sydney intrând în clădire.

– Se află aici un domn care vă așteaptă, domnișoară.

Ian ședea în dreptul liftului.

– Verenice mi-a dat adresa ta. Te superi dacă urc la tine?

– E în regulă, răspunse Sydney și ridică din umeri. Mulțumesc, Henry.

Tăcerea din lift era atât de apăsătoare, încât devenise aproape sufocantă.

– Nu prea știu de ce ai venit, spuse Sydney în timp ce descuia ușa.

– Știi, nu am fost niciodată în apartamentul tău. E frumos, schimbă vorba Ian.

– Nu voiam să știe nimeni unde locuiesc. Acum nu mai contează.

Sydney se apucă să pună cafeaua la fiert, dar lovi din greșeală o cană care se afla pe blat. Gesticulă iute pocnind din degete în timp ce înșira în grabă cuvinte. În zadar, însă, cana se izbi de podea și se făcu țăndări.

– Of, la naiba cu toate astea! blestemă cu sete.

Înciudată, înșfăcă și cealaltă cană și o sparse de podea.

– Sydney? întrebă Ian.

– Pleacă de lângă mine, te rog! Du-te!

Se prăbuși pe podea și rămase acolo în mijlocul cioburilor.

– Sângerezi, se îngrijoră Ian. Mâna ta!

Sydney izbucni într-un râs strident și aspru, după care, epuizată, lăsă capul pe spate, sprijinindu-se de bufet cu ochii închiși.

– Nici măcar nu am plasturi în casă. N-am avut niciodată nevoie de așa ceva. Aveam magie.

– Aș putea...

– Las-o baltă! Câteva picături de sânge n-au să mă omoare.

Deschise ochii și privi țintă spre Ian.

– Urăsc să fiu în halul ăsta.

– Aș fi fost surprins dacă nu te simțeai astfel.

– Știi ce este cel mai rău? întrebă ea. Cel mai rău este că pot încă să aprind o lumânare. Ca orice fraier de Banal care știe suficient de mult pentru a deveni periculos. De fiecare dată după ce o fac, îmi curge sânge din nas, și totuși. În fiecare dimineață, este primul lucru pe care îl fac după ce mă trezesc. Al doilea lucru este să încerc să fac o vrajă oarecare. Orice fel de vrajă. Bineînțeles că nu reușesc, dar tot încerc. Nu pot să nu încerc, suspină ea cu vocea înecată de neputință.

Ian își mișcă ușor mâna, ca o părere, doar atât cât abia să o atingă pe a ei.

– Te înțeleg.

– Mă simt de parcă nu aș mai fi eu însămi. Să nu cumva să începi să îmi înșiri tot felul de platitudini despre cum sunt eu și despre cum nimic din ceea ce era important la mine nu s-a schimbat, pentru că îți dau cuvântul meu că te arunc de pe balcon. Găsesc eu o cale. Cu sau fără magie!

– Al meu e mai frumos. Balconul, adică.

Sydney se uită la Ian și râse. De data aceasta, din toată inima, nu râsul amar de mai devreme.

– De ce crezi că eram toată ziua pe la tine?

Amândoi tăcură o vreme.

– Magia era ceea ce eram eu. O simțeam în sângele și în oasele mele, Ian. Asta eram eu, iar acum nu mai există și eu habar n-am cine naiba mai sunt.

– Îți vei da seama cu timpul, răspunse el. Cine ești tu de acum înainte. Mi-ar plăcea foarte mult să rămân în preajma ta și să văd ce descoperi, dacă mă vei lăsa.

Sydney respiră adânc și își sprijini capul de umărul lui. Ian nu era nicidecum o soluție, dar îi aducea alinare în toată această singurătate. O clipă de căldură sufletească. Pentru moment, asta

putea să fie de ajuns.

– Vrei să rămâi și să te uiți la mine cum aprind o lumânare, mâine-dimineață?

– Da, răspunse el. Vreau.

XXVIII

Ușile liftului care ducea spre apartamentul lui Laurent se deschiseră. Sydney șovăi o clipă, după care păși înăuntru și îl îmbrățișă pe Laurent care o aștepta cu brațele deschise.

– Mă bucur mult să te văd.

– Ce ai mai făcut de când nu ne-am mai văzut? întrebă el. Te-am așteptat cu macarons, din acelea de care îți plac atât de mult, cu aromă de flori pentru tine și ciocolată pentru mine, așa că putem ronțăi în timp ce mai povestim.

– Mă bucur foarte, foarte mult să te văd, zâmbi Sydney și se așeză la masa lungă, cu fața spre fereastră, admirând priveliștea orașului care părea și acum la fel de magic. Aș prefera mai mult să aflu ce ai mai făcut tu? Cum este să fii conducătorul unei Case?

– Destul de normal, în clipa de față, deși probabil că asta este din cauză că tuturor li se pare totul ciudat acum. Oamenii încă încearcă să se obișnuiască cu gândul că Umbrele nu mai există și că totul s-a schimbat. Deși nu aș fi crezut niciodată că voi face așa ceva, acum petrec foarte mult timp învățându-i cum să își folosească magia.

– Sunt convinsă că ești foarte bun în ceea ce faci, îl încurajă Sydney.

– Am învățat de la cel mai bun.

Sydney primi complimentul cu o ridicare din umeri. Chiar și acum îi era greu să se gândească la cea care fusese înainte, când încă era înzestrată cu magie, fără să se lase copleșită de senzația că omul care devenise valora mult mai puțin.

– Dar, când se vor liniști apele și totul va reveni la normal, ce plănuiești să faci?

– Le deschid ușile, răspunse el. Să dispară odată ideile astea învechite despre oameni care nu sunt destul de puternici ca să facă parte dintr-o Casă, despre străinii cărora nu li se oferă nicio șansă, să se termine odată totul. Dacă au magie în ei și vor să intre în Lumea Nevăzută, sunt bine-veniți în Casa mea. Sydney, dacă dorești...

– Nu, refuză ea. Îți mulțumesc, cu toată sinceritatea, dar nu mai doresc. Lumea Nevăzută nu mai este locul meu. De fapt, nu cred că a fost vreodată, dar cu siguranță nu mai este acum.

– Oferta rămâne valabilă.

Sydney înclină din cap, politicoasă, pentru că nu voia să îi rănească sentimentele spunându-i că nu avea de gând să accepte niciodată propunerea lui.

– Știi că am rugat-o pe Madison să te verifice? întrebă ea.

– Poftim?

– Înainte de începerea Turnantei. Shara ticluise un plan elaborat despre cum aveau să se desfășoare lucrurile, însă și eu aveam unul care se deosebea de al ei în câteva puncte esențiale.

– Nu mă surprinde. De fapt, dacă spui că ai avut doar un singur plan, asta mă surprinde totuși.

Sydney izbucni în râs.

– Bine, ai dreptate, am avut mai multe planuri. Dar în fiecare dintre ele trebuia să fiu acceptată drept campion în luptă, prin urmare i-am oferit lui Madison o listă a însușirilor pe care speram să le întrunească cei pe care urma să îi reprezint în luptă, fie Casă, fie Candidat, și am rugat-o să mi-i găsească pe cei mai potriviți. Speram că va găsi pe cineva care va fi destul de impresionat de puterea mea cât să nu îmi stea în cale.

– Carevasăzică, prima iluzie pe care ai creat-o, spuse Laurent.

– Carevasăzică, aprobă ea și un zâmbet îi înflori în colțul gurii.

– Dar, după cum s-a demonstrat, nu ar fi putut găsi pe cineva mai bun decât tine. Nu te-ai dat la o parte din calea mea. Dimpotrivă, m-ai ajutat. Și îți mulțumesc!

– Cred că acum e rândul meu să spun ceva, rosti el emoționat. Sydney, ușa mea va fi întotdeauna deschisă pentru tine. Și mă bucur că ai ales să intri în viața mea.

După aceea și-au petrecut restul serii așezați pe canapea, povestind despre toate întâmplările vieții care fac o prietenie să

dureze în timp, privind soarele cum apune peste oraș și peste toate miracolele sale, văzute sau nevăzute.

Sydney se plimba împreună cu Madison prin Central Park. Cele două tinere se opriră lângă Îngerul Apelor, iar Sydney aruncă o monedă în fântână.

– Pentru noroc? o iscodi Madison.

– Nu poți să știi niciodată, răspunse Sydney.

Statuia fusese restaurată, însă nu prin magie, ci de autoritățile orașului, iar toate urmele legăturii sale cu Lumea Nevăzută dispăruseră. Sydney nu izbutea nici acum să vadă frumusețea acelei sculpturi și probabil că nu va reuși niciodată, dar cel puțin acum putea să o privească. În viață trebuie să te bucuri de lucrurile mărunte.

– Este adevărat că singurul motiv datorită căruia Casa Prospero a ajuns pe primul loc a fost acela că ai abandonat în favoarea lui Ian?

– E amuzant cum se aranjează toate până la urmă, nu-i așa? Grace se va descurca de minune. Mai mult decât atât, nu mai există niciun pericol ca o nenorocire precum Umbrele să se ivească atât timp cât ea va sta de veghe.

Ziua era caldă, înveselită de verdele luxuriant al ierbii proaspete și al pomilor ce dădeau în floare. Amatorii de jogging treceau în viteză pe lângă ele, câțiva copii scoteau țipete de încântare de fiecare dată când o pală de vânt le ridica baloanele pe care le aveau legate de încheieturile mâinilor, făcându-le să danseze în aer. O minge de fotbal ateriză exact la picioarele lui Madison. Primăvara venise mai devreme anul acesta și toată lumea se desfăta în voie.

Madison le înapoie mingea jucătorilor care o așteptau nerăbdători.

– Dacă nu ar fi existat episodul în care tu îți pierzi magia, aș fi crezut că tu ai plănuit tot ceea ce s-a petrecut.

– Dacă nu ar fi fost episodul acela, da.

– Nici acum nu...?

– Niciodată, spuse Sydney. Presupun că răspunsul cel mai nimerit ar fi „pentru totdeauna“ și îl pot spune aproape fără să mă mai doară. Încă mai pot aprinde o lumânare. Încă o fac, în fiecare zi, încă încerc să găsesc niște resturi de magie uitate pe undeva în mine care m-ar putea ajuta să fac și mai mult, pentru că, după câte se pare, sunt tocmai acel soi de om. Ah, mi-am amintit ceva care sigur o să-ți placă. Lara mi-a oferit magia furată pe care a dosit-o Miles.

– Serios?

– Cel puțin, nu a fost ea cea care mi-a făcut propunerea. L-a pus pe Ian să mă întrebe. Mă gândesc că ea a crezut cu adevărat că îmi face o favoare. Am râs atât de tare înainte să pot răspunde ceva, încât cred că Ian și-a făcut griji că mi-am pierdut mințile, dar asta este până la urmă.

Lui Sydney îi venise destul de ușor să refuze, pentru că nu ar fi făcut decât să-și prelungească agonia în Lumea Nevăzută, să mai poată face ici colo câte o vrajă, amintindu-i mereu ceea ce nu mai este cu adevărat. Aceea nu era magie adevărată, era doar spurcăciune, așa că, în cele din urmă, îi spusese lui Ian să spargă toate recipientele și să scape de ea.

– Te-ai hotărât ce vei face de acum înainte? întrebă Madison. Ai putea să urmezi cursurile de Drept.

– Ce mi-ai spus tu atunci când ți-am oferit Casa Prospero? Mușcă-ți limba!

Madison râse.

– Poate o să mă înscriu la niște cursuri, de orice fel. Am câștigat o mulțime de bani lucrând pentru Laurent. Nu am motive să îmi fac griji și am timp suficient să încerc să aflu ce îmi place să fac.

Poate va descoperi mulțumirea pe care o oferă învățarea unor lucruri misterioase și complicate și poate că ar ajuta-o să nu mai caute mereu resturi de umbră care ar fi putut atârna pe undeva pe ea, sperând că îi va fi rămas totuși ceva.

– Și libertatea de a face ceea ce îți place.

– Într-adevăr, libertatea. Ceea ce este ciudat. Dar este și bine. Bine și ciudat.

– Cam așa e și viața, dragă prietenă, spuse Madison. Mergem să bem ceva?

– Mergem!

Bineînțeles că existase un plan. Unul țesut în negura Umbrelor. Un plan care se putea încheia în nenumărate feluri, majoritatea dureroase, însă magia își cerea prețul de fiecare dată. Umbrele știau asta mai bine ca oricine și, chiar lipsită de magie cum se afla acum, o parte din ea va rămâne întotdeauna o Umbră.

În ciuda tuturor planurilor pe care le făcuse, a tuturor urmărilor pe care și le imaginase, Sydney nu și-ar fi închipuit niciodată că totul se va termina în felul acesta. Dacă ar fi avut la îndemână ocazia de a alege, poate că nu ar fi consimțit să îndure pierderea magiei pentru

totdeauna.

Se împăcase cu ideea că și-ar fi putut pierde viața, dacă moartea ei ar fi adus după sine sfârșitul Umbrelor. Acesta era prețul pe care era pregătită să îl plătească dacă ar fi fost nevoie. Nu era însă pregătită să înfrunte o lume în care singura magie rămasă era flacăra pâlpâitoare a unei lumânări.

Plimbându-se prin lumina cu sclipiri de smarald a primăverii, alături de prietena ei cea mai bună, Sydney își încolăcea degetele ascunse în buzunar în felurite formule vrăjite.

Mulțumiri

Îi datorez toată gratitudinea mea lui Megan Kurashige, al cărei feedback la o variantă timpurie a romanului nu numai că m-a ajutat să modelez mai bine povestea pe care voiam să o spun, dar m-a și făcut să nu șterg acele pagini din disperare.

Le mulțumesc de asemenea prietenilor care mi-au oferit sprijinul și încurajările lor pe când scriam această carte: Maria Dahvana Headley, Cat Valente, Theodora Goss, Gwenda Bond, Nail Gaiman, Roshani Chokshi, Sarah McCarry, Monica Byrne, Martin Cahill, Christie Yant, Dot Paxton, Keri Blatt, Becky Krug, Jen Miller și Nicole Saharsky.

Cartea aceasta n-ar fi fost decât o grămadă de cuvinte dacă n-ar fi existat fabuloasa mea agentă, Brianne Johnson, și minunatul meu editor, Joe Monti. Vă mulțumesc amândurora. Întreaga mea recunoștință și tuturor de la Saga pentru ajutorul și efortul depuse, în special lui Lizzy Bromley, art directorul de la Saga, și lui Vault 49 pentru minunata copertă. Mă simt norocoasă că am putut lucra alături de voi.

Și, bineînțeles, toată dragostea mea și toată gratitudinea se îndreaptă către familia mea.

Note

1 - În orig. *Billionaires' Row,* numele dat clădirilor rezidențiale luxoase situate în capătul sudic al Central Park, în cartierul Manhattan, New York.

2 - Penn și Teller (Penn Fraser Jillette și Raymond Joseph Teller) – un duo de magicieni și oameni de televiziune americani, format la sfârșitul anilor 1970, ale căror spectacole îmbină prestidigitația și comedia.

3 - Ziggy Stardust este personajul interpretat de cântărețul britanic David Bowie (1947–2016) în turneul „Aladdin Sane/Ziggy Stardust" susținut în Marea Britanie și Statele Unite în 1972 și 1973. Personajul lui se remarca printr-un costum multicolor și părul vopsit în roșu-aprins, tuns scurt și țepos în față și coamă lungă în spate (n. tr.).

4 - „În gardă! Pe locuri! Porniți!" în lb. fr. în orig. (n. tr.).

5 - William Morris (1834–1896), producător de textile britanic. A fost, de asemenea, poet, romancier, traducător și activist social. A revitalizat arta textilă tradițională în Marea Britanie (n. tr.).

6 - *Merlin Falco columbarius,* o specie de șoim de culoare închisă, răspândită în Eurasia și în nordul Americii (n. tr.).

7 - În orig. *Sweeney Astray*, versiunea unui poem popular irlandez semnată de Seamus Justin Heaney (1939 – 2013), poet, dramaturg și traducător.

8 - „Leagănul pisicii" este un joc care se joacă între două persoane cu o sfoară petrecută peste degete. Scopul jocului este de a crea diverse figuri simetrice (n. tr.).